ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\F\Feist Raymond E\Feist Raymond E - 7 - Konkláve stínů 2 - Král lišáků.PDB

PDB Name: Feist_Raymond_E-Konklave_stinu_
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 29.10.2006
Modification Date: 29.10.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

R. E. FEIST

KRÁL IŠÁKŮ

RAYMOND E. FEIST
KING OF FOXES

Poděkování

Už se stalo tradicí, že každé poděkování začínám srdečným díkem původním tvůrcům Midkemie, a ani tato kniha nebude vyjímkou. Takže znovu uznávám svůj věčný dluh Steveovi, Jonovi, Anitě. Steveovi, Bobovi, Richovi, Timovi, Ethanoví, Apríl a Conanoví. Jak vysvětluji při každé příležitosti, vám patří ty druhé hlasy, které pronikají mým dílem.
Děkuji Jonathanu Matsonovi z Harold Matson Company, Abneru Steinovi z agentury Abner Stein, Nicki Kennedyové z Intercontinental Literary Agency a lidem z Tuttle-Mori Agency za to, že se starají o licence po celém světě.
Děkuji Jennifer Brehlové a Jane Johnsonové za to, jak jsou úžasné. Vědí, jak zařídit, aby kniha vypadala líp.
Děkuji svým mnoha přátelům, že mě v posledních několika letech drželi na nohou a při duševním zdraví.
Děkuji členům Feist Fans Mailing List při Cornell University, kteří se nebojí říci mi, co se jim líbí a co ne, a navrch se stali také mými virtuálními přáteli a několik z nich i něčím víc. Děkuji vám za to, že udržujete věci zajímavé.
Děkuji Jennifer, Roseanně, Rebecce, Milise a Heather za to, že udržují ve věcech vzruch.
Děkuji své matce, z mnoha důvodů, a svým dětem z ještě více důvodů.
A konečně, ale rozhodně ne nejméně, děkuji vám všem, čtená-ři, že mě držíte při práci, kterou miluji.

Raymond E. Feist
San Diego, Kalifornie, červenec 2003

Věnování

Jessice
Se vší láskou, jakou může otec darovat

Část první

AGENT

„Ve službě Caesarovi vše jest povoleno"
Pierre Corneille, Pompeiova smrt

1. Návrat

Pták vzlétl vysoko nad město.
Hledal postavu v davu na molu, jednoho muže mezi hemžícími se lidmi v přístavu během nejrušnější části dne. Přístav Roldem, přístaviště pro hlavní město ostrovního království stejného jména, byl jedním z nejpřecpanějších v celém Královském moři. Každý den tudy procházelo zboží a pasažéři z říše Velká Kesh, Ostrovního království a půl tuctu menších států okolo.
Muž, jehož pták sledoval, měl šaty jako šlechtic na cestách, samé pevné, snadno udržovatelné sukno se sponami, které mu poskytovaly pohodlí za každého počasí. Měl kabátec, který se nosil na levem rameni, aby měl volnou pravici s mečem. Na hlavě měl čemý baret se stříbrnou sponou a šedým pérem a na nohou pevné boty. Jeho zavazadla už byla vyložena a budou dopravena na adresu, kterou udal. Cestoval bez sluhy, což bylo sice neobvyklé, ne však neslýchané - ne každý šlechtic byl zároveň také boháč.
Na chvíli se zastavil, aby se pokochal pohledem. Kolem něj spěchali lidé: nosiči, lodníci, dokaři a povozníci. Valily se tudy vozy naložené tak vysoko, až to vypadalo, že se jim rozjedou kola, a mířily do města nebo na mola, kde budou náklady přeloženy na jiné lodě. Roldem byl rušným přístavem podle všech měřítek. Nejenže se sem zboží přiváželo, ale sloužil též jako překladiště, protože byl hlavním střediskem obchodu v Královském moři.
Všude, kam se mladý muž podíval, viděl bujet obchod. Muži smlouvali o cenách zboží určeného pro vzdálené trhy, jiní sjednávali cenu za vyložení nákladu či svůj náklad pojišťovali proti pirátům či potopení. Další byli agenty obchodních firem a se zájmem pátrali po všem, co by mohlo poskytnout výhody jejich sponzorům, kteří seděli v kavárnách třeba až v Krondoru nebo hned u burzy vedle v ulici. Za těmito muži, kteří čekali na zprávy o příjezdu lodi s nákladem a snažili se odhadnout vývoj na vzdálených trzích, než něco nakoupili nebo prodali, pak posílali chlapce se zprávami.
Mladý muž pokračoval v cestě a vyhnul se tlupě uličníků, ženoucí se kolem s chlapeckým odhodláním. Přinutil se nezkontrolovat si měšce, protože věděl, že je stále tam, kde měl být, neboť tu vždy byla možnost, že chlapce poslala tlupa kapesních zlodějů na obhlídku. Mladý muž neustále pátral kolem sebe po případné hrozbě. Viděl jen pekaře a pouliční prodavače, poutníky a dva strážné. Právě takové lidi mohl čekat v davu kolem přístavu v Roldemu.
Pták shora v tlačenici uviděl dalšího mladého muže, mířícího stejným směrem a stejným krokem jako mladý šlechtic. Pták zakroužil a druhého muže si prohlédl. Byl to tmavovlasý poutník, který se pohyboval jako predátor, prvního muže nespouštěl z očí, nicméně používal kolemjdoucí jako krytí a bez námahy se mezi nimi proplétal. Nikdy se příliš neopozdil, ale ani se nepřiblížil dost na to, aby si ho šlechtic všiml.
Mladý šlechtic měl původně světlou, nyní však sluncem osmahlou pleť a modré oči mhouřil před jasnou září. V Roldemu bylo léto, ranní mlha se již dávno rozplynula a dopoledne byla obloha blankytně modrá a horko se dalo snést jen díky lehkému vánku od moře. Šlechtic se vydal nahoru do kopce a cestou si hvízdal nějakou melodii, jak hledal svůj starý byt, třípokojový, nad bytem lichváře. Věděl, že ho sledují, protože byl sám velmi schopným lovcem.
Spár stříbrného sokola, poslední Orosini, služebník konkláve stínů, se vrátil do Roldemu. Tady se jmenoval Spear Sokol - a byl vzdáleným bratrancem lorda Seljana Sokola, barona u krondorského dvora. Jeho titul zněl zeman z Morgan a Bellcastle, baronet ze Stříbrného jezera - což bylo panství s téměř nulovými výnosy - a byl vazalem barona z Ylithu, bývalý rytíř-poručík pod velením vévody z Yabonu. Byl to mladý muž určitého postavení a téměř bez prostředků.
Skoro dva roky se neukázal na místě svého nejvýznačnějšího veřejného triumfu, vítězství v klání ve Dvoře mistrů, čímž si vysloužil titul nejlepší šermíř světa. Přes své mládí byl značně cynický a snažil se udržet iluzi nadřazenosti, v té správné perspektivě byl nejlepší z několika stovek soutěžících, kteří do Roldemu na soutěž přijeli, ale to ho nepřesvědčilo, že je nejlepší na světě. V nějaké vzdálené pevnosti nepochybně trčel nějaký šermíř nebo někde projížděl nějaký žoldnéř, který by ho rozsekal na návnadu pro ryby, kdyby dostal příležitost. Naštěstí pro něj se ale soutěže nezúčastnili.
Speara napadlo, jestli mu osud umožní vrátit se do Roldemu za tři roky, aby své vítězství obhájil. Bylo mu teprve třiadvacet, takže v návratu do Roldemu by mu mohly zabránit pouze okolnosti. Doufal, že pokud se mu podaří dostavit se sem včas, soutěž nebude tak dobrodružná jako minule. Během soubojů zemřeli jeho mečem dva muži což byl tuze vzácný a obvykle politováníhodný výsledek. Přesto Spear necítil lítost, protože jeden z těch mužů byl zodpovědný za zničení jeho národa a ten druhý byl najatý vrah, který ho měl zabít. Vzpomínky na najaté vrahy ho vrátily k muži, jenž ho sledoval. Druhý muž se také nalodil v Saladoru, a přesto se mu podařilo i na palubě malé lodi vyhnout přímému kontaktu během celé plavby trvající téměř dva týdny.
Pták zakroužil, pak zamával křídly, natáhl nohy a roztáhl ocas, jako by sledoval kořist. Zrádným výkřikem ohlásil dravec svou přítomnost. Když Spear uslyšel známý hlas, vzhlédl a zarazil se, protože pták kroužící nad městem byl stříbrný sokol. Byl to jeho duchovní průvodce a dal mu jeho jmenovací vidění. Chvíli si představoval, že vidí jeho očima a slyší pozdrav. Pak se pták otočil a odletěl.
„Viděl jsi to?" zeptal se nosič opodál. „Ještě jsem neviděl, aby pták tohle udělal."
Spear utrousil: „Byl to jenom sokol."
„Já nikdá neviděl sokola s takovoudle barvou, aspoň ne tady v okolí," odtušil nosič, podíval se na místo, kde se předtím dravec vznášel, a pak se vrátil ke svému ranci. Spear kývl a znovu vykročil. Stříbrný sokol pocházel z jeho domoviny na dálném severu za Královským mořem, a pokud Spear věděl, v ostrovním království Roldem žádný nežil. Byl ustaraný a nebylo to jen kvůli muži, který ho sledoval ze Saladoru. Roli Speara Sokola hrál už tak dlouho, že na svou pravou totožnost úplně zapomněl. Ten pták mohl být varováním.
V duchu pokrčil rameny a usoudil, že pták mohl znamenat jen shodu náhod. V srdci byl sice stále Orosini, ale všechny praktiky a víru svého lidu musel opustit. Stále byl v jádru Spárem stříbrného sokola, chlapec vykovaný v ohni historie

a kultury svého národa, avšak konečný tvar mu dal osud a učení cizinců, takže občas byl orosinský chlapec jen vzdálenou vzpomínkou.
Proplétal se mezi lidmi. V krámech byly vystaveny barevné oděvy, neboť se dostal do bohatší části města. Žil na té správné úrovni, aby každého přesvědčil, že je šlechtic se skromnými příjmy. Byl dost okouzlující a úspěšný jako šampion Dvora mistrů, aby získal pozvání mezi roldemskou smetánku, nicméně vlastní bál ještě nepořádal.
Dorazil ke dveřím lichvářova domu a trpce se rozpomněl, že by do svého bytečku mohl nacpat půl tuctu přátel, ale těžko by tam mohl přijímat ty, k nimž měl společenské dluhy. Zlehka zaklepal a vstoupil.
Kancelář Kostase Zenvanoseho tvořil jen maličký pultík a bylo tu stěží dost místa, aby se sem mohl člověk postavit. Chytrý pant umožňoval pult na noc zvednout, aby nepřekážel. Tři stopy za pultem byl závěs, jenž rozděloval celou místnost. Spear věděl, že za závěsem je Zenvanoseho obývací pokoj. Za ním ležela kuchyně, ložnice a východ na zadní dvůr.
Objevila se hezká dívka a při pohledu na něj se zářivě usmála. „Zemane! Hrozně ráda tě zase vidím."
Světa Zenvanose byla, když ji viděl naposledy, okouzlující sedmnáctiletá dívka. Během těch dvou let se změnila z hezké holky v hotovou krasavici. Pleť měla bílou jako lilie s nádechem růže na lících a oči jako len, což završovaly vlasy tak černé, až se na slunci modrofialově leskly. A když Spear rychle opětoval její úsměv, všiml si, že původně štíhlé tělo se jí také nádherně zaoblilo.
„Má paní," pronesl s lehkou úklonou. Začala se červenat jako vždycky, když mluvila s neblaze proslulým Spearem Sokolem. Spear omezoval flirtování na minimum, jen aby dívku pobavil, ne však dost, aby to vyvolalo konflikt s jejím otcem. Třebaže ho otec nemohl ohrozit přímo, měl peníze, a za peníze si mohl koupit spoustu hrozeb. Otec se objevil vzápětí a Spear se jako vždy podivil, jak mohl zplodit tak hezkou dceru. Kostas byl hubený, až vypadal skoro nezdravě, nicméně Spear věděl, že je to zavádějící, protože byl velmi energický a pohyboval se rychle. Také měl bystré oči a vyznal se v obchodě.
Rychle prošel mezi dcerou a svým nájemcem a usmál se. „Zdravím, zemane. Tvé pokoje jsou připravené, jak sis to objednal, a myslím, že všechno je v pořádku."
„Děkuji. Už se tu objevil můj člověk?"
„Myslím, že ano, jinak bys měl nahoře vetřelce, který včera a dneska ráno pořád s něčím mlátil. Předpokládám, že to jen Pasko přesouval nábytek, utíral prach a čistil, ne že se tam dostal zloděj."
Spear kývl. „Jak vypadá moje konto?"
Jakoby kouzlem vytáhl lichvář účetní knihu a poradil se s ní. Kostnatým prstem přejel po stránce, kývl a řekl: „Rozhodně vypadá dobře. Tvůj nájem je zaplacen na další tři měsíce."
Spear opustil ostrovní stát před téměř dvěma roky a u lichváře uložil nějaké zlato, aby mu byt podržel do jeho návratu. Usoudil, že pokud se nevrátí do dvou let, bude mrtvý a Kostas bude moci pronajmout jeho pokoje někomu jinému.
„Dobře," pravil Spear. „Tak tě nebudu dál zdržovat. Čekám, že se tu chvíli zdržím, takže mi to po těch třech měsících připomeň, a já u tebe uložím další peníze."
„Udělám to, zemane."
Sveta zamrkala. „Ráda tě zase vidím doma, zemane."
Spear na její nepochybné koketování odpověděl lehkou úklonou a úsměvem a potlačil nutkání se smát. Místnosti nahoře nebyly jeho domovem o nic víc než královský palác. On vlastně žádný domov neměl, alespoň ne od chvíle, kdy vévoda Olaský poslal žoldnéře, aby zničili zemi Orosiniů. Pokud mohl Spear soudit, byl jediným přeživším příslušníkem svého lidu.
Vyšel z kanceláře, rychle se rozhlédl po ulici a zjistil, že muž, který ho sledoval od lodi, je mimo dohled, takže vyšel po schodech vedle dveří ke vchodu do svých pokojů. Zkusil dveře a zjistil, že jsou odemčené. Vstoupil a uviděl kysele se tvářícího muže se svěšenými kníry a velkýma hnědýma očima.
„Pane! Tady jsi!" vyhrkl Pasko. „Nepřiplul jsi s ranním přílivem?"
„Připlul," odvětil Spear a podal svému sluhovi kabátec a cestovní brašnu. „Ale jak už to tak chodí, pořadí při vyloďování se řídilo faktory, o kterých nic nevím."
„Jinými slovy majitel lodi neuplatil správce přístavu dost na to, abyste mohli přistát dřív."
„Nejspíš." Spear se posadil na pohovku. „Takže zavazadla asi dorazí později."
Pasko kývl. „Místnosti jsou bezpečné, pane." Dokonce i v soukromí Pasko dodržoval formální vztah: on byl sluha a Spear pán i přes to, že během let byl jedním ze Spearových učitelů.
„Dobrá." Spear věděl, že Pasko míní použití různých ochran před sledovací magií, stejně jako jistě celý byt prohlédl kvůli světštějším způsobům sledování. Šance, že jejich nepřátelé budou vědět, že Spear je agentem konkláve stínů, byla malá, nicméně tu byla. A nepřátelé měli dostatečné zdroje, aby se ve vyřizování protivníků konkláve vyrovnali.
Od vítězství nad Krkavcem a jeho žoldnéři, kdy pomstil vyvraždění svého lidu, žil Spear na Čarodějově ostrově a uzdravoval se z ran - duševních i tělesných - učil se další věci o politice Východního království a prostě odpočíval. Jeho výuka pokračovala v různých oblastech. Pug a jeho žena Miranda Speara občas učili o magii, která by se ho mohla týkat, lsalánec Nakor, vydávající se za hráče, i když byl mnohem víc, ho poučoval ohledně toho, co se dalo nazvat pouze »pochybnými obchody«, tedy jak podvádět v kartách a jak poznat, že podvádějí ostatní, jak otevírat zámky a vybírat kapsy, a dalších zločinných technik. Se svým starým přítelem Calebem chodil lovit. To byly nejlepší časy, jaké zažil od vyhubení svého lidu.
Během té doby směl nahlédnout do některých jednání konkláve na mnohem vyšší úrovni, než by odpovídalo jeho postavení, z čehož pochopil, že konkláve má agentů stovky, možná tisíce, nebo aspoň má spojení na tisíce vlivných osob. Věděl, že vliv organizace sahá až do srdce říše Velká Kesh a přes moře do země Novindus, stejně jako přes trhlinu na domovský svět Tsuranů, na Kelewan. Poznal, že má k dispozici obrovské bohatství, protože se vždycky

objevilo právě to, co potřeboval. Falešný šlechtický patent, který měl v osobní složce, musel stát malé jmění, tím si byl jistý, protože v královském archivu v Rillanonu byly uloženy »originály«. Podle Nakora dokonce i jeho »vzdálený bratranec« lord Seljan Sokol s nadšením objevil dávno ztraceného příbuzného, který zvítězil u Dvora mistrů. Spear se necítil dostatečně silný v kramflecích, aby někdy navštívil hlavní město Ostrovního království, protože i když si starý baron mohl myslet, že nějaký jeho vzdálený bratranec zplodil syna, který umí trochu zacházet s mečem, byla tu vysoká pravděpodobnost, že by nedokázal být dostatečně přesvědčivý, pokud by přišla řeč na toho či onoho člena rodiny, takže taková návštěva byla příliš nebezpečná.
Přesto ho uklidňovalo, že má tyto zdroje k dispozici, kdyby je potřeboval, protože byl připravený pustit se do nejobtížnější a nejnebezpečnější části svého osobního úkolu, jimž bylo pomstít svůj lid. Musel najít způsob, jak zničit vévodu Kašpara Olaského, muže, jenž byl zodpovědný za vyhubení Orosiniů. A vévoda Kašpar byl, podle mnoha zdrojů, čirou náhodou nejnebezpečnějším mužem na světě.
„Co je nového?" zeptal se Pasko.
„Vlastně nic. Podle zpráv ze severu Olasko znovu dělá potíže v Pohraničí a možná se znovu snaží odstranit Orodony. Ti pořád posílají hlídky přes mou původní domovinu, aby odradili každého, kdo by se mohl chtít zmocnit zemí Orosiniů. A co je nového v Roldemu?"
„Obvyklé dvorské intriky, pane, a hodně se povídá o téhle dámě a tamtom pánovi a jejich poměrech. Zkrátka šlechta a bohatí měšťané se věnují klevetění."
„Věnujme se jen těm důležitým věcem. Nějaké stopy po olaských agentech tady v Roldemu?"
„Spousty. Ale nic neobvyklého, nebo aspoň my jsme neviděli nic neobvyklého. Získává spojence, snaží se prokazovat laskavosti, aby mu byli lidé dlužní, půjčuje zlato a podbízí se ostatním."
Spear dlouho mlčel, než se zeptal: „A kam tím míří?"
„Cože?"
Spear se předklonil a opřel se lokty o kolena. „Je to nejmocnější muž ve Východních královstvích. Je nějak spřízněný s vládnoucím rodem Roldemu - je co? Šestý v pořadí na trůn?"
„Sedmý," opravil ho Pasko.
„Tak proč se musí vnucovat do přízně roldemské šlechtě?"
„No proč asi?"
„Nepotřebuje to," pokračoval Spear, „což znamená, že to chce. Ale proč?"
„Lord z Olaska je muž s mnoha želízky v ohni, pane. Možná má tady v Roldemu zájmy, kvůli kterým potřebuje hlasy ve sněmovně lordů."
„Možná. Podepisují smlouvy schválené korunou a potvrzují následnictví. Co ještě dělají?"
„Nic moc, akorát se hádají kvůli daním a pozemkům." Pasko kývl. „Vzhledem k tomu, že Roldem je ostrov, pane, tu jsou pozemky velice důležité." Zazubil se, „Dokud někdo neobjeví, jak vyrábět hlínu."
Spear se taky zazubil. „Určitě známe několik mágů, kteří by dokázali ostrov zvětšit, pokud by to považovali za nutné."
„Tak co děláme zase v Roldemu, pane?" zeptal se Pasko.
Spear si povzdechl. „Hrajeme tu znuděného šlechtice, který chce získat lepší postavení v životě. Zkrátka musíme se dostat do takové kaše, aby to Kašpara Olaského přesvědčilo, že nás z ní může dostat jenom on a já jsem díky tomu připravený vstoupit u něj do služby."
„Jako třeba?"
„Pustit se do rvačky s někým z královského rodu mi připadá jako dobrá volba."
„Cože? To chceš vrazit facku princi Constantinovi a vyprovokovat souboj? Tomu klukovi je teprve patnáct!"
„Myslel jsem na jeho bratrance, prince Matthewa."
Pasko kývl. Matthew byl bratranec krále. Byl považován za černou ovci královské rodiny, protože byl nafoukanější, náročnější a blahosklonnější než všichni ostatní, taky se honil za ženskými, pil a podváděl v kartách. Povídalo se, že ho král mnohokrát dostal z hodně tísnivé situace. „Dobrá volba. Zabij ho a král ti v soukromí poděkuje... a pak ti jeho kat usekne hlavu."
„Nechtěl jsem ho zabít, jenom... vyvolat zmatek, aby se králi nelíbilo, kdybych chtěl déle setrvat v jeho zemi."
„Budeš ho muset zabít," podotkl Pasko suše. „Jako šampion Dvora mistrů by ses pravděpodobně mohl vyspat s královnou a král by to přešel jako chlapeckou vylomeninu. Proč se vůbec tolik namáhat? Olasko ti nabídl místo, když jsi zvítězil v turnaji."
„Protože chci vypadat jako neochotný prosebník. Kdybych byl jeho nabídku přijal okamžitě po turnaji přede dvěma lety, podrobně by si mě prověřil. Kdybych o to místo dneska z ničeho nic požádal, prověřoval by si mě ještě důkladněji. Když ale budu muset vyhledat jeho mecenášskou náruč kvůli tlaku okolností, tak budou moje motivy jasné - aspoň já doufám, že to tak bude. Když jsem byl na Čarodějově ostrově, byl jsem... připravován, abych vydržel hodně podrobné zkoumání."
Pasko kývl. Chápal, co tu bylo řečeno. Pug a ostatní čarodějové Speara připravili na to, aby mohl čelil každé magii, která by mohla odhalit jeho skutečné spojence.
„Ale okolnosti, za kterých budu hledat službu u Kašpara, musí být také věrohodné. Dlužit mu za život mi připadá jako docela vhodný motiv."
„Pokud tě dokáže zachránit před popravčím špalkem." Pasko si přejel prstem po hrdle. „Já odjakživa považoval sekání hlav za barbarský zvyk. V království teď zločince věší. Krátký pád -" luskl prsty, „- krk se zlomí a konec. Žádné svinstvo, žádný zmatek, žádný problém. Slyšel jsem, že ve Velké Keshi mají spoustu různých způsobů popravování, záleží to na místě a povaze zločinu; sekání hlavy, upálení u kůlu, topení, trhání velbloudy, pohřbívání zaživa, zahrabání po krk do mraveniště, vyhození z okna -"

„Cože?"
„To někoho hodíš s hodně velké výšky na skály dole. Mně osobně se nejvíc líbí kastrace, pak tě hodí krokodýlům v hlubině Overn, když tě předtím nechají podívat se, jak žerou tvoje mužství."
Spear vstal. „Zmínil jsem se někdy o tom, že máš nebezpečně morbidní povahu? Místo abych uvažoval o tom, jakým způsobem mě sprovodí ze světa, budu se raději snažit zůstat naživu."
„Takže zpátky k praktickým věcem?"
Spear kývl.
„I když čekám, že vévoda Kašpar zasáhne za takových okolností - myslím ponížení prince Matthewa, ne to krmení krokodýlů..."
Spear se usmál.
„...ve tvůj prospěch, nebude to poněkud obtížné přes moře?"
Spear se usmál ještě víc. „Než jsem odjel ze Saladoru, dostal Nakor ze sevenu zprávu, že vévoda Kašpar během týdne dorazí na státní návštěvu."
Pasko pokrčil rameny. „Kvůli čemu?"
„Asi přílišná starostlivost o vzdáleného bratránka, řekl bych, než udělá něco, čím by si mohl vysloužit královu nelibost."
„Jako co?"
„Nemáme tušení, ale na severu to pořád vře a Kašparovi stačí to na pár místech přihřát, aby kotel někde překypěl. To je jedna z mnoha věci, které bych rád zjistil."
Pasko kývl. „Mám ti připravit koupel?"
„Raději si zajdu k Kemargovi a dám si dlouhou masáž a lázeň. Přines mi vhodné šaty na večer ve městě."
„Kde budeš večeřet, pane?"
„Nevím. Někde v hostinci."
„U Dawsona?" Z bývalé hospody teď byla exkluzivní jídelna pro šlechtu a boháče a mnoho dalších ji napodobovalo. »Večeře ve městě« se stala v hlavním městě šlágrem.
„Možná v tom novém podniku, v Metropoli. Slyšel jsem, že by se tam člověk měl nechat vidět."
„Ale to je soukromý klub, pane."
„Tak mi sežeň pozvánku, než se vykoupu, Pasko."
Pasko se zatvářil ironicky. „Zjistím, co se dá dělat."
„Musím se nechat vidět na veřejnosti, aby se rozneslo, že jsem zpátky ve městě, ale až dneska skončím a vrátím se sem, potřebuju být sám."
„Proč, pane?"
„Abych mohl zjistit, kdo mě už od Saladoru sleduje a co má v plánu."
„Špeh?"
Spear se protáhl a zívl. „Nejspíš najatý vrah."
Pasko s povzdechem poznamenal: „Takže to začalo."
Spear cestou ke dveřím kývl a řekl: „Ano. Začalo."

***

Město zahalila mlha. Byla tak hustá, že bylo vidět jen na pár kroků. Jasné lampy na rozích v kupecké čtvrti vypadaly jako matné žluté skvrny v dálce a dokonce i lucerny před krčmami se změnily v kaluže světla na druhé straně ulice. Na dlouhých ulicích byla místa, kde nebylo vidět žádné světlo, vzdálenosti přestaly mít význam a celý vesmír byl kalný a šerý.
Dokonce i zvuky byly tlumené. Z krčem, které Spear míjel, se neslo jen tlumené mumlání hlasů a ne chraplavá kakofonie jako obvykle. Kroky zněly jako tiché zvuky mokasínů na ztvrdlém blátě, místo hlasitého klapání kůže o kámen.
Přesto Spear Sokol věděl, že je sledován. Věděl to od chvíle, kdy vyšel z domu lady Gavorkinové. Najedl se v Metropoli - Paskovi netrvalo dlouho a získal pozvání jménem majitele podniku pro šampiona Dvora mistrů, aby zde povečeřel jako jeho host a Spear odcházel s neomezeným klubovním členstvím. Výzdoba, prostředí a služby na něj udělaly opravdu dobrý dojem. Jídlo bylo jenom přijatelné a on si hodlal promluvit s kuchařem, nicméně pochopil, že ta věc s klubem může být užitečná.
Roldem žil obchodem víc než kterýkoliv jiný stát na východě a tento nový klub byl místem, kde se mohli šlechtici a bohatí měšťané neformálně scházet tak, jak by to kdekoliv jinde ve městě bylo nepředstavitelné. Spear tušil, že během let se v tichém interiéru Metropole bude získávat a ztrácet bohatství, dojednávat manželství a vytvářet spojenectví.
Ještě než dojedl, dostal zprávu od lady Gavorkinové. Usoudil, že stejně tak může potkat toho, kdo ho sledoval, na cestě k jejímu domu ve městě, jako cestou zpátky ke svému bytu. Nicméně ho ten dotyčný nezastavil a Spear strávil dvě příjemné hodiny, když ho lady Gavorkinová nejdřív vyplísnila za dlouhou nepřítomnost a pak mu ji vášnivě promíjela.
Lady nedávno ovdověla, její manžel zahynul během nájezdu na hnízdo cereských pirátů v jedné opuštěné zátoce za Keshí. Jeho služby roldemské koruně lady Gavorkinové vynesly soucit a jisté záruky na skromnou penzi navrch k jejím bohatým panstvím a dvorcům a chuť na nového manžela, jakmile uplyne povinné období smutku. Byla bezdětná a hrozilo, že koruna usoudí, že by jiný šlechtic dokázal její panství spravovat lépe. V ideálním případě, tedy z královského hlediska, se lady Gavorkinová, hraběnka Dravinko měla vdát za šlechtice upřednostňovaného korunou, čímž by se zabily dvě mouchy jednou ranou.
Spear věděl, že bude muset brzy přerušit s lady Gavorkinovou všechny styky, protože podrobným průzkumem

vyhrazeným pro ty, kdo se chtěli přiženit mezi roldemskou šlechtu, by nikdy neprošel. Bezvýznamný zemanský synek z nějakého městečka daleko od království byl sice společensky přijatelný jako doprovod na hostiny a bály, ale ženich pro vdovu po nedávno zesnulém válečném hrdinovi, to bylo něco zhola jiného. Kromě toho být svázán s kýmkoliv, i s někým tak přitažlivým jako lady Margaret Gavorkinová, mělo pro Speara jen omezenou přitažlivost i bez ohledu na její majetek, panství a energické milování.
Spear cestou špicoval uši a také poslouchal své lovecké instinkty. Už před lety zjistil, že město je jen jiná divočina a že to, co se jako dítě naučil v horách na dálném severu za mořem, ho může udržet naživu v každém městě na světě. Každé město mělo vlastni rytmus a tempo, vlastní dynamiku, a jakmile se obeznámil se svým okolím, snadno rozpoznal nebezpečí a příležitost k lovu, stejně jako v pralese.
Ať ho sledoval kdokoliv, zoufale se snažil udržet přiměřenou vzdálenost, a člověk, který by sledoval okolí méně pozorně než Spear, by si ho nevšiml. Spear se ve městě vyznal, jako by se tu narodil, a věděl, že by svůj stín dokázal kdykoliv ztratit, jenomže byl zvědavý na to, kdo ho sleduje, a hlavně proč.
Spear se zastavil jen natolik, že narušil rytmus svých kroků, aby ten, kdo ho sledoval, musel odhalit, kde se skrývá, a hned pokračoval v chůzi. Na nároží zahnul doprava a zastavil se ve vchodu do krejčovské dílny, kam často chodíval. Meč nechal mečem, vytáhl dýku a vyčkával. Ve chvíli, kdy to čekal, druhý muž zabočil za roh a ocitl se předním.
Spear natáhl ruku, popadl ho za rameno a zatáhl dolů a zároveň zakroutil. Muž zareagoval, avšak Spear byl rychlejší. Muž udělal přesně to, co Spear čekal, na okamžik zaváhal, než se instinktivně pokusil vytrhnout z útočníkova sevření. Spear trhl nahoru a využil mužův pohyb, takže ho úplně obrátil. Muž se náhle ocitl přitisknutý zády ke dveřím a se Spearovou dýkou opřenou o hrdlo.
„Proč mě sleduješ?" zasyčel Spear, jak se snažil nevzbudit obyvatele okolních domů, spící nahoře.
Muž byl rychlý, protože sáhl po své dýce, ještě než Spear domluvil. Taky to nebyl žádný hlupák, protože poznal, že se ocitl v beznadějné situaci, chviličku předtím, než by mu byl Spear musel vrazit čepel do hrdla. Pomalu zvedl ruce, aby ukázal, že je má prázdné, a šeptem odpověděl: „Blahorodí! Nechci ti ublížit! Meč a dýku mám pořád za pasem!" Mluvil jazykem Ostrovů.
„Kdo jsi?"
„Petro Amafi."
„Amafi? To jsi z Quegu, ale mluvíš jako Ostrovan."
„Poslední léta sídlím v Saladoru, a abych řekl pravdu, roldemštinu neovládám právě nejlépe, proto jsem použil jazyk Ostrovů."
„Tak mi řekni, Amafi, proč mě sleduješ?" zopakoval Spear svou otázku.
„Jsem povoláním nájemný vrah. Zaplatili mi, abych tě zabil."
Spear couvl, dál opíral dýku o Amafiho hrdlo, ale chtěl si ho pořádně prohlédnout.
Petro Amafi byl o půl hlavy menší než Spear, jenž měřil dva palce přes šest stop, měl široká ramena a sudovitý hrudník. Podle šatů byl cizinec. Měl na sobě zvláštní dlouhou halenu, podebranou v pase černým koženým pásem, a místo dlouhých, nahoře rozšířených kalhot, jaké měla v oblibě módy dbalá roldemská šlechta tuto sezónu, měl kamaše a dvorské střevíce. Pyšnil se kníry a bradkou a na hlavě měl plstěný baret se sponou a pérem na levé straně. Obličej měl úzký, se zapadlýma očima, jež působily ještě hrozivěji než jeho prohnaný zjev. „Nechceš mi ublížit, ale jsi vrah, kterého poslali, aby mě zabil. To je kapku protimluv, nemyslíš?" poznamenal Spear.
„Skrýváním pravdy ničeho nedosáhnu, blahorodí. Můj život zabezpečuje tvoje nevědomost. Kdybys mě zabil hned, nedozvěděl by ses, kdo mě najal."
Spear se zasmál. „To je pravda. Takže jsme se dostali do slepé uličky, protože když mi to řekneš, budu tě muset zabít. Tudíž je pro tebe lepší, když mi to neřekneš. Jelikož ale já nemůžu strávit zbytek života čekáním, až mi vyjevíš, kdo tě poslal, nezískám nic tím, že tě nechám naživu."
„Počkej!" vyhrkl Amafi a smířlivě natáhl ruku. „Nepřišel jsem tě zabít. Najali mě na to, ale já tě pozoroval skoro týden, než jsi odjel ze Saladoru, a chci se dohodnout."
„Chceš si zachránit život?"
„Chci víc, blahorodí. Vezmi mě do služby."
„Ty chceš vstoupit ke mně do služby?" pronesl Spear pochybovačně.
„S radostí, blahorodí. Každý muž tvých schopností by byl dobrým pánem, protože jsem viděl tvůj souboj na Dvoře mečů v Saladoru, a díval jsem se, jak hraješ karty po krčmách. Vyhraješ jen tolik, abys nevzbudil podezření, ale podvádět umíš mistrovsky. Dveře mocných a nejmocnějších jsou ti otevřené. Muži tě obdivují a ženy po tobě touží. A navíc ještě nikdo nedokázal to co ty, změnit mě z lovce v kořist. Nejdůležitější ze všeho ale je, že jsi šampion Dvora mistrů, nejlepší šermíř na světě, a povídá se, že jsi tajně ve službách vévody Kašpara Olaského, a tomu, kdo slouží lidem jako Kašpar, se může dařit jenom dobře. A já bych chtěl, aby se mi dařilo dobře s tebou." Prstem odsunul Spearovu dýku a Spear ho nechal. „Jak vidíš, blahorodí, dostávám se do let, skoro šedesát mi je. Vrahounství vyžaduje schopnosti, které s věkem blednou. Musím myslet na stará kolena, a i když jsem si během let něco našetřil, není to dost. Přišly na mě zlé časy."
Spear se zasmál. „Špatné investice?"
Amafi kývl. „Nejnovější obchodní zájmy mimo Salador. Ne, chci své nebezpečné schopnosti využít ke stálejšímu zabezpečení. Kdybych byl tvým mužem, pozvedl bych se s tebou. Chápeš?"
Spear odložil dýku. „Copak ti můžu věřit?"
„Odpřísáhnu to na chrám, jaký si vybereš."
Spear se zamyslel. Jen málo mužů bylo ochotných porušit přísahu, i když nebyli tak poctiví jako Orosiniové. „Kdo ti řekl, že jsem v Kašparových službách?"

„Jen se to povídá, nic víc. Prý tě viděli v Latagore, kde má vévoda Kašpar své zájmy, a je dobře známo, že tě chtěl získat do svých služeb poté, co jsi přede dvěma roky zvítězil u Dvora mistrů. Vévoda Kašpar zaměstnává jen ty nejnadanější a nejctižádostivější mladé muže, takže se předpokládá, že mu sloužíš."
„No, nesloužím," prohlásil Spear a schválně se k Amafimu obrátil zády. Věděl, že riskuje, protože ačkoliv vrah tvrdil, že je s věkem pomalejší, Spear usoudil, že pokud dostane příležitost, dokáže zezadu zaútočit náramně rychle. Útok nepřišel.
Místo toho se Amafi připojil ke Spearovi. „Chceš vědět, kdo mě poslal?"
„Ano," přiznal Spear.
„Lord Piotre Miskovas, i když tohle nemám vědět."
„Něco proti mně asi má," poznamenal Spear. „Už jsem nespal s jeho ženou přes dva roky."
„Jak jsem to pochopil, několik měsíců poté, co jsi opustil město, se přiopila na bále pořádaném lady Amshou Detoris, a vyklopila manželovi nad polévkou fakta o vaší... známosti. Ti dva se ještě neusmířili a ona přebývá ve svém domě ve městě, kdežto on se odstěhoval na jejich panství na venkově. Dává to za vinu tobě."
„Měl by se zamyslet nad vlastními zálety," utrousil Spear, „protože kdyby hned nevlezl pod sukně každé hezčí tvářičce, kterou uvidí, jeho žena by tolik netoužila po mé pozornosti."
„Možná, blahorodí, ale chce to muže s neobvyklým charakterem, aby se otevřeně vyrovnal s vlastními nedostatky. Je mnohem jednodušší dávat vinu ostatním. Když uslyšel, že máš v plánu se vrátit, vyhledal nájemného vraha - mnohem méně diskrétně, než by měl - a mě najal, abych odstranil tuto -" ukázal na Speara, „- skvrnu na jeho cti. Byl aspoň natolik inteligentní, že použil... prostředníka... v Saladoru, aby na něj nepadla vina tady v Roldemu. Já »selhal«, takže mě čest nutí vrátit mu zlato a pokusit se změnit tento neúspěch v triumf. Zaměstnej mě, blahorodí, a já ti budu sloužit. To ti přísahám!"
Spear zvažoval svůj další krok. Nebyl v Roldemu ještě ani den a potřeboval spolehlivé zvědy. „Do té doby, než mě budeš moct úspěšně zradit bez rizika?"
Amafi se zazubil. „Možná, můj pane, protože jsem nikdy nebyl příliš stálý. Ale porušení přísahy není snadné ani pro někoho jako já, a vzhledem k tvému vzácnému nadání soudím, že taková chvíle nikdy nenastane, protože to by vyžadovalo příležitost stát se bohatším, než doufám, že se stanu ve tvých službách."
Spear se zasmál. Amafi v sobě měl jakousi svěží upřímnost a Spear usoudil, že mu může věřit - aspoň do jisté míry - a dokud na něj nebude příliš tlačit, měl by z něj být spolehlivý služebník. „Dobrá, pojďme do chrámu Lims-Kragmy, kde složíš přísahu."
Amafi se zaškaredil. „Myslel jsem spíš na Ruthii nebo Astalona," řekl, jmenuje bohyni štěstí a boha spravedlnosti.
„Myslím, že vsadit svou naději na znovuzrození ve vyšším postavení je dobrá ochrana před zradou," prohlásil Spear.
„Tak pojď. A musíme zapracovat na tvé roldemštině. Možná se tu chvíli zdržíme."
Pokud si snad Amafi byť jen na chviličku myslel, že vytáhne zbraň a zaútočí, dokonale to zamaskoval a rychle se připojil ke svému novému pánovi. Společně zmizeli v mlhou zahaleném městě.

***

Čaroděj stál v rohu, obličej zahalený stíny. Spear jeho tvář znal, i když ji v šeru neviděl. V bytě hořela jediná svíčka na stole ve vedlejší místnosti a otevřenými dveřmi vrhala jen slabé světlo.
„Kde je tvůj nový muž?" zeptal se.
Spear odpověděl: „Poslal jsem ho něco zařídit. Co jsi zjistil?"
Čaroděj vystoupil ze stínů. Ukázalo se, že je to vysoký, hubený muž s krásnou tváří. Měl dlouhý nos, výrazné lícní kosti a pozoruhodně modré oči. Vlasy měl tak světlé, až byly skoro bílé. Řekl:
„Informátoři v Quegu se za Amafiho zaručili. Přinejmenším za jeho pověst nájemného vraha."
„Vrah s pověstí," zabručel Spear. „To je působivé."
„Ve svém oboru je považován za »čestného«," pokračoval Magnus, syn Puga z Čarodějova ostrova a jeden ze Spearových mnoha učitelů.
„Začalo to," prohlásil Spear. „Lady Gavorkinová včera večer potvrdila, že vévoda Kašpar má přijet koncem týdne a bude bydlet v paláci u svého bratránka krále. Pasko? Kolik pozvánek dorazilo dneska?"
„Sedmnáct, pane," odpověděl sluha.
„Koncem týdne bych měl být v postavení, kdy budu na nějakém bále moct vévodu pozdravit."
„Co máš v plánu?" chtěl vědět Magnus.
„Musím navázat spojení s Kašparem a pak najít důvod, proč vyzvat prince Matthewa."
„Je to nutné?"
„Rozhodně," potvrdil Spear. „I když neznám moc podrobností, myslím, že jsem z Kašparových manévrů během posledních let odhalil jeho větší cíle."
„O něčem takovém ses před odjezdem z ostrova nezmínil," upozornil jej Magnus.
Spear kývl. „Protože jsem ten vzorec pořádně uviděl až před několika hodinami. Můžu se mýlit, ale myslím, že všechny ty jeho akce na severu jsou jenom krvavá rozehrávka k odlákání pozornosti a jeho předpokládaná invaze do Království přes Farindu je jen lest."
„A k čemu?"
„Aby Království zabavil tady na severu, zatímco on si tady na jihu půjde za svým skutečným cílem."
„A to je...?" vyptával se Magnus netrpělivě.
„Nemám tušení. Ale mohl by se týkat Roldemu nebo Keshe, a když Království zabaví na dlouhé, prázdné hranici, bude

to pro něj výhodné."
„Nejsem žádný vojenský odborník, ale zdá se mi, že jestli pošle vojska do Ostrovního království, to odpoví silou. Pokud ale Kašpar pošle malé oddíly, může každý zaměstnat mnohem větší síly, pokud se rozptýlí po planinách. Od hor na hranici k Černému lesu na sever od Dolthije to skoro tisíc mil plání. Král Ryan z Ostrovů bude muset vázat velký počet mužů, aby zlikvidoval poměrně malé vojsko. Otázka tedy zní, jestli Kašpar chce, aby to vojsko vyrazilo na planiny, kde hodlá udeřit."
Magnus řekl: „Předám tvoji teorii otci." Nasadil si na hlavu klobouk se širokou krempou a z tmavošedého roucha vyndal kouli, která se ve světle svíčky měděně zaleskla. Zatlačil na ni palcem a náhle tam nebyl, jedinou známkou jeho odchodu byl závan vzduchu.
Pasko se optal: „Ale proč?"
„Proč?" zopakoval Spear. „Proč co?"
„Proč tolik intrik? Kašpar je svým způsobem stejně mocný jako král Roldemu. V podstatě vládne v Aranoru. Kníže udělá, co mu řekne. Buď ovládá nebo zastrašuje každý stát kolem Olaska a král Roldemu je mu nakloněný. Proč teda chce tuhle válku s Ostrovy?"
Spear se nadechl. „Myslím, že to je jasné. Tím, že destabilizuje oblast, dostane příležitost získat to, co chce ze všeho nejvíc." Spear propletl prsty a zadíval se přes ně na svíčku. Zlehka si sepjatýma rukama poklepal na bradu a zamumlal: „Mocní muži chtějí jedinou věc: víc moci."
2. Přijetí

Spear se usmál.
Dnes byl v paláci poprvé od svého vítězství v turnaji na Dvoře mistrů přede dvěma lety. Král poslal Spearu Sokolovi pozvánku na uvítací banket pořádaný na počest vévody z Olaska, jenž právě dorazil.
Spear trpělivě čekal, až na něj přijde řada, aby byl uveden, za vší roldemskou šlechtou a mnoha šlechtici z jiných států a těsně před nejbohatšími měšťany. Zeman z Ostrovního království stál v očích roldemského dvora jen kousíček nad výrobcem pentlí se spoustou zlata.
Přesto byl Spear oslnivý ve svých nových širokých kalhotách - podle současné módy - přetažených přes holínky až k přezkám a se širokým pásem z černé kůže, nicméně si zvolil momentálně zastaralý žlutý kabátec pošitý perlami. I když ostatní urození pánové měli vojenský kabát, jenž se nosil na jednom rameni a byl právě velice módní, Spear si vzal kabát, který přede dvěma lety dostal darem od krále. Když se s králem viděl naposledy, byl Spear ve středu pozornosti, vítěz turnaje mistrů, jenž získal zlatý meč náležející nejlepšímu šermíři světa.
Teď byl středem pozornosti Kašpar Olaský a Spear jen bezvýznamný účastník slavnosti. Když konečně uslyšel vyvolávat své jméno, Spear rázně vykročil a zamířil k trůnu. Cestou k místu, kde se měl poklonit koruně, si rychle prohlédl celý sál. Král Carol seděl na trůně s královnou Gertrude po své pravici. Po jeho levici seděl korunní princ Constantine, dědic trůnu. Spear si prince pamatoval jako tichého, zvídavého chlapce, který se lehce usmíval, když poslouchal žvanění dospělých kolem sebe. Považoval ho za velmi inteligentní dítě. Mladší členové královské rodiny tu nebyli, zbývající dva princové a princezna se určitě s pomocí svých služebníků a chův chystali do postele.
Po Constantinově levici stál muž v blůze z vínového sametu sepjaté démantovými sponami. Místo módních širokých kalhot měl černé kamaše a na nohou vyleštěné holínky. Měl stejný černý klobouk, jaký u něj Spear viděl přede dvěma lety, velkou sametovou pokrývku hlavy, která mu přes pravé ucho visela málem až k rameni, se zlatou sponou nalevo. Byl to vévoda z Olaska.
Kašpar Olaský si mladého zemena prohlížel, aniž by přerušil hovor s mladým princem, což Spear sledoval, protože zatímco prince Constantina zaměstnával jeho vzdálený bratrance, Olasko odhadoval Speara. Spear zvážil možnost, že Kašpar je jedním z těch lidí, kteří se dokážou soustředit na dvě věci zároveň. Věděl, že dokonce i mezi kouzelníky je to vzácné nadání.
Jak se tak ukláněl před králem, koutkem oka si prohlížel Kašpara. Byl to urostlý muž se širokým hrudníkem a mohutnými rameny. Svaly, jež byly vidět pod těsnými kamašemi, ukazovaly, že je určitě i rychlý. Podíval se na Speara způsobem, z něhož mladší muž usoudil, že ho vévoda poznal a zvažuje ho. Obličej měl kulatý, jen brada mu trochu vystupovala, díky čemuž jeho rysy nepůsobily komicky. Nosil tenkou černou bradku a vyholený horní ret, což jeho bradu ještě zdůrazňovalo. Vlasy měl černé, jen trochu prošedivělé, neboť mu bylo něco málo přes čtyřicet. Měl oči predátora, černé a pátravé, a plné rty, smyslné, ne však dekadentní, s koutky zvednuté v téměř pohrdlivém úsměvu, jaký u něj Spear už několikrát viděl.
Spear se narovnal a král řekl: „Zemane Sokole, rád tě opět vidím u svého dvora."
„Mne návrat do Roldemu také těší, Veličenstvo."
Královna s úsměvem pronesla: „A vidím, že se k nám vracíš v šatu, který jsme ti věnovali po tvém vítězství,"
Spear Gertrudě předvedl svůj nejroztomilejší úsměv. „Veličenstvo, tyto šaty jsem na sobě měl pouze jednou, v noc svého vítězství, a přísahal jsem, že už je na sebe nikdy nevezmu, pouze v přítomnosti vašich majestátů."
Král potěšeně kývl a dodal. „Jsi velmi pozorný. Vítáme tě."
Spear věděl, že je propuštěn, a tak se přesunul mezi ostatní hosty a díval se, jak představují ty, kteří přišli po něm. Několikrát loupl okem po Kašparovi, ale vévoda se zřejmě soustředil na tichý rozhovor s princem.
Konečně byl představen poslední host a před trůn se dostavil hofmistr. „S dovolením Vašich Veličenstev?" optal se s úklonou.
Král mávl rukou a hofmistr se obrátil a prohlásil: „Pánové a dámy, prosím, přesuňte se do hodovní síně a vyčkejte Jejich Veličenstev!"

Spear se díval, jak královská rodina odchází spolu s vévodou z Olaska. Věděl, že přejdou do komnat vedle a počkají, až se všichni hosté usadí, než sami zasednou do čela tabule. Spear trpělivě čekal v řadě, ale ta se pohybovala rychle, protože hofmistr dostal k ruce dva tucty pážat a panošů, kteří mu pomáhali se zasedacím pořádkem. Jakmile páže dostalo instrukce, doprovodilo hosta na jeho místo v síni.
Spear s potěšením zjistil, že sedí u králova stolu. Rychle přepočítal židle a uvědomil si, že mezi sebou a vévodou Olaským bude mít jen dva, tři lidi. Tušil, že za své místo u stolu vděčí spíš Kašparovi, který ho chtěl mít po ruce, než své pověsti úřadujícího šampiona Dvora mistrů.
Když dorazila královská rodina, všichni povstali, uklonili se a počkali, než se král usadí a hofmistr uhodí svou okovanou holí o zem. Na tento pokyn se zase všichni posadili a sluhové začali rozlévat vína a roznášet pokrmy.
Vedle Speara seděl dvorský baron se svou ženou, s nimiž Kašpar nějakou dobu rozmlouval. Baron se konečně obrátil ke Spearovi a všichni se navzájem představili. Poté baron Spearovi nadšeně převyprávěl jeho souboj, jako by u toho Spear nebyl. Po Spearově levici seděla hezká žena ve středních letech a její manžel, bohatí měšťané, kteří zřejmě byli docela spokojení, že smějí sedět u králova stolu, a nepotřebovali se s nikým bavit. Skláněli hlavy a šeptali si, přičemž se rozhlíželi po síni, jako by se snažili zahlédnout lidi, kteří by je mohli znát a jejich místo u hlavního stolu by na ně mohlo udělat dojem.
Vévoda si Speara po celou večeři nevšímal, jen mu krátce kývl a usmál se, když se podával první chod. Během celé večeře vystupovali kolem stolu účinkující, obratní žongléři, akrobaté a salonní kouzelníci. Jeden zvlášť nadaný básník skládal na požádání verše, lichotil dámám a utahoval si z pánů. Měl ostrý jazyk a rýmování mu šlo. Na druhé straně síně zpíval nějaký potulný pěvec z Bas-Tyry milostné písně a balady o hrdinských obětech. Spear slyšel dost, aby poznal, že jeho píseň je skvělá.
Stejně jako jídlo i všechny ostatní aspekty banketu. A proč ne? pomyslel si. Roldem byl považován za sídlo veškeré vytříbené kultury na světě nebo aspoň v této části světa. Móda, literatura, hudba, to vše vycházelo od roldemského dvora. Díky svým cestám si Spear uvědomoval, že tento vliv slábne spolu s tím, jak narůstá vzdálenost od ostrovního státu. Lidé v Západním království se o módu nijak zvlášť nezajímali, pouze v Saladoru a Rillanonu viděl něco podobného jako tady.
Avšak jak se tak rozhlížel po mísnosti, uvědomil si, že ať už si ostatní myslí cokoliv - že je to domýšlivé a zbytečné - je to také přepychové a vznešené. Ženy byly ve své parádě krásné a muži vypadali dobře, nebo aspoň tak dobře, jak to příroda umožňovala.
Když bylo po hostině, obrátil dvůr pozornost ke středu královského stolu. Nikdo nesměl odejít, dokud od stolu nevstal král a jeho rodina. Ti, kteří dojedli dříve, prostě jen seděli a popíjeli víno či pivo a sledovali ostatní nebo vedli jalové řeči se sousedy.
Náhle Spear uslyšel, jak Kašpar říká: „Nuže, zemane, opět ses k nám vrátil?"
Spear se otočil, jak nejuvolněněji dokázal, a snažil se přitom chovat uctivě k baronovi po své pravici, když přes něj promluvil na vévodu. „Na nějaký čas, můj pane."

Kašpar se napil vína a zeptal se: „Už jsi vyřídil tu »rodinnou záležitost«, o které jsi mluvil, když jsme se viděli naposledy?"
„Ano, Milosti. Trvalo to déle, než jsem čekal, ale už je to minulost."
„Takže teď můžeš hledat své štěstí?" Vévoda mhouřil oči, i když zachovával lehký tón.
Spear zahrál smích. „Vzhledem k mému štěstí v kartách poslední dobou by se mi nějaká změna hodila, můj pane."
Král vstal a vzápětí se zvedl i Kašpar. Když se obracel za svým bratrancem, ještě se ohlédl přes rameno. „Za úsvitu vyrážím na lov. Připoj se ke mně u jižní brány. Budu pro tebe mít koně. Máš luk?"
„Ano, můj pane," odpověděl Spear ke Kašparovým zádům.
Baron se na Speara podíval. „Skvělý kousek, mladý Sokole."
„Pane?"
„Olastí vévodové jsou lovci po celá pokolení. Děd dnešního vévody prý kdysi na západ od Ostrovního království lovíval draky. Být pozván na lov je veliká čest."
Spear se usmál a kývl, přičemž se snažil vypadat správně polichoceně. Baron a jeho žena odešli.
Spear považoval za nutné udělat okruh kolem síně a pak chtěl zůstat u východu a počkat, dokud nebude odcházet ještě někdo. Nechtěl být prvním, kdo odejde, ale chtěl z paláce zmizet, jak nejdříve to půjde.
Když procházel davem, občas ho zastavil nějaký známý a několikrát i cizinec, který se prostě chtěl seznámit se současným šampionem Dvora mistrů. Když se přiblížil ke královu průvodu, ohromilo ho, kolik lidí drží stranou sloužící, kteří nejen podávali pamlsky a pitivo - i když kdo mohl jíst či pít po takových hodech? - ale zároveň jednali jako strážci královského soukromí.
Aniž by to chtěl, upoutal pozornost krále, jenž mu pokynul, ať přijde blíž. Spear okamžitě poslechl, a jak se ocitl blíž u krále, sluhové se rozestoupili natolik, aby mohl projít. Spear se uklonil. „Veličenstvo."
Král Carol se usmál. „Sokole, rád tě zase vidím v Roldemu. Bylo by možné uspořádat ukázku tvého umění tady v paláci?"
„Jsem Vašemu Veličenstvu k dispozici," odpověděl Spear. „Kdykoliv bude chtít."
„Báječné, mladý pane. Princ Constantine už dospívá a potřebuje se naučit zacházet se zbraněmi. Jeho instruktoři říkají, že je slibný, ale já si myslím, že podívat se na experty v těchto záležitostech mu poskytne něco, co by mohl napodobovat. Jaký je tvůj názor?"
Spear nemohl nesouhlasit, a kromě toho by to bylo nemoudré.

„Hodně učení začíná napodobováním, Veličenstvo."
„Správně. Tak co bys řekl za týden ode dneška?"
„Kdykoliv si bude Vaše Veličenstvo přát."
„Řekněme dopoledne. Dle mého soudu jsou lidé vnímavější dopoledne než odpoledne," Obrátil se k manželce. „Za předpokladu, že můj rozum je nabroušený v každou denní dobu, viď, drahá?"
Královna se usmála a poplácala manžela po rameni. „Ty jsi nesmírně bystrý muž, můj pane... občas."
Král se zasmál a Spear si nemohl pomoci, musel se usmát. Roldenský král byl jediný monarcha, jehož na svých cestách poznal, nicméně pochyboval, že by většina vladařů byla tak vstřícná a měla takový smysl pro humor jako on.
„Mám si přivést protivníka, Veličenstvo?" Spear věděl, že každý student ve Dvoře mistrů a většina učitelů by uvítala příležitost přijít ke dvoru. V minulosti král rozděloval své milosti kvůli větším maličkostem než souboj na meče.
„Máme tady v paláci dostatečnou zásobu šermířů, zemane," odvětil král, „Jen tu buď včas."
„Ano, Veličenstvo." Spear se uklonil a považoval se za propuštěného.
Všiml si, že několik hostů odchází, a rozhodl se, že nejbezpečnější pro něj bude, když odejde také. Ale v polovině cesty ke dveřím zaslechl známý hlas. „Zemane, na chviličku."
Spear se ani neotočil, když říkal: „Konstáble, jak nečekané překvapení."
Konstábl Dennis Drogan se zastavil před Spearem a s úsměvem prohlásil: „Rád tě zase vidím, zemane."
„Co tě sem přivádí?" vyzvídal Spear.
Dennis byl středního věku, širokoplecí a s téměř dokonale kulatou hlavou. Vlasy nosil ostříhané nakrátko a zřejmě mu nevadilo, jak to působí, protože takovýto účes zdůrazňoval jeho levé ucho, které mu v mládí při rvačce někdo zpola ukousl. A nos mu zřejmě několikrát zlomili. Spear poznal, co je zač, rváč, tvrdý, nepoddajný a nebezpečný. A navíc byl ve městě zákonem.
Drogan se usmál. „Můj strýc je stále pokladníkem tady v paláci, a já jsem tudíž technicky členem královského dvora."
„No ovšem, ale já se ptal, co tě sem přivádí?"
Drogan mu položil ruku na rameno a postrčil ho ke dveřím. „To ty, zemane."
„Já?" Spear se k němu připojil. „Proč?"
„Protože když jsi ve městě, lidé mají protivný zvyk končit mrtví. Řekl jsem si, že bude nejlepší promluvit si s tebou, než se nám tu zase začnou hromadit mrtvoly."
Spear se nepokoušel hrát si na nevinného a zatvářil se ukřivděně. „Dennisi, my dva jsme nebyli blízcí přátelé, ale dobře jsme se poznali. Víš, že pokaždé, když někdo zemřel, bylo to proto, že byl ohrožen můj život. Co mám dělat? Stát stranou a říct: »Ach, když se budu bránit, konstábl se rozčílí, takže se raději nechám zabít?«"
Sevření na Spearově rameni zesílilo, jen na důraz, ne aby způsobilo bolest. „Ne, pokud bude tvůj život v ohrožení, rozhodně se braň. Jenom naznačuju, že by ses měl chvíli snažit vyhnout ohrožování svého života."
Spear, někde mezi pobavením a podrážděním, opáčil: „Udělám, co půjde."
„Víc nemůžu žádat."
Spear se konstáblovi vymanil a odešel z paláce. Venku čekali hosté na své kočáry a Spear se propletl davem a vyšel jednou z branek pro pěší. Byl jen pár yardů od paláce a scházel po ulici lemované domy boháčů, když se k němu kdosi připojil.
„Večír, Speare," pozdravil známý hlas.
„Večír, Quincy," odvětil Spear bez ohlížení. Kupce z Bas-Tyry už zahlédl v tlačenici u paláce.
„Hezký večer, že?"
Spear se zastavil a rozesmál se. „Nepřepadl jsi mě před palácem, abychom si popovídali o počasí, příteli."
Quincy se také zastavil. „No, viděl jsem tě, jak odcházíš, když tě zastavil ten konstábl. Věděl jsem, že jsi přišel pěšky, místo aby sis objednal kočár, a tak jsem vyšel před tebou a počkal si."
„Jak ses měl, Quincy?" optal se Spear a ve světle lucerny si svého známého prohlížel. Quincymu de Castle táhlo na čtyřicítku, možná mu bylo o něco víc, a rychle plešatěl. Rysy měl nevýrazné, jen jeho oči připomínaly oči orla. Měl na sobě moderní, ne však extravagantní oděv, uhlově černý kabát s dvouřadovým zapínáním a šosy a kalhoty ze stejné látky zastrčené do holínek pod kolena. Spear věděl, že to je v Ostrovním království poslední móda, neboť to v Roldemu byla loňská móda.
„Docela dobře."
„Vidím, že ses nedávno vrátil z Ostrovního království."
Pokračovali v cestě. „Ano, to ty šaty. Právě jsem dorazil a neměl jsem čas nechat si ušít nové. Kromě toho mi všechno tohle otročení módě připadá tuze... neužitečné. Jestli si o mně někdo myslí něco špatného kvůli tomu, že mám šaty podle loňské módy, tak ať. Ale pokud bychom jednali, byla by to moje výhoda."
Ouincy byl jedním z nejprohnanějších kupců ve městě. Pocházel z Bas-Tyry, druhého nejvýznamnějšího města ve Východním království, a specializoval se na přepychové zboží té nejvyšší kvality. Díky tomu měl mezi svými zákazníky mnoho šlechticů, dokonce i šlechticů královské krve, a byl zván na všechny lepší společenské události. Spear také tušil, že je agentem Ostrovního království. Něco na něm, něco velmi nekupeckého v jeho chování způsobovalo, že se před ním měl Spear na pozoru.
„Chápu," utrousil Spear. „Ty těžko potřebuješ v obchodování výhodu, ale uznávám, že využít všeho, co můžeš, je logické. A co teď chceš ode mě?"
„Proč myslíš, že po tobě něco chci?" podivil se Quincy s úsměvem.
„Protože nemíváš ve zvyku číhat ve stínech a v noci se na mě vrhat. Tohle rozhodně není náhodné setkání."
„Těžko. Dobře, půjdu hned k věci. První důvod je, že tě chci pozvat na malé shromáždění u Dawsona tuto pětinoc. Zvu tam pár příjemných chlapíků na večeři na pár skleniček a pak se možná pustíme do karet nebo kostek."

„Zpráva doručená mému sluhovi by byla stačila."
„Mám ještě jeden důvod," odpověděl Quincy, když zahnuli za roh a vydali se ze strmějšího svahu ke Spearovu bytu. „Zítra máš jet na lov s vévodou Kašparem, správně?"
„Uplácíme služebnictvo, co?"
Quincy se zasmál. „Dal jsem v paláci ve známost, že užitečná, zprávička sem a tam bude odměněna. No není to pravda?"
„Ano, zítra za svítání mám jet na lov s vévodou a jeho oddílem. Proč?"
„Jestli tě má vévoda v oblibě, chci, abys mě představil."
„Proč?" podivil se Spear a zastavil se.
„Protože je tak obtížné se s ním seznámit. U krále dokážu získat audienci snáz než u vévody Kašpara."
„Jenom proto, že královně prodáváš se slevou šperky."
„O peníze nepřicházím a získám tím přístup do vyšší společnosti. Ale ne ke Kašparovi."
„Proč se chceš tolik setkat s Kašparem?"
Quincy chvíli mlčel, pak znovu vykročil a pokynul Spearovi, ať jde s ním. Konečně začal: „Obchodování s Olaskem je... složité. Jako by se všechny obchodní společnosti ve vévodství rozhodly obchodovat stejně. Posílají své agenty do Rillanonu, Roldemu, Bas-Tyry, Ranu i dolů do Keshe, ale když já pošlu svého agenta do Opardumu, klidně tam může jet na dovolenou, protože s ním nikdo obchodovat nebude. To vždycky jen jejich agenti v našich městech a za jejich podmínek. Ber, nebo nech."
„A ty podmínky jsou špatné?"
„Ne, jinak by mi na tom nezáleželo. Často jsou velmi dobré. Ale podstatou obchodování jsou pravidelné obchodní cesty, kdy je zboží spolehlivě doručováno. To udržuje obchod při životě. Tohle jednání, že to buď vyjde, nebo ne... nemůžu si pomoct, ale mám pocit, že tady je kvůli těmto obchodním zájmům promrhaná velká příležitost. Mám pocit, že kdyby mě vévoda Kašpar vyslechl, třeba by se mi podařilo ho přesvědčit, aby promluvil s některými bohatšími společnostmi nebo mi dovolil navštívit jeho dvůr... kdybych od vévodova dvora přišel do kanceláře velké obchodní společnosti jako Kasanovy nebo bratří Petriků, tak by moji nabídku vzali vážně."
Spear poslouchal a kýval, jako by souhlasil. V duchu si říkal: kdybys dostal svého agenta do Opardumu, zvlášť pokud bys obchodoval s vévodovým kancléřem, získal by král Ostrovů u nepříjemného souseda pár očí a uší.
„Uvidím, co se dá dělat," slíbil nakonec. „Ale zatím s ničím nepočítej."
„Proč ne?"
„Protože vévoda mi nejspíš nabídne místo u svého dvora a já ho téměř určitě odmítnu."
„Proč bys, pro všechno na světě, něco takového dělal?"
„Protože nemám v povaze sloužit jinému," zalhal Spear. Věděl, že před večeří o pětidni u Dawsona uslyší půlka Roldemu o tom, že Kašpar nabídl Spearovi místo a on ho odmítl. „A kromě toho mám další vyhlídky, které by mi vyhovovaly lépe."
„Hlavně ho moc neuraz," radil Quincy suše.
„Pokusím se."
Dorazili na ulici, na níž Spear bydlel, a rozloučili se. Spear zašel rychle domů, kde čekali Pasko a Amafi a krátili si čas kartami, „Pane," řekl Pasko a vstal, když Spear vstoupil.
„Probuď mě hodinu před svítáním," nařídil mu Spear cestou do ložnice. „Oblečení na lov."
„Lov?"
„Ano, vévoda Olaský mě pozval, abych se zúčastnil vraždění nějakého bezmocného zvířectva, a já jeho pozvání přijal," Obrátil se na Amafiho, „Zítra pojedu na lov s vévodou. Až se vrátím, navštívíme několik vil a sídel v okolí. Potom tě představím světu jako svého družiníka a osobního strážce."
„Blahorodí," uklonil se Amafi.
Pasko promluvil: „Ustel si v rohu. Budeš spát tady." Ukázal Amafimu na podlahu vedle dveří do Spearovy ložnice. „Já spím v kuchyni."
Vydal se za Spearem do ložnice a zavřel dveře. Když mladíkovi pomáhal rozvázat tkanice na fajnovém kabátku, šeptl: „Všechno šlo dobře?"
„Docela ano," odpověděl šeptem Spear. „Jak znám Kašparovu reputaci, ta zvířata nebudou tak bezmocná, jak jsem říkal. Čekám něco jako lva nebo velkého medvěda."
„Vypadá na to," připustil Pasko.
„Co si myslíš o našem novém příteli?"
„Je to mizerný hráč."
„Špatně hraje nebo špatně podvádí?"
„Obojí."
„Co dál?" zeptal se Spear, jak mu Pasko přetahoval lněnou košili přes hlavu.
„On je zbraň. Je velmi nebezpečný i přesto, jak tvrdí, že je starý. Mohl by být užitečný, pokud neublíží tobě."
„Chápu."
„Budu na něj dohlížet," sliboval Pasko.
„Složil přísahu."
„To klidně mohl," odpověděl lstivý starý sluha, „ale nebyl by první člověk, který by porušil přísahu."
„Nechal jsem ho přísahat na chrám Lims-Kragmy."
Pasko stáhl Spearovi boty a zamyslel se. „Některé lidi nezastraší ani bohyně smrti,"
„Tobě takový připadá?"

„Ne, ale připadal ti Nakor při prvním setkání zvlášť nebezpečný?"
„Chápu, kam tím míříš. Tak na něj dohlídni." Spear si stáhl kamaše a spodky a vklouzl pod peřinu. „Teď běž, ať se můžu vyspat."
„Ano, pane," řekl Pasko a potichu vyšel z ložnice.
Spear chvíli klidně ležel. Hlavu měl plnou dojmů a spánek nepřicházel. Celá léta bylo jeho cílem jediné: pomstít vyhubení svého lidu. Ze všech, kteří do toho byli zapleteni, zůstali pouze dva účastníci: zvláštní kapitán Kašparovy domácí gardy Quentin Havrevulen a vévoda. Ostatní už Spear zabil.
Přinutil se ke klidu s použitím mentálního relaxačního cvičení, jemuž se naučil na Čarodějově ostrově. Ale nebyl to spánek, při němž by si odpočinul. Zdály se mu sny a viděl obrazy z jiných míst a časů, svou vesnici v horách, svou rodinu, matku, otce, sestru, bratra a dědečka. Dívku, o níž snil jako malý kluk. Oko modrokřídlé čírky. V jeho snu seděla na stoličce, jednu nohu složenou pod sebou, v prostých jelenicových letních šatech, s lehkým úsměvem na rtech.
Probudil se se zoufalou touhou, o níž si myslel, že se jí už před lety zbavil. Převalil se na druhý bok a přinutil se usnout.
Znovu přišly sny. Strávil neklidnou noc, a když ho Pasko přišel probudit na lov, necítil se nijak osvěžený.
3. Lov

Kůň hrabal kopytem.
Spear mu trochu pootočil hlavu a přinutil ho věnovat pozornost něčemu dalšímu kromě toho, jak se nudí. Ráno za úsvitu bylo svěží, od moře vál lehký větřík, ale Spear věděl, že dopoledne v kopcích severovýchodně od města bude pořádné horko. Ještě než se vévoda Kašpar objevil, Spear věděl, že budou lovit něco velkého, lva nebo medvěda, možná i některého z exotičtějších tvorů, kteří údajně obývali výše položená místa, obrovského kance - jehož kly prý mohly dorůst až do délky tří stop - či údolního lenochoda, dvakrát většího než kůň a přes své jméno v případě potřeby neobyčejně rychlého a vyzbrojeného drápy zvíci kratších mečů. Sbírka zbraní v zavazadlech Spearovi prozradila, co potřeboval o nadcházejícím lovu vědět: byly tu kančí oštěpy s příčkami upevněnými nad širokou hlavicí, aby se zvíře nemohlo po ratišti posunout výš a rozpárat lovce, dále velké sítě se závažím na krajích a těžké kuše, jejichž střely dokázaly udělat v plátové zbroji díru o velikosti pěsti.
Tucet sloužících, další tucet gardistů a štolbové, kteří se měli postarat o koně, také trpělivě čekali na vévodu. Když Spear dorazil, právě odjíždělo šest dalších mužů. Byli to stopaři a nadháněči v královské livreji, mající za úkol označit nejnadějnější zvířecí stopy. Speara zaujalo, že honitba leží jen necelý den cesty od města, protože Roldem byl osídlený už velmi dlouho a on čekal, že civilizace zatlačí divokou zvěř dál do hor. Lovem strávil celé dětství a i později se často vydával na lov, takže věděl, že velká zvířata se málokdy vyskytují jen den cesty od lidských osad.
Nechal na sluhovi, aby zařídil naložení jeho výstroje, která byla ve srovnání s ostatními zavazadly na nákladních koních skromná. Spear věděl, že pojedou po cestách, kam se vozy nedostanou, ale zatím to vypadalo, že by se jim dva vozy docela hodily. Jenom dva koně nesli něco, co vypadalo jako stan. Spearovi nevadilo spát pod širákem, ale věděl, že roldemská šlechta by proti tomu mohla mít jisté námitky.
Kromě Speara tu trpělivě čekali dva urození pánové z Roldemu baron Eugivney Balakov a baron Michail Grav. Spear je znal od vidění. Byli mladí, ctižádostiví a u královského dvora měli skromné, přesto důležité postavení. Balakov byl pomocníkem královského pokladníka a mohl uspíšit či zpomalit žádost o peníze. Měl široká ramena, zamyšlený výraz a tmavé vlasy i vous ostříhané nakrátko. Grav byl také ve spojení s pokladnou, ale přináležel k úřadu královské domácí gardy, byv zodpovědný za to, aby byli palácoví vojáci vyzbrojení, oblečení, nakrmení a vyplaceni. Byl hubený, plavovlasý a nosil tenký knírek, na němž očividně hodně pracoval, aby ho udržel dokonale zastřižený. Oba šlechtici měli výstřední oblečení na rozdíl od jednoduché kožené haleny a kalhot, jaké zvolil Spear.
Když oblohu za vzdálenými horskými štíty ozářilo slunce, vynořili se z paláce vévoda Kašpar a jakási mladá žena a rychle zamířili ke dvěma čekajícím koním. Spear se na mladou ženu zadíval a napadlo ho, mohla-li by to být lady Rowena z Talsinu, což byla ve skutečnosti Alysandra, další agentka konkláve.
Spear se během doby, kterou strávil na Čarodějově ostrově, zoufale snažil zjistit, co přesně dělá ve vévodově společnosti, ale lidé to buď nevěděli, nebo mu to nechtěli říci. Zjistil jen to, že dívku do Olaska poslala Pugova žena Miranda asi v době, kdy se Spear začal učit v Saladoru.
Tato žena se Roweně nepodobala, ale jednu věc s ní měla společnou: byla stejná krasavice. Zatímco Rowena byla světlovlasá a s chrpovýma očima, tato dáma byla tmavá, příjemně opálená a oči měla skoro stejně tmavé jako černé vlasy. Vévoda něco řekl a ona se usmála a Spear okamžitě poznal, kdo to je, protože tu byla jistá podoba s vévodou.
Jako by vévoda Kašpar vycítil, nač Spear myslí, řekl: „Aha, mladý Sokol. Mám to potěšení ti představit svou sestru lady Natalii."
Spear se ze sedla uklonil. „Jsem poctěn, má paní."
Bylo zřejmé, že oba mladí šlechtici již vévodovu mladší sestru znají. Natalii mohlo být něco kolem třiceti. S vévodou vyjeli v čele průvodu a oba šlechtici za nimi. Spear se mohl rozhodnout, pojede-li vzadu nebo vedle nich.
Vévoda Kašpar promluvil: „Čeká nás půl dne jízdy, než se dostaneme ke kořisti." Znovu se podíval na Speara. „Ten luk vypadá užitečně, Speare. Umíš ho používat?" Hlas měl lehce posměšný.
Spear vycítil jeho náladu a usmál se. „Jsem lepší lučištník než šermíř, Milosti."
To všechny rozesmálo, protože Spear, jako šampion Dvora mistrů, byl považován za nejlepšího šermíře na světě. Lady Natalia se po něm ohlédla přes rameno, což mu poskytlo důvod popojet blíž. „To měl být žert, pane?" zeptala se ho Natalia.
Spear se usmál. „Vlastně ne, má paní. Lovil jsem už od mala, kdežto meče jsem se chopil teprve po svých čtrnáctých narozeninách."

„Pak musíš být největší lučištník na světě, pane," ucedil baron Eugivney suše.
Spear, stále s úsměvem, opáčil: „Stěží, pane. Elfským lučištníkům se žádný člověk nevyrovná."
„Elfové!" frkl baron Michail. „Báchorky. Můj otec mi vyprávíval příběhy z velké války s vetřelci z jiného světa, k níž došlo za časů jeho děda. Elfové a trpaslíci v nich hráli hlavní úlohu."
„Promluvíme si při jízdě," prohlásil vévoda a pobídl koně.
Spear se ocitl vedle barona Michaila, protože baron Eugivney jel vedle lady Natalie. „Nejsou to žádné báchorky, pane," namítl Spear. „Můj domov leží poblíž Ylithu a ne příliš daleko na západ odtamtud žijí ti elfové z pověstí. A na severu, ve městě La Mut, nyní žije mnoho potomků z toho druhého světa."
Michail se na Speara díval, jako by zvažoval, jestli si z něj mladý muž náhodou neutahuje. „To myslíš vážně?"
„Ano, barone," ujistil jej Spear. „A elfským lučištníkům se žádný člověk na světě nevyrovná," Tohle Spear nevěděl z dětství, nýbrž z dlouhých hovorů s Calebem, jedním z učitelů na Čarodějově ostrově. Caleb strávil nějakou dobu u elfů v jejich domovině v Elvandaru. Mluvil jejich jazykem a tvrdil, že pouze jeden, nejvýš dva muži se jim s lukem alespoň vzdáleně vyrovnají.
„Když to říkáš," ustoupil Michail, jako by tím byla celá záležitost uzavřena, a obrátil se na vévodu. „Milosti, co budeme dnes lovit?"
Vévoda přes rameno prohodil: „Něco zvláštního, pokud budeme mít i nadále štěstí. Ke králi se dostala zpráva, že z Keshe sem přiletěla saň a uhnízdila se v horách. Je-li to pravda, čeká nás vzácná příležitost."
Baron Eugivney zmateně zamrkal. „Saň?"
Michail se také tvářil poněkud nejistě. „Nejsem si jistý..."
Ozval se Spear. „Malý drak. Velmi rychlý, velmi zlý a velmi nebezpečný... ale malý... na draka."
Lady Natalia se na muže podívala a pak se spolu se Spearem usmála nad očividným neklidem obou baronů. „Ty už jsi nějakou viděl, zemane?"
„Jednou," přiznal Spear. „V horách, ještě jako malý kluk." Opomněl dodat, že ty hory byly blízko Olaska.
Vévoda vyjel z palácové brány a zabočil na hlavní ulici, po níž se dostanou na sever od města. „Jak bys ji lovil, zemane?"
Spear se usmál. „Já bych ji nelovil, Milosti, stejně jako bych nešel hledat lesní požár nebo přílivovou vlnu. Kdybych ale musel, jsou tu dva způsoby."
„Vážně? Povídej."
„Na náhorní plošinu hezky na očích umístíš ovci nebo jelena, Opodál schováš lučištníky, a až přistane, střílíš do ní, dokud nezcepení."
„To mi jako moc velká zábava nepřipadá," podotkla lady Natalia.
„Ani není," souhlasil Spear. „Většinou je cílem zabít zbloudilého predátora a ochránit stáda, ne zábava."
„Jaký je ten druhý způsob?" zeptal se vévoda.
„Najít její doupě. Saně mají v oblibě mělké jeskyně nebo vysoké skalní převisy. Podle mého dědečka -" Spear se zarazil. Poprvé za celé věky málem vypadl z role. Honem Spára stříbrného sokola zahnal a pokračoval: „který to slyšel od jednoho hatadijského horala z Yabonu, nemají saně v oblibě hluboké podzemí jako draci."
Baron Michail se optal: „Takže najdeš její doupě a co potom?"
„Vypudíš ji ven. V ústí jeskyně, pokud to jde, umístíš sítě, nějaké těžké provazy, cokoliv, co ji zpomalí, až poleze ven. Pak na ni naházíš hořící větve a připravíš si dlouhé oštěpy, deset, dvanáct stop dlouhé. Nabodneš ji, jak leze ven, a pak čekáš, až zdechne."
„Dostal někdy někdo nějakou s lukem?" chtěl vědět vévoda.
Spear se zasmál. „Akorát pokud s sebou měl desítku dalších lučištníků."
„Žádné zranitelné místo? Žádný způsob, jak ji rychle zabít?" vyptával se dál vévoda Kašpar.
„O žádném jsem neslyšel," připustil Spcar, Uvědomil si, že začíná mluvit jako odborník, a honem dodal: „Ale to neznamená, že žádný neexistuje, Milosti. Já jenom, že se mi můj dědeček snažit vysvětlit, jak nebezpečné jsou."
„Podle mě se mu to podařilo náramně," podotkl Michail.
Spear cestou z města dál pokračoval v řečech o lovu. Ani ne za hodinu byli za městem mezi nízkými pahorky v podhůří, kde byly tu a tam vidět menší dvorce a hospodářství.
„Po poledni," oznámil vévoda, „dorazíme na kraj Královské honitby. Král nám velkodušně dovolil si tam zalovit."
To zodpovědělo Spearovu otázku, jak se tak velká kořist mohla dostat tak blízko k městu.
„Milosti," promluvil baron Eugivney, „nemá honitba několik set mil?"
„Nebudeme lovil v celé honitbě," uklidnil ho Kašpar se smíchem. „Jen na těch zajímavých místech."
Cesta je vedla stále výš do kopců. Byla to hlavní obchodní silnice vedoucí do severních provincií, ale když odbočila k západu, vydali se po užší silnici k severovýchodu. V poledne se zastavili, aby se naobědvali a nechali koně trochu vydechnout. Na Speara udělalo dojem, jak rychle sluhové postavili malý stan včetně skládacích stoliček z plátna a dřeva, takže si vévoda a jeho hosté mohli odpočinout v pohodlí. Obědvali na velké louce, na jejímž druhém konci se popásalo několik krav.
Rozprávěli o klevetách ode dvora, protože vévoda byl mimo Roldem skoro tak dlouho jako Spear a Natalia ještě déle. Oba baroni dávali jasně najevo, že ve vévodově mladší sestře vidí výhodnou partii, a svou pozornost soustředili cele na ni. Nejenže byla chytrá a krásná, ale byla také stupínkem k moci. Olasko možná bylo ve srovnání s panstvími v Ostrovním království či v Keshi malé vévodství, ale bylo velmi vlivné a v této oblasti podřízené pouze Roldemu.
Po jídle vévoda Kašpar řekl: „Pojď se se mnou projít, mladý Sokole."
Spear kývl a vstal. Vévoda pokynul oběma baronům, ať zůstanou sedět. „Jen seďte, pánové. A bavte mou sestru, chcete-li."

Když poodešli kousek od stanu, vévoda promluvil: „Nuže, Sokole, promyslel sis mou nabídku na práci, kterou jsem ti učinil po turnaji šampionů?"
„Vlastně ano, Milosti. Jsem nesmírně polichocen, dokonce poctěn, ale faktem je, že jsem raději svým vlastním mužem."
„Zajímavé," prohodil vévoda, když dorazili k lesu. „Omluv mě, půjdu si ulevit."
Vévoda si neobřadně rozvázal tkanice na poklopci a postavil se zády k zemanovi. Když skončil, řekl: „A to na tobě právě obdivuji, zemane."
„A co, Milosti?"
„Tvou nezávislost."
„Pane?"
„Podívej se na ty dva," pokračoval Kašpar a ukázal na barony rozmlouvající s Natalií. „Visí na mé sestře, jako by to byla cena pro vítěze v turnaji. Chtějí se mi vlichotit přes mou sestru. Jsem obklopen patolízaly a lidmi, kteří usilují o mou přízeň, a vzácný je den, kdy potkám někoho, kdo ode mne nic nepožaduje. Takových lidí si cením nejvíc, protože s jistotou vím, že kdyby mi sloužili, budou tak činit do posledního dechu." Cestou zpátky ke stanu ztišil hlas a dodal: „Tyhle a jim podobné však může zaujmout nabídka jiného pána v té nejnevhodnější chvíli."
Spear se zasmál. „To jsem slyšel. Musím přiznat, že i když jsem vzdálený příbuzný vládnoucího rodu v Krondoru, zkušenosti s královskou politikou mám velmi omezené. Vlastně včera jsem byl v paláci teprve podruhé v životě."
„Měl bys přijet do Opardumu. I když moje citadela nad městem není tak velkolepá jako roldemský palác, politiky si tam užiješ dost na celý život. Kromě toho by mé sestře prospělo strávit nějaký čas s mladým mužem, který se jí nesnaží přesvědčit o své nehynoucí lásce, aby získal místo v mých službách."
Poté se vrátili k ostatním. Když se přiblížili ke stanu, vévoda zvedl hlas, „Vydejme se lovit!"
Sluhové rychle sbalili stan a přivázali ho na soumary a další poklidili nádobí a jídlo do košů. Za deset minut opět seděli na koních a odjížděli k severovýchodu, hlouběji do lesů.

***

Spear dal znamení. Ukázal na stezku. Vévoda kývl. Slunce se klonilo k západu, do soumraku zbývala nejvýše hodina a půl světla a oni jeli po jelení stezce.
Spear s překvapením zjistil, že celá Královská honitba je vlastně chráněná divočina. Celá pokolení se tu netěžilo dřevo, i když tu stály majestátní staré stromy, které by poskytly dřevo na lodě a domy, kdyby je vykáceli. Jako lovec ocenil, že králové Roldemu byli ochotní těžit dřevo na lodě mnoho mil dál a stahovat je z hor, aby tuto oblast uchovali nedotčenou. Usoudil, že to nejspíš začalo v dávných dobách proto, aby měla královská rodina zvěřinu k jídlu i v dobách hladu, ale ať byl původní záměr jakýkoliv, na den cesty od největšího města tohoto ostrovního království zůstala nádherná divočina.
Přede dvěma hodinami dorazili do tábora a sluhové postavili velký stan pro vévodu a několik menších pro hosty. Vévoda trval na tom, že se na lov vydají okamžitě, protože nechtěl čekat na ráno. Spear souhlasil, že kořist je často hojná právě za soumraku, kdy lovci i lovná zvěř chodí k vodě. Z polohy kopců usoudil, že tudy poteče nejméně půl tuctu vydatných potoků. Všude byly stopy zvěře. Už zahlédl otisky skupinky lesních prasat; byla to bachyně s podsvinčaty. Před půl hodinou zahlédl šlépěje nějaké velké kočky, spíš však levharta nebo horské kočky než mnohem většího jeskynního lva s černou hřívou.
Po sani, jejich zamýšlené kořisti, nebylo nikde ani vidu, ani slechu. Spearovi by nevadilo, kdyby ji neuviděli vůbec. Znal příjemnější způsoby smrti než se nechat sežrat, zatímco bude předvádět své lovecké schopnosti bandě líných šlechticů.
Vévoda Kašpar šel v čele a Speara měl po pravici. Mezi nimi byla lady Natalia, která si nesla malý luk, jako by velmi dobře věděla, jak ho používat. Oba baroni byli nalevo. Stráže, sloužící a honci čekali v táboře. Půl tuctu jezdců s kušemi bylo připraveno odpovědět na volání o pomoc, i když Spear ze zkušenosti věděl, že s divokými zvířaty se celá věc obvykle vyřeší dřív, než pomoc dorazí. Jenom doufal, že žádné potíže nenastanou. Drželi se jich dva sluhové s nejrůznějšími zbraněmi včetně těžké kuše a kančích oštěpů.
Speara překvapilo, jak tiše se pohybuje vévoda na špici a jak hluční jsou oba baroni. Oba očividně chodili pěšky jen neradi, třebaže o sobě tvrdili, že jsou dobří lovci. Vévoda se zastavil a dal znamení Spearovi a ostatním, aby se k němu připojili.
Když došli blíž, díval se na zem. „Podívejte se na tohle," zašeptal.
Spear poklekl a prohlédl si stopu. Sáhl na hlínu a usoudil, že otisk je jen několik minut starý.
Vstal a řekl: „Medvěd."
Baron Michail hvízdl. „Ale koukněte, jak je velký."
„To je snad praotec všech medvědů," přitakal vévoda.
Spear slyšel o takových medvědech vyprávět, ale byli vyhubeni už za časů jeho prapraděda. Byli to Jaharo Milaka neboli šedobradí medvědi z pověstí jeho lidu. Omezený lov je možná tady v Roldemu udržel naživu. Obrátil se na vévodu. „Znám tohle plemeno z doslechu. I v nejpřívětivější náladě jsou agresivní. Je jaro a takhle velký kus bude určitě samec, takže bude hledat družku a nebude nadšený z nikoho, kdo se mu vloudí do revíru." Rozhlédl se kolem sebe. „Je blízko. Stopa je ještě vlhká. Vzduch by ji vysušil ani ne za hodinu."
„Jak velký podle tebe je?" zeptal se vévoda.
„Dvanáct stop a ani o fous míň," odpověděl Spear. Ukázal na sluhy. „Šípy ho akorát rozdráždí. Potřebujeme těžší zbraně."
„Co radíš?"

„Přivezl jsi prak?"
Vévoda se usmál. „Už jsem medvědy lovil."
Spear se vykašlal na protokol a řekl: „Já taky, Milosti, ale největší hnědí medvědi, které jsi viděl, nejsou ničím ve srovnání se šedobradým medvědem. Když zaútočí, nezastaví ho ani těžká šipka do ramene. U ostatních medvědů si můžete lehnout na zem a hrát mrtvého a je to možná přestane po chvíli bavit, jen tě trochu zvalchují a odtáhnou. Tihle tvorové tě rovnou roztrhají na kusy. Když je to popadne, dokážou člověku ukousnout hlavu."
„To mi připadá jako zvíře, před kterým by se měl člověk stáhnout, když ho uvidí," poznamenal baron Eugivney.
„Jemu neutečeš," upozornil jej Spear a zamířil ke sluhům. „Na krátkou vzdálenost dohoní i koně a přerazí mu páteř."
Ostatní se vydali za Spearem, ale vévoda se nehýbal. „Neradíš mi snad, abych to zvíře nechat být, zemane, že ne?"
„Ne, Milosti, já radím lepší výběr zbraní."
Vévoda kývl. „Co tedy?"
„Raději bych seděl na koni a měl v ruce těžké kopí nebo oštěp, ale ty kančí oštěpy by měly stačit," křikl Spear přes rameno.
Vévoda Olaský udělal krok za ostatními, když vtom se za ním ozval řev, až se stromy třásly. Byl to hluboký, pronikavý hlas doprovázený praštěním dřeva. Spear by byl přísahal, že žádný živý tvor nemůže nadělat takový hluk. Na chviličku se obrátil, zatímco ostatní ztuhli na místě, a uviděl, jak mezi stromy necelých deset yardů od vévody vybíhá obrovské hnědé zvíře. Kašpar se otočil, jako by se chystal čelit lidskému protivníkovi. Přikrčil se, luk chytil do levé ruky a do pravé mu vletěla dýka.
Lady Natalia se nehýbala, jenom zaječela: „Udělejte něco!"
Spear odhodil luk, přiskočil ke sluhovi, jenž tu stál s otevřenou pusou a chystal se uprchnout, a vytrhl mu z rukou kančí oštěp. Na druhého sluhu křikl: „Za mnou!"
Když běžel kolem obou baronů, zařval: „Odlákejte ho!"
Vévoda se nepohnul, dokud šelma nebyla u něj, a na poslední chvíli se vrhl doleva. Medvěd se po něm ohnal levou tlapou a postrčil ho směrem, kterým se již pohyboval. Spear věděl, že kdyby medvěd použil druhou pracku, vévoda by skončil s přeraženou páteří. A tušil, že na to byl Kašpar také připravený.
Vévoda dopadl na zem a zůstal ležet, buď byl v bezvědomí, nebo hrál mrtvého. Medvěd popoběhl ještě kousek, než se dokázal zastavit, načež se obrátil a hotovil se k dalšímu útoku. Oba baronové a Natalia vystřelili šípy a dva ze tří medvěda zasáhly. Ten se otočil a zařval, čímž Spearovi poskytl čas dostat se k vévodovi. Zastavil se nad ním.
Vida protivníka, který neutekl, medvěd zpomalil a dál šel krokem. Spear zvedl kančí oštěp vysoko nad hlavu a zařval z plných plic. Znělo to jako ozvěna medvědího řevu.
Medvěd se kousek od něj postavil na zadní nohy a zařval výzvu. Spear se sklonil a vrazil mu oštěp pod hrudní kost. Medvěd zabručel a couvl. Spear se znovu sklonil a bodl. Široká hlavice zajela hluboko do svalů a hnědou srst potřísnila krev. Medvěd zařval bolestí a znovu couvl, ale Spear šel za ním a stále bodal do stejného místa.
Zvířeti brzy tekla krev proudem a stékala na zem u jeho nohou. Obrovská šelma mávla tlapami a Spear do ní znovu vrazil oštěp. Přestal to počítat, ale po takovém tuctu bodnutí se medvěd zapotácel a upadl na bok, Spear na nic nečekal, popadl vévodu za paži a vlekl ho dolů z kopce. Kašpar slabým hlasem řekl: „Dokážu vstát, zemane."
Spear mu pomohl na nohy. Vévoda vypadal poněkud omráčeně, ale jinak žádná viditelná zranění neměl, třebaže se pohyboval pomalu. „Tu ránu do žeber budu cítit s každým nadechnutím nejméně týden."
„Jsi v pořádku?" volala přibíhající Natalia.
Oba baroni přišli blíž s připravenými luky a Michail řekl: „Jaktěživ jsem nic takového neviděl."
Kašpar zachraptěl: „Jak jsi to udělal, zemane?"
„Můj děd," začal Spear, „mi jednou vyprávěl o jednom svém lovu. Velký medvěd se postaví na zadní, aby tě vyzval. To je prý jediný způsob, jak ho zabít. Když utečeš, srazí tě zezadu, ale když zůstaneš a postavíš se mu, medvěd se zvedne. Pak, říkal můj děd, musíš bodnout nahoru těsně pod hrudní kost, rychle a silně, protože tam vede pod srdcem velká tepna, a když se ti ji podaří přeseknout, rychle ztratí vědomí a vykrvácí." Ohlédl se na nyní bezvládného medvěda. „Můj děd měl zjevně pravdu."
„Tvůj děd musel být úžasný lovec," poznamenal tiše baron Michail.
Spear si představil svého dědečka Smích v očích, jak k němu přichází jako vždy s úsměvem, a málem ho přemohl smutek a stesk. Rychle tu vzpomínku zahnal a s pomocí mentální disciplíny, jíž se naučil na Čarodějově ostrově, se ovládl a tiše řekl: „To byl."
„No, zemane," pronesl vévoda a byl natolik rozechvělý, že dovolil baronovi Eugivneymu, aby mu pomohl dolů z kopce, „dlužím ti svůj život. Jak ti to můžu oplatit?"
Spear si náhle uvědomil, že bez přemýšlení zachránil život muži, jehož přísahal zabít, ale Kašpar si jeho zmatek vyložil jako skromnost. „Pojď. Vrátíme se do tábora, odpočineme si a promluvíme si o tom."
„Dobrá, Milosti," souhlasil Spear. V té chvíli mu plně došla ironie celé situace a bylo mu zpola do smíchu a zpola se mu chtělo klít. Podíval se ještě naposledy na umírajícího medvěda, pak si hodil oštěp na rameno a vydal se za vévodou.

***

Toho večera se vévoda usadil do křesílka, nohy si nechal podložit poduškami a léčil si pohmožděná žebra. Spear žasl, jak je silný. Byl na vrcholu svých sil, ramena měl jako zápasník či přístavní dělník a na pažích mohutné svaly. Když mu sloužící svlékli košili, objevila se obrovská černající modřina od rány, kterou mu uštědřil medvěd. Spear si všiml, že vévoda na sobě nemá ani unci tuku. V boji beze zbraní by byl nesmírně nebezpečný soupeř.
Byl také tvrdý. Každý nádech pro něj byl utrpením, neboť Spear usoudil, že musí mít žebra nalomená, ale on se jen

pohodlně opíral a během večeře se smál té či oné vtipné poznámce. Jednu ruku měl přehozenou přes opěradlo křesla a v druhé držel pohár vína.
Jedl málo, vína však spolykal ohromné množství. Spear si myslel, že mu víno pomůže usnout. Jak večeře končila, obrátil se na Speara s otázkou: „Nuže, zemane, promyslel sis, jakou odměnu ti mohu nabídnout, abych vyrovnal svůj dluh?"
Spear jakoby v rozpacích sklonil hlavu a odpověděl: „Pravdou je, Milosti, že jsem jednal bez přemýšlení. Snažil jsem se zachránit stejně tak svůj život, jako tvůj." Pokoušel se o skromný výraz.
„Ale no tak. To je sice možné, ale výsledek je stejný. Zachránil jsi mi život. Jak ti to mohu oplatit?"
Spear se usmál. „Momentálně nic nepotřebuju, pane. Ale v budoucnu možná věci nebudou vypadat tak růžově jako dnes. Pokud na mě přijdou těžké časy, mohl bych tě požádat o laskavost?"
„Platí. I když tuším, že tak schopný muž jako ty nebude mít v životě velké potíže." Pomalu vstal. „Pro každého z vás je tu připravený stan a sluha, abyste měli veškeré pohodli. Nyní vám musím popřát dobrou noc a ráno uvidím, jak se budu cítit. Tuze nerad bych náš lov zkrátil, ale obávám se, že nebudu ve stavu, abych se mohl postavit drakovi, byť malému." Ostatní se zasmáli. „Takže zítra touto dobou už nejspíš budeme zpátky v paláci. Dobrou noc."
Odešel a po chvíli se omluvil i Spear a nechal oba barony soupeřit o přízeň lady Natalie. »Stan«, který pro něj byl připraven, byl dost velký, aby se v něm mohl Spear posadit a s pomocí sluhy se svléknout. Sluha vzal Spearovy šaty a řekl: „Zítra ráno je budeš mít vyčištěné a nachystané, zemane."
Spear se posadil na podušky, na nichž ležely dvě prošívané pokrývky a na nich ještě saténový přehoz, mnohem víc, než potřeboval. Zhluboka vdechoval horský vzduch a nevšímal si útržků hovoru z hlavního stanu, jak se Eugivney a Michail snažili pobavit Natalii. V duchu se vrátil ke zvláštním událostem uplynulého dne. Medvěd se objevil tak rychle, že zareagoval jako lovec, bez přemýšlení popadl nejlepší dostupnou zbraň a rovnou na šelmu zaútočil. Stejně dobře mohl chytil luk a zasypávat zvíře šípy, což by ničemu neposloužilo, dokud by medvěd Kašpara nezabil. Pak by musel zabít už jen jednoho muže kapitána Quinta Havrevulena - a jeho lid by byl pomstěn.
Spear s mágy na Čarodějově ostrově prodělal dost mentálních cvičení, aby věděl, jak marné je mučit se, proč věci dopadly tak, jak dopadly. Co by se mohlo stát... se stalo, jak říkal Nakor. Jeho problém zřejmě neměl žádné jednoduché řešení. Jednou věcí si však byl jistý. Dívat se, jak Kašpar umírá, by mu nepřineslo žádnou radost. Zjistil, že k tomu muži nechová nenávist. Měl se před ním na pozoru jako před každým divokým a nebezpečným stvořením, ale nějak si nedokázal spojit okouzlujícího hostitele, s nímž vypil pohár vína, s vypočítavým vrahem, který přikázal vyvraždit celý národ. Něco tu nesedělo a Spear si říkal, co to je. Usoudil, že v tom bude mít prsty ještě někdo. Kouzelník Leso Varen prý měl na Kašpara velký vliv, a Speara napadlo, jestli snad zničení Orosiniů nezosnoval právě on.
Když se probral ze zamyšlení, uvědomil si, že tábor utichl. Lady Natalia se musela se svými nápadníky rozloučit. Také si uvědomil, že se mu stále nechce spát. Seděl nahý na pokrývce, a tak zkřížil nohy a ruce položil dlaněmi nahoru na kolena, zavřel oči a začal meditovat, aby se uklidnil. Čas se zastavil. Cítil, jak se mu zpomaluje tlukot srdce, a zhluboka dýchal. Když se stanová chlopeň odhrnula, už téměř usínal.
Než se stačil pohnout, nezřetelná postava se rychle pohnula a popadla ho za hrdlo. Konečně se úplně probral. Ucítil jemnou voňavku a zaslechl šepot. „Skvělé. Čekal jsi na mě." A vzápětí ho Natalia prudce políbila, přičemž ho položila na záda a vtiskla do polštářů. Zamrkal a v šeru uviděl její nádherný obličej jen pár palců od svého, jak si rychle stáhla noční košili a odhodila ji stranou, Hravě mu přejela rukou po břiše a vydechla: „Můj bratr možná neumí vymyslet způsob, jak se ti odvděčit za záchranu svého života, ale mě pár věcí napadlo." Sklonila hlavu a znovu jej políbila.
4. Volba

Spear se posadil.
Ztěžka dopadl do podušek na pohovce a pohled upíral na muže mlčky stojícího v rohu. „Pasko poslal Amafiho na trh s nějakou zbytečnou posílkou, než zavřou, takže máme chvilku jen pro sebe," řekl a zvedl sklenici s vínem, „Dáš si taky?"
Vysoký muž popošel blíž a sundal si klobouk. Dlouhé bílé vlasy mu sklouzly na ramena a světlemodrýma očima sledoval Speara. „Nezdržím se dlouho. Otec mě poslal se zprávou a otázkami."
„Tak se aspoň posaď, Magnusi."
„Postojím," odmítl mladý kouzelník. Magnus Speara chvíli vyučoval magii a logice, ale ze všech učitelů se s ním Spear cítil nejméně spřízněný. Spear považoval za ironii, že Caleb, Magnusův mladší bratr, je jediný muž v konkláve, jehož Spear považoval téměř za svého bratra. Oba byli lovci, ani jeden neuměl používat magii ve společnosti samých kouzelníků a oba věnovali velkou pozornost tomu, co kolem sebe vidí. Ze všech, kdo sloužili konkláve, byla Spearovi víc než Magnus cizí jen Miranda, Magnusova matka. Spear řekl: „Odpusť, ale měl jsem náročný den a noc. Skoro jsem se nevyspal a nemyslí mi to."
Magnus se usmál. „Míníš svůj hrdinský boj s medvědem a lady Natalií?"
„Ty jsi to už slyšel?" Spear se ohromeně posadil. Nebyl zpátky ve městě ještě ani hodinu, což znamenalo, že drby se musely rozšířit neuvěřitelně rychle. Přimhouřil oči, „To jsi nemohl slyšet. Ty jsi to viděl!"
„Ano, díval jsem se."
Spear neskrýval svou nelibost. Bylo to podruhé, co Magnus Speara potají sledoval. „Dokážu celkem pochopit, proč jsi chtěl sledovat můj boj s Krkavcem, ale proč obyčejný lov?"
„Protože nic, do čeho je zapletený Kašpar Olaský, není obyčejné. Otec mě požádal, abych zajistil, že se ti podaří vlichotit se Kašparovi, a zdá se, že vzhledem k tomu, jak jsi ho zachránil před medvědem a získal jeho sestru, si vedeš docela dobře. Kromě toho to bylo naposledy, co jsem tě špehoval."
„Proč?"
Magnus podržel klobouk se širokou krempou v obou rukou. „Nejdřív ty otázky. Jsi připravený vstoupit do

Kašparových služeb?"
„Skoro, ale ještě ne úplně."
„Tedy brzy?"
„Ano, brzy."
„Zmínil se před tebou vévoda nebo jeho sestra o Leso Varenovi?"
„Ne. Toho bych si všiml."
„Otcova poslední otázka: nevíš, proč se Kašpar snaží dostat vojáky na hranici s Ostrovním královstvím stovky mil od nějakého významnějšího cíle?"
„Nemám nejmenší tušení."
„Teď otázka ode mne: proč jsi zachránil Kašpara před tím medvědem?"
Spear zavrtěl hlavou a napil se vína. „Abych řekl pravdu, v té chvíli jsem to netušil. Prostě jsem zareagoval. Ale potom jsem si to promyslel a došel jsem k závěru, že mi bohové chtějí něco naznačit."
„A co?"
„Nestačí vidět Kašpara umírat. Přinejmenším musí vědět, zač umírá, ale hlavně..."
„Co?"
„Chci ho vidět pokořeného. Chci se dívat, jak mu dochází, že všechno, co vykonal, každý rozkaz k vraždě, který vydal, každá zrada, to všechno přišlo nazmar."
Magnus chvíli mlčel, než řekl: „Zabít ho by bylo mnohem snazší než ho dohnat k tomuhle."
„Přesto je to můj cíl."
„Tvůj cíl," opáčil Magnus, „smím-li ti připomenout, je zjistit, proč touží po válce s Královstvím. Všechny informace, které jsme získali, tvrdí, že tvá domněnka je správná. Kašpar má nějaký šílený plán, jak získat spojence ve východních královstvích, aby mohl zaútočit proti Ostrovům. A zdůrazňuji slovo »šílený«, protože nic z toho, co zatím vykonal, neukazuje ani na ždibec zdravého rozumu."
Spear kývl. „Přesto bych vsadil krk, že Kašpar rozhodně šílený není. Prohnaný, nebezpečný, okouzlující, dokonce zábavný, ale v hlavě to má v pořádku. To, co dělá, možná vypadá nesmyslně, ale vždycky za tím něco je." Předklonil se a odložil sklenici na stůl. „Pasko a Amafi se brzy vrátí, takže musíme rychle skončit."
„Tak tedy zpráva. Je od otce. Budeš na to sám."
„A co přesně to znamená?"
„Znamená to, že tě nikdo nebude navštěvovat, Speare." Magnus si vrátil klobouk na hlavu. „Až se rozhodneš přijmout Kašparovu nabídku a vstoupit do jeho služeb, najdi si důvod a propusť Paska. Nechám na tobě, aby ses rozhodl, co provedeš s tím Amafim. Nesmíš se před ním ale nikdy zmínit o svém spojení s konkláve, ani naznačit, že vůbec existuje. Odteď s tebou nenavážeme spojení, dokud nás nevyhledáš ty. Jestli budeš na severu, najdi si způsob, jak poslat zprávu Kendrickovi, nebo tam zajeď sám. V Rillanonu vyhledej hostinec U zlatého slunce. V Saladoru jsi už u Vinného sudu byl. Kdyby ses dostal do Krondoru, tak Admirála Traska už taky znáš. Tady navštiv nočního barmana v Molkonskiho hospodě. V Opardumu naneštěstí žádné agenty nemáme, ale pokud se ti podaří poslat zprávu ke Kleštím a kovadlině v Karesh'kaar v Bardakově Svěráku, dostane se k nám."
Spear se zasmál. „To všichni vaši agenti přebývají v hospodách a krčmách?"
Magnus se usmál. „Ne, ale hospody a krčmy jsou užitečná místa, kde můžeš sbírat informace. Vymysli způsob, jak doručit zprávu určenou zemanovi z Hlubokého lesa na některé z těchto míst, a dostane se k nám. Pokud to půjde, používej šifrované věty. V jiných městech jsou další hospody a Pasko může zařídit, abys před jeho odchodem dostal celý seznam."
„Proč mám zůstat bez něj?"
„Ze dvou,.. ne, ze tří důvodů. Za prvé s každým agentem konkláve, který se dostane k Leso Varenovi, se nebezpečí pro nás mnohonásobně zvyšuje. Matka má lady Rowenu tak blízko u Kašpara, jak se jen žena může dostat - dle mého v marné naději, že by si Kašpar mohl v posteli nechat něco uklouznout - a když tam budeš ještě ty, riziko bude větší. Pasko nám nemůže nijak prospět, jen zvyšuje nebezpečí. Za druhé máme pro Paska další úkoly. A nakonec pracuje pro konkláve, ne zemana Sokola z Ylithu, ať už si ty myslíš cokoliv."
„Pochopil jsem."
„Tohle ti musí být jasné: ať už získáš k pomstě na Kašparovi sebelepší příležitost, on je jenom část našeho problému. Zjisti, co půjde, o tom Leso Varenovi. To on představuje skutečné nebezpečí. Nakonec, pokud tě odhalí, zabijeme tě dřív, než stačíš ohrozit konkláve. Je to jasné?"
„Naprosto."
„Dobře. Takže se nenech zabít, nebo se aspoň pokus předtím ještě udělat něco užitečného. Jestli se dostaneš do potíží, nebudeme moct ani chtít pálit si kvůli tobě prsty."
Náhle byl pryč. Jen se trochu pohnul vzduch a v místnosti se rozhostilo ticho.
Spear si zase vzal sklenici s vínem a zahučel: „Nesnáším, jak vždycky musí mít poslední slovo."

***

Spear se probudil a cítil se trochu dezorientovaný. Před rozhovorem s Magnusem vypil jen jednu sklenici vína. Během dne se nic nestalo, jen pomalu sjeli z hor a projeli městem do paláce. Ale nespal moc dobře. Říkal si, jestli je to způsobeno volbou, která ho čekala.
Kašpar mu byl dlužen, tak jak u něj má Spear přijmout službu a nevypadat přespříliš dychtivě? Nápad, že zabije prince Matthewa a nechá Kašpara, aby zasáhl v jeho prospěch, nyní vypadal neobyčejně přesvědčivě. Magnus měl pravdu,

Spearovi jeho status šampiona Dvora mistrů zajišťoval mnoho výsad, ale jakou měl zodpovědnost? Na chvíli se nad tím zamyslel.
Věděl, že by mohl zmanipulovat mnoho situací tak, aby ho princ Matthew musel vyzvat na souboj. Někdo by trval na tom, že to bude do první krve, a Spear by ho mohl »náhodou« zabít. Naneštěstí se takové věci stávají. Ironické je, pomyslel si Spear, že mně se vlastně stávají hodně. Ne, to by nešlo, protože souboj by byl kvůli cti, a i když by ho král možná už nikdy nepustil do paláce...
Co nějaká rvačka? Matthew rád navštěvoval některé zpustlejší nevěstince a herny ve městě. Chodil tam »v převleku«, přestože ho všichni znali a on hodně využíval svého postavení. Spear tento nápad zavrhl. Nebylo to dost veřejné. Neexistoval snadný způsob, jak ho zabít tak, aby to spadalo na ono kouzelné místo mezi odpuštěním a stětím. A i kdyby to dokázal a Kašpar v jeho prospěch zasáhl, tím by vlastně splatil svůj dluh. Spearovi se líbilo, že mu vévoda něco dluží.
Ne, rozhodl se, nezabije prince Matthewa. Cosi ho napadlo. V klidu si to promyslel a usoudil, že svou úlohu nedomyslel do konce. Mohl prostě najít jiný způsob, jak si zajistit, aby se z něj v Roldemu stala persona non grata. Nemusel kvůli tomu skončit na popravčím špalku, a přesto nemít v Roldemu žádnou budoucnost. A v té chvíli to navíc bude vypadat, jako že nemá jinou možnost než vstoupit do Kašparových služeb.
„Pasko," zavolal a vzápětí vstoupil do místnosti Amafi. „Blahorodí, jak můžu posloužit?" zeptal se jazykem Ostrovů.
„Kde je Pasko?" chtěl vědět Spear a pokynul Amafimu, ať mu podá kalhoty.
Bývalý vrah mu je podal. „Šel na ranní trh, blahorodí, nakoupit jídlo. Co pro tebe můžu udělat?"
Spear se nad tím zamyslel a řekl: „Teď je asi vhodná chvíle, aby ses naučil dělat komorníka."
„Komorníka? Blahorodí, to slovo neznám."
Spear zapomněl, že mluvil roldemsky, jazykem, který Amafi příliš neznal. „Il cameriere personale," vysvětlil tedy quegsky.
„Aha, osobní sluha," přeložil si to Amafi do jazyka Ostrovního království. „Strávil jsem nějakou dobu mezi urozenými lidmi, blahorodí, takže se rychle naučím, co budu potřebovat. Ale co Pasko?"
„Žel, Pasko nás brzy opustí." Spear se posadil a natáhl si holínky. „Je to rodinná záležitost a on se musí vrátit k otci na sever do Latagore."
Amafi se na podrobnosti nevyptával, jen řekl: „V tom případě se mu pokusím vyrovnat v péči o tvé pohodlí."
„Nicméně budeme muset dál pracovat na tvé roldemštině," vrátil se Spear k jazyku, jímž začal hovor. „Jdu do Dvora mistrů. Počkej tady na Paska a vyřiď mu, aby tě seznámil s běžnými věcmi. Všechno ti vysvětlí. Chvíli mu budeš dělat stín a dívat se. Ptej se, pokud tím nebudeš rušit mě nebo mou společnost, jinak mlč, dokud spolu nebudete sami. Ať za mnou v poledne přijde k Remargovi a přinese mi čisté šaty. Obědvat budu u... Baldwina u Velkého kanálu a pak si půjdu zahrát karty k Depanovovi. Vrátím se a převléknu se do něčeho vhodnějšího na večeři,"
„Ano, blahorodí."
Spear si natáhl košili, kterou měl včera, přes rameno si přehodil neformální kabátec a popadl meč. „Teď si najdi nějakou práci, dokud se Pasko nevrátí, a uvidíme se v poledne."
„Ano, blahorodí," zopakoval Amafi.
Spear odešel z bytu a seběhl po schodech. Cestou se opásal mečem. Byl teplý den, takže se rozhodl vyjít si bez klobouku. Zamířil ke Dvoru mistrů a promýšlel si, jak moc může zranit prince, aniž by se dostal do příliš velkých potíží. Dopolední sluníčko, teplý větřík od oceánu a vzpomínka na nadšené milování s lady Natalií - to vše ho uvedlo do skvělé nálady. Než dorazil ke Dvoru mistrů, už měl plán, jak ponížit prince tak, aby za to nevisel, a navrch přesvědčil sám sebe, že by to nakonec ještě mohla být legrace.

***

Když Spear týden nato vstupoval do šermírny Dvora mistrů, byl ochoz plný. S návratem nejlepšího šermíře světa začalo být pozorování cvičení a soubojů oblíbenou zábavou značného počtu mladých žen z hlavního města. Nejedna urozená dcerka a značný počet mladých manželek si našly důvod zastavit se tu během nákupů a oddávat se nově nalezenému zájmu o šerm, Spear celý týden od návratu z honu cvičil každý den a čekal na příležitost, aby se mohl střetnout s princem Matthewem. Konečně si uvědomil, že princ vždy počká, dokud neodejde, a objevuje se u Dvora obden. Spear usoudil, že marnivý princ se nechce dělit o pozornost u Dvora mistrů se šampionem. A tak dnes začal cvičit až později odpoledne místo po ránu, jak míval ve zvyku.
Speara pozdravili všichni v sále včetně instruktorů. Dnes na vše dohlížel sudí Vasilij Turkov, hlavní instruktor a rozhodčí. Ostatní instruktoři pracovali se studenty ve všech koutech velkého sálu a sudí dohlížel na souboje uprostřed.
Podlaha v sále byla dřevěná, sestavená do složitého vzoru, a po kratším zkoumání se ukázalo, že vzor tvoří hranice mezi různými cvičnými plochami. Kolem dokola stály mohutné sloupy z leštěného dřeva podpírající vysoký zdobený strop. Spear vzhlédl a všiml si, že je nově vymalovaný. Byl bílý a štuky tvořící girlandy a věnce kolem velkých stropních oken byly zlacené. Ochoz byl po jedné straně mezi sloupy a na druhé byla okna od podlahy až ke stropu, díky čemuž byl celý sál dokonale osvětlen.
Vasilij přistoupil ke Spearovi a vzal ho za ruku. „Když ses dnes ráno neobjevil, myslel jsem, že sis možná vzal den volna, zemane." Vzhlédl k plnému ochozu a dodal: „Jestli to takhle bude pokračovat, budeme asi muset znovu vytáhnout stoličky." Během turnaje byly před okna nastavěné židle, aby se sem vešlo co nejvíc diváků.
Spear se usmál. „Jen jsem si přišel zacvičit, mistře."
Starší muž se usmál a kývl. „Najdu ti tedy protivníka." Viděl, že se kolem nich zdržuje několik mladých mužů, kteří se

nemohli dočkat, až zkříží meče se šampionem Dvora mistrů. Jednomu z nich pokynul: „Anatoliji, ty první!"
Spear neměl tušení, kdo to je, ale mládenec se bez váhání přiblížil. Mistr Vasilij zvolal: „Rapíry! Tři body pro vítěze!"
Oba muži měli vycpávané kazajky, které je chránily od krku k rozkroku, pod nimi kamaše a střevíce s koženou podrážkou. Nasadili si ochranné masky, jež šermířům umožňovaly volný výhled i přísun čerstvého vzduchu, a přesto chránily celou hlavu před zraněním. Soupeři se postavili proti sobě. Mistr se postavil mezi ně a natáhl meč. Soupeři pozvedli své zbraně, dotkli se jimi mistrova meče a nechali je zvednuté. Mistr poodešel a souboj začal.
Spear během roku stráveného v Saladoru šermoval hodně. Tamní Dvůr mečů se Dvoru mistrů nevyrovnal počtem vhodných protivníků, ale bylo tam dost slušných šermířů, aby se udržel ve formě. Potřeboval ten čas, protože na Čarodějově ostrově mohl cvičit pouze s Calebem a ten byl většinou pryč a plnil úkoly svých rodičů. Přestože byl Caleb nejlepší lovec a lučištník, jakého Spear znal, jeho šerm rozhodne potřeboval vylepšit.
Předtím Spear strávil nějaký čas se žoldnéři a těm byly jemnosti soubojového šermu cizí. Oni na dokonalý šerm nehleděli jako na umění, nýbrž na prostředek k přežití, a Spear si byl docela jistý, že u Dvora mistrů by se nedívali dobře na jeho kopy do slabin, dloubání očí a kousání do uší jako součást výcviku šermováni. Spear si uvědomil, že mnoho mladých mužů, kteří stráví celá léta tady u Dvora mistrů, nebude muset nikdy tasit čepel v hněvu. Takový byl život mladého šlechtice v civilizovaném Roldemu.
Mladý Anatolij rychle skončil, protože sice zvládal základní šerm, ale chybělo mu nadání. Ostatní tři mladíky Spear také rychle vyřídil a rozhodl se odejít. Místo aby šel rovnou do převlékárny, vydal se ke stolu na konci sálu, na němž bylo občerstvení. Uprostřed stála křišťálová mísa s vodou, v níž plavaly plátky citronu. Spearovi tento nápoj začal chutnat, jen co si zvykl na jeho kyselou chuť. Na podnosech leželo čerstvé ovoce, sýry, chleba, paštiky a uzená masa. Pro ty, kteří skončili se cvičením, tu byly i láhve piva a vína. Spear si od sluhy vzal sklenici citronády a kousek jablka a rozhlížel se po místnosti.
Vedle něj stál jeden z mnoha zdejších sluhů a doplňoval pokrmy na podnosech, aby byly pořád čerstvé. Spear si spočítal výdaje a zjistil, jak nákladné musí být Dvůr vést. Každý šlechtic sem směl přijít, aby si zlepšil své umění. Obyčejní lidé ho směli používat za nikoliv zanedbatelný obnos ve zlatě, a mnozí to dělali z politických důvodů. Jinak veškeré náklady na tento honosný podnik ležely na koruně.
Spear se zamyslel nad tím, jaké bohatství má asi král Carol k dispozici. Vzpomněl si na knihu, kterou kdysi četl, o životě krondorského kupce Ruperta Averyho a znovu zvážil, nakolik přehnané ve skutečnosti byly sumy, o nichž se ten chvastoun zmiňoval. Když tenkrát seděl sám v chýši na Čarodějově ostrově, myslel si Spár stříbrného sokola, že ta čísla musí být hodně nafouknutá, aby posílila autorovy nároky na důležitost v historii Království. Nyní však věděl, jak velký je roldemský palác a jak drahé je už jen vést tento Dvůr, nemluvě o financování roldemského námořnictva, a došlo mu, jak naivní Spár stříbrného sokola byl. Odněkud ze vzpomínek se mu vynořila věta: »Je dobré být králem,« a přesto, že si nedokázal vzpomenout, který učitel to řekl, byl ochoten s ním souhlasit.
Na chviličku si myslel, že začíná chápat touhu vévody Kašpara po moci.
Pak si všiml, jak do sálu vstupuje další velká skupina lidí, a na první pohled poznal, že dorazil princ Matthew. Spear svůj plán znovu zvážil, jako to již udělal bezpočtukrát od chvíle, kdy si to před týdnem vymyslel. Právě vykonal hrdinský skutek a zachránil vévodu a král mu byl nakloněn, a tak měl teď největší naději ho provést, aniž by skončil v rukou kata nebo ho nenápadně hodili do vody v přístavu.
Dopil a pomalu zamířil k místu, kde princ stál mezi svými dvořany. Princ Matthew byl marnivý, a přestože mu bylo teprve třicet, měl značný břich, ačkoliv jinak byl docela štíhlý. To mu dodávalo směšný vzhled velkého plaza, jenž se pokusil sežrat velký míč.
Přesto se hrdinsky snažil zamaskovat výsledky svého přezírání a nosil kabát stažený v pase a v ramenou vycpaný. Vlasy měl ostříhané nakrátko, silně naolejované a sčesané dopředu, aby zakryly rychle se zvětšující čelo, a pořídil si tenký knírek, jehož údržbou podle Spearova názoru jistě každý den strávil několik hodin. Také měl zdobený cvikr ze světle purpurového křišťálu, dovezený z Quegu, skrze nějž nahlížel na věci, jako by mu sklíčko nějak pomáhalo lépe vidět podrobnosti.
Spear čekal opodál, dokud si ho princ nevšiml, a pak se uklonil.
Princ řekl: „Ach, zemane. Rád tě tu zase vidím. Mrzí mě, že jsem tě neviděl na banketu, ale byl jsem indisponován."
Po paláci se povídalo, že princ večer před banketem na Kašparovu počest vypil příliš mnoho vína a neodvažoval se vzdálit od toalety ve svých komnatách na víc než pár kroků pro případ, že by se mu podrážděné vnitřnosti nečekaně znovu vzbouřily. „Moje smůla, Výsosti. Rád vidím, že už jsi zdráv."
„Už jsi šermoval?" zeptal se princ.
„Právě jsem skončil, Výsosti."
„Aha, škoda. Doufal jsem, že dnes najdu nějakého slušného soupeře."
Princ byl průměrný šermíř, ale z politických důvodů málokdy prohrával. Spear nepochyboval, že čekal v převlékárně pod uklidňujícíma rukama maséra, dokud nedostane zprávu o tom, že Spear skončil. „To nevadí, Výsosti. Ještě jsem neodešel ze sálu, takže ti s potěšením vyhovím, pokud toužíš po menší výzvě."
Několik dvořanů kolem prince si vyměnilo pohledy. I ve své nejlepší chvíli se princ Spearovi nevyrovnal ani v jeho nejhorší chvíli a jen málokdo si myslel, že by ho šampion Dvora mistrů nechal vyhrát vzhledem k tomu, že Spear nikdy neprohrál, a pokud by vyhrával až do příštího turnaje Dvora mistrů, byl by nepochybným mistrem nade všemi.
Princ Matthew se nuceně usmál. „Opět škoda. Už jsem si protivníky zadal."
Vedle stáli tři mladí šermíři. Jedním z nich byl mladý Anatolij, jenž teď s úsměvem přistoupil a pravil: „Výsosti, rád své místo přenechám šampionovi."
Kdyby pohled mohl zabíjet, byl by z Anatolije vmžiku jen mastný flek. Místo toho princ řekl: „To je od tebe laskavé, mladý pane. Určitě si to zapamatuji."

Spear musel potlačit úsměv. „Proč nezačít s těmi druhými, Výsosti? Já si zatím dopiju citronádu. Až s nimi skončíš, s radostí budu tvým posledním protivníkem."
Princ se usmál, protože mu Spear aspoň poskytl možnost zachovat si tvář. Mohl vyhrát první dva souboje, a když ho pak porazí šampion, nebude to žádná hanba. A kdo ví, třeba se mu bude chtít šampion vlichotit do přízně a nechá ho odejít s remízou - už to přece udělal dřív.
Spear se vrátil zpátky k bufetu a vzal si další jablko. Princ rychle vyřídil oba své soupeře, kteří prohru předstírali téměř přesvědčivě.
Spear odložil sklenici a vrátil se do sálu. „Blahopřeji, Výsosti. Ani ses nezapotil." Matthew ve skutečnosti funěl jako starý kůň, který celý den běžel do kopce.
„To je od tebe... laskavé... zemane."
„Řekněme na sedm? To nám oběma poskytne dobrý trénink."
Mistr Vasilij už po Spearovi pokukoval s přivřenýma očima. Na sedm znamenalo na nejlepší ze sedmi zásahů. Obvyklé souboje byly na tři zásahy. Spear bez potíží vyhraje, ale bude muset prince zasáhnout čtyřikrát místo dvakrát ze tří jako obvykle. Princ byl právě tam, kde ho Spear chtěl mít, a nechtěl odmítnout. Proto zasupěl: „Ovšem."
Pak Spear dodal: „A kdybys byl tak laskav, už jsme oba šermovali s rapíry. Hodila by se mi trocha cviku s těžší zbraní. Šavle? Nebo snad meče?"
Všichni v doslechu se odmlčeli. Princ Matthew byl s rapírem průměrný, ale byla to jeho nejlepší zbraň. Těžká jezdecká čepel vyžadovala rychlé, silné údery a pěšácký meč zase výdrž. Princ si vybral menší ze dvou zel. „Tedy šavle, zemane."
Spear si přivolal jednoho sloužícího, jenž mu podal přilbu a meč, a druhý donesl princi cvičnou šavli. Přistoupil k němu mistr Vasilij a zašeptal: „Co si myslíš, že děláš, zemane?"
„Napadlo mě, že už je načase, aby tomu hlupákovi konečně vzal někdo vítr z plachet, mistře Vasiliji."
Sudí se zatvářil zmateně. Z toho, co o zemanu Sokolovi věděl, usoudil, že je mladý muž politicky neobyčejně obratný. Dokázal okouzlit téměř každou ženu, kterou potkal, a většina mužů jej chtěla za přítele. A přesto tu stál a hotovil se ponížit prince z královské krve. „Je to králův bratranec, zemane!" sykl Vasilij.
„A ta svině se neustále snaží, abychom na to nezapomněli," opáčil Spear a snažil se mluvit jedovatě. „Tak se do toho dáme."
Od chvíle, kdy zaujali postavení, Spear věděl, že si s princem může dělat, co se mu zachce, zranit ho nebo ho dokonce i zabít. Přes vycpávky a přilbu dokáže šavle - i cvičná se ztupeným ostřím - napáchat v ruce mistra velké škody a nikdo s ní neuměl zacházet lépe než Spear.
Vasilij váhavě zaujal své místo a zvedl zbraň. „Na místa!"
Oba šermíři k sobě přistoupili a dotkli se čepelemi, a když Vasilij zavelel: „Zápas!" princ se pokusil o rychlý ale slabý sek přes ruku.
Spear jej snadno odrazil. Princ už byl vyvedený z rovnováhy a Spear měl bez váhání provést po krytu protiútok na rameno či odhalený bok. On místo toho couvl. „Co to zkusit ještě jednou, Výsosti?" pronesl jen se slabým náznakem výsměchu. Skoro jako by měnil cvičný souboj v lekci.
Zaujal postavení se šavlí u boku a čekal. Princ se blížil s připraveným mečem. Pokusil se o stejný pohyb, dokonce ještě neobratněji než předtím, a Spear jeho čepel snadno odrazil. Princ Matthew zakolísal a Spear ho mohl zasáhnout na několik míst a souboj tak vyhrát, on však v poslední chvíli prince tvrdě uhodil do žeber. Úder byl tak silný, že princ zaúpěl bolestí.
„Zásah, zemane Sokole!" ohlásil Vasilij a podíval se na Speara s výrazem zpola tázavým a zpola rozzuřeným.
Princ Matthew se se supěním narovnal a levou ruku si tiskl k žebrům. Spear se ho s hraným zájmem zeptal: „Doufám, že nejsi zraněn, Výsosti?"
Spear se lekl, že se princ pozvrací, protože mluvil, jako by mezi slovy polykal. „Ne... jsem... v pořádku... zemane."
Spear mu vesele navrhl: „Tak zkusme něco jiného."
Mistr Vasilij se přiblížil se špatně zakrývaným hněvem, jenže nemohl v podstatě nic dělat. Jako sudí mohl souboj zastavit z mnoha důvodů a během let zarazil několik soubojů, při nichž se pokročilý student snažil zastrašit nováčka. Tady však šlo o prince z vládnoucího roldemského rodu, a pokud by souboj zastavil jen proto, že mu Spear ubližuje, urazil by korunu.
Spear prince tvrdě zasáhl ještě dvakrát, a když se princ přiblížil k čáře, mistr Vasilij zašeptal: „Zemane, tohle stačí!"
„Přeje-li si Jeho Výsost odejít, nebudu nic namítat," opáčil Spear opovržlivě. Mluvil dost hlasitě, aby ho nejblíže stojící lidé slyšeli.
Princ Matthew byl hrdý muž, třebaže jeho pýcha byla založena spíš na marnivosti než na úspěších. Zřejmě polykal slzy, když říkal: „Já neodstoupím."
Spear vesele prohlásil: „Dobře řečeno, Výsosti. Tak divákům předvedeme něco, nač jen tak nezapomenou, ano?"
Když jim dal Vasilij pokyn, princ Matthew zůstal stát a čekal, až první tah udělá Spear. Ten předstíral výpad a princ zareagoval. Spear mu vyrazil šavli z ruky, zastrčil mu špičku své šavle pod přilbu a shodil mu ji z hlavy, načež prošel kolem něj a tvrdě jej udeřil přes hýždě. Dav reagoval okamžitě. Ohromené nádechy se mísily s pískáním a pokřikem.
Rána byla tak silná, že princ Matthew přepadl na kolena. Zrudl a z očí mu vytryskly slzy bolesti, které předtím potlačil. Teď se však rozbrečel, a i když se snažil ovládnout, nemohl si pomoci.
Přiběhli k němu dvořané a pomohli mu na nohy. Spear se k nim obrátil zády a odešel, což bylo další porušení dobrých způsobů. Několik mladých žen na ochoze, jež přišly do Dvora mistrů v naději, že zaujmou Spearovu pozornost, vstalo a odešlo s opovržlivým výrazem v očích, pokud se na něj vůbec podívaly.
Ke Spearovi došel mistr Vasilij a řekl: „Copak ses úplně zbláznil?"

Spear se usmál na prince a odpověděl: „Právě naopak, mistře Vasiliji."
Vasilij pokračoval tichým, varovným tónem: „Být tebou, zemane, velmi brzy bych se vydal na cesty. Šampion Dvora mistrů, nebo ne, právě sis udělal velmi nebezpečného nepřítele. Ať už je princ jakýkoliv, smířlivý tedy rozhodně není."
Spear se podíval princi do očí a přes slzy hněvu a ponížení uviděl stěží skrývaný vztek. „Ano, myslím, že máš pravdu," řekl Spear posměšně a mluvil tak, aby ho nejbližší lidé dobře slyšeli, „Ale soudě podle tohoto souboje není zase tak nebezpečný."
Mistra Vasilije už nenapadlo nic, co by dodal, a tak odešel, Spear zamířil do protějšího rohu, kde čekali Pasko s Amafim.
Pasko pochopil, co se stalo, ale Amafi vyhrkl: „Blahorodí, to chceš spáchat sebevraždu?"
„Ani ne. Proč?"
„Protože teď tě chce mít princ mrtvého." S úsměvem dodal: „A má dost zlata, abych alespoň zvážil, že tě zradím."
Spear se zasmál, znovu dost nahlas, aby ho slyšeli ostatní a mysleli si, že se dobře baví. „Tak mě nezrazuj, a já zvážím zvýšení tvého platu."
„Ano, blahorodí."
Vydali se do převlékárny a Pasko zašeptal: „Dávej si pozor. Ještě než ten souboj skončil, Matthewovi náhončí odcházeli se zprávou o jeho ponížení. Udělal sis mocného nepřítele."
Spear pomalu vydechl, jako by se chtěl zbavit vnitřního napětí. „V takovém případě je, myslím, na čase vyhledat mocného přítele."
5. Služba

Kašpar se usmál.
„Vidím, mladý Sokole, že se ti povedlo dostat se do velmi nepříjemné pozice." Vévoda se usadil do velkého křesla a kývl na sluhu, aby nalil víno do dvou sklenic, stojících na kulatém stolku. Místnost patřila ke komnatám, jež mu během jeho návštěvy poskytl král k užívání.
Amafi stál jako správný komorník hned za dveřmi a Pasko se balil před odchodem. Příběh o chorém otci byl přijatelný a on si už zajistil přepravu na lodi mířící do Prandurovy Brány, kde si najde další loď do Pobřežní Hlídky, a konečnou část cesty ke Kendrickovi pojede vozem. Do týdne bude pryč.
Spear poslal předchozího dne vévodovi zprávu, v níž žádal o audienci, a druhého dne po ránu mu páže z paláce doručilo odpověď. Spear byl pozván na odpolední schůzku, avšak s radou, aby použil vchod pro palácové služebnictvo a ne hlavní bránu. Důvody byly nasnadě.
Kašpar měl brokátovou halenu zapnutou až ke krku podle módy, jakou Spear neznal. Usoudil, že se takové věci nejspíš nosí v Olasku. „Považoval jsem tě za neobyčejně rozumného a vyrovnaného mladého muže. Co způsobilo tak nečekanou změnu v jednání?"
Spear si vzal sklenici a ze zvyku přivoněl k vínu. Upil a řekl: „A, tohle musí být ten nový ročník z Krushwin v Ravenswoodu!"
Kašpar zvedl obočí. „Vyznáš se ve víně, Speare. Ano, dorazilo minulý měsíc a král byl natolik laskav, že mi tu nechal několik lahví, když jsem dorazil. Nyní mi odpověz." To poslední byl nepochybně rozkaz.
Spear se pokoušel o přihlouplý výraz. „Princ Matthew je chrapoun."
„Pravda, nicméně mezi roldemskou šlechtou není nijak výjimečný. Proč jsi ho veřejně ponížil?"
„Asi proto, že jsem ho nemohl zabít a neskončit na popravčím špalku," usoudil Spear a napil se vína, aby měl čas přemýšlet. „Kdyby nebyl z královské rodiny, byl bych ho vyzval ve věci cti."
„Ano?" Vévoda opět zvedl obočí. „A čí cti? Zajisté ne tvé. Působíš jako pragmatický typ, ne jako někdo, kdo vyznává přehnané zásady."
Spear si uvědomil, že tohle nepromýšlel tak důkladně, jak by měl, a řekl: „Šlo o čest dámy, pane."
„Ty ses s princem Matthewem pohádal kvůli dámě?"
Spear věděl, že když se příliš odchýlí od věrohodnosti příběhu, při podrobnějším zkoumání mu to neprojde, a tak zaimprovizoval. „Nešlo o spor, spíš o obranu. Dotyčná dáma je vdova a princ byl... příliš nadšený, když ji vnucoval svou pozornost."
„Aha, tedy půjde o lady Gavorkinovou," zasmál se Kašpar, „Mám tady stejně dobré zdroje klepů jako u svého dvora."
Spear pokrčil rameny. „S tou dámou jsme si byli blízcí. Jenomže já se do manželství nijak nehrnu, kdežto ona hledá nového manžela, pokud to dovolí okolnosti, neboť koruna již uvažuje o tom, že jí odejme některá panství, a ona se bojí, že přijde o důchody."
Kašpar jen mávl rukou. „Znám její situaci. Kdyby se s ní Matthew nechal vidět na veřejnosti, ostatní urození synové, kteří zatím mají zájem, by se jí začali vyhýbat. Rozumím."
Spear si nebyl jistý, zda Kašpar jeho příběhu věří. Vycházel pouze z jedné poznámky lady Gavorkinové, již učinila, když se za ni jednou odpoledne zastavil: že jí princ připadá odpudivý.
„Přesto," pokračoval Kašpar, „musel jsi ho rozbrečet na veřejnosti?"
„Lepší než ho zabít," podotkl Spear.
„Možná ne," opáčil Kašpar. „Udělal sis velmi zlého nepřítele, protože Matthew nemá v povaze odpouštět. Je jediným členem královské rodiny, který je schopen a ochoten použít svou moc, aby pomstil osobní urážku. Už teď je na tvou hlavu možná vypsána odměna. Být tebou, dávám si pozor na nájemné vrahy, mladý Sokole."
„Proto jsem přišel za tebou, Výsosti."
„Na krále možná mám nějaký vliv a jsem ti dlužen. Avšak s Matthewem..." Rozhodil rukama a pokrčil rameny.
„Kdybych byl ve tvých službách, Matthew by se mě neodvážil napadnout otevřeně, Milosti. Rozhodl jsem se přijmout

tvou nabídku na práci."
Kašpar se opřel v křesle. „Chápu důvod, ale abych byl upřímný, připadá mi to jako dost náhlý obrat."
„Už jsem tvou nabídku zvážil, Milosti, vážně jsem ji promyslel. Nicméně jsem doufal, že si najdu místo u obchodní společnosti ze Saladoru, Ranu a Bas-Tyry. Snad ses již setkal s jejich místním agentem Quincym de Castle?"
Záblesk v Kašparových očích prozradil, že lže, když říkal: „Toho muže neznám. Ale proč obchodování?"
Spear chvíli mlčel, jako by sbíral myšlenky. „Jsem šlechtic jen zcela bezvýznamný, Milosti. Hlava mého rodu nejspíš ani neví, že existuju, protože jsem jenom bratranec ze třetího kolena." Ztišil hlas. „Abych řekl pravdu, titul »zeman« držím jen díky tomu, jak můj otec obratně zmanipuloval místního soudce. A z pozemků, k nimž se můj titul váže, nemám žádné příjmy." Normálním hlasem pokračoval: „Abych postoupil, potřebuju dvě věci: bohatství a slávu. Buď bych se mohl dát k vojsku - a pravdou je, že jsem to na chvíli zkusil a pobíjet skřety daleko na severu není cesta ani ke slávě, ani k bohatství - nebo bych se mohl dobře oženit. Jenže abych se mohl dobře oženit, potřebuju být bohatý a slavný. Takže jsem se ocitl v kruhu, chápeš?"
„Ano."
„Proto jsem přišel na východ. Tady politika a obchod poskytují muži příležitost, ne jako na západě. Tam je všechno jen služba a povinnosti, ale tady si muž najde příležitost. A tak jsem jako šampion Dvora mistrů získal slávu. A s de Castlem a jeho partnery bych mohl získat i bohatství."
„Oceňuji všeobecný plán, zemane, ale opravdu neexistují přímější cesty?"
„Já na žádnou nepřišel. Mou nejlepší příležitostí byla lady Gavorkinová, jenže koruna by nikdy neschválila její sňatek s chudým zemanem z Ostrovů."
„Zvláště nyní," zasmál se Kašpar.
„Ano," souhlasil Spear s bolestínským úsměvem. „Ale i kdybych se ohledně prince ovládal, myslím, že má budoucnost leží jinde. A teď to vypadá, že v Roldemu už nemám žádné vyhlídky..." Pokrčil rameny.
„A tak tě napadlo, že díky mně získáš velikost," dokončil Kašpar.
„Ano, Milosti."
„To není nemoudrá volba," připustil vévoda. „Chytří muži se mi hodí - za předpokladu, že napříště odoláš touze ponižovat na veřejnosti prince. V Opardumu na tebe čeká hodnost kapitána."
„Kapitána?" Spear se usmál. „Jak jsem říkal, ve vojsku jsem to už zkoušel, Milosti, a pro mé nadání mi to nepřipadalo nejlepší."
„Je to jen titul. Chceš-li, můžeš si dál říkat »zeman«, protože ti nikdo nebude salutovat a nikdo tě nebude nutit pochodovat na cvičišti. Mám mnoho kapitánů v mnoha funkcích a žádný z nich nenosí uniformu."
„Aha," řekl Spear, jako by to pochopil. „Hledáš agenta."
„Agent je dobré slovo. Jednatel je další. Nebo zástupce, záleží na okolnostech. Ať bude titul jakýkoliv, úkol je stejný: sloužit mi s neochvějnou věrností a ze všech sil. Odměna bude odpovídat úsilí."
Spear dopil víno. „Mám si začít balit?"
„Brzy," slíbil Kašpar, „Zdržím se tu ještě týden, pak pojedu do Rillanonu a na návštěvu krále Ostrovů a potom se vracím do Opardumu. Oficiálně budeš v mých službách, teprve až dorazíme do Opardumu. Tou dobou ti bude jasné proč. Do té doby však budeš pod mou ochranou. Pošlu princi Matthewovi zprávu, že bych bral jako osobní urážku, kdyby se ti přihodilo něco nemilého, a pak ho ujistím, že tě z Roldemu dostanu, jak nejdál to bude možné. Možná se za tři roky budeš moct vrátit, abys obhájil svůj titul šampiona. Bude to složité, ale do té doby bude mít Matthew aspoň příležitost si to promyslet." Po delší odmlce vesele dodal: „Nebo toho nafoukaného hňupa do té doby někdo zabije."
Kašpar vstal, čímž dal najevo, že rozhovor skončil. „Vrať se do svého bytu a snaž se nedostat do dalších potíží, zemane."
„Ano, Milosti," slibil Spear.
Vévoda odešel jedněmi dveřmi a Spear druhými, za nimiž čekal Amafi. Nový komorník se k němu připojil a společně opustili palác, tentokrát hlavní branou.
Když byli bezpečně venku z paláce, Amafi se zeptal: „Blahorodí, jak se to vyvinulo?"
„Odteď jsme ve službách vévody Kašpara Olaského, Amafi."
Bývalý nájemný vrah se zazubil a náhle vypadal rozhodně jako vlk. „Takže se začala naše cesta k velikosti!" zaradoval se.
„Ano," přitakal Spear, i když on měl spíš pocit, jako by sestupoval do temnoty, která se před ním otevírala.

***

Loď se prodírala vlnami, jež silný vítr hnal k nejnádhernějšímu městu, jaké kdy Spear viděl. Ne, pomyslel si, je nádhernější, než jsem si uměl představit.
Rillanon stál na pozadí hor. Byl to ohromující výtvor z barevného kamene s půvabnými oblouky. Paprsky odpoledního slunce vytvářely plochy jasu mezi hlubokými stíny. Spear během lekcí z historie slyšel, že šílený král Rodric IV, nechal město přestavět a tehdy byly všechny jednotvárné fasády nahrazeny řezaným kamenem zářivých barev. Králové Lyam, Patrick a nyní Ryan ve výstavbě pokračovali a nyní byly téměř všechny budovy v hlavním městě Království ostrovů hotovou studií honosnosti. Rillanon z mramoru a žuly se třpytil bíle, růžově, žlutě, jantarově, purpurově, zeleně, červeně a modře. Jak se blížili, vynořovaly se podrobnosti, a Spear i Amafi stáli na přídi Delfína, lodi vévody Kašpara, v němém úžasu.
Kdosi za nimi pravil: „To je tvoje první návštěva, zemane?"
Spear se otočil, uviděl vévodu a uklonil se, než odpověděl. „Ano, Milosti."

Amafi diskrétně odstoupil a umožnil tak svému pánovi, aby si s vévodou promluvil v soukromí.
„V pýše na mou domovinu se mi nikdo nevyrovná, zemane," začal Kašpar. „Opardum je svým způsobem přenádherné město, ale připouštím, že při prvním pohledu se Rillanonu v kráse žádné jiné město nevyrovná."
„Musím souhlasit, Milosti. Četl jsem knihy..," Spear si vzpomněl, že musí hrát svou úlohu. „Když jsem studoval, otec trval na tom, abych se důkladně seznámil s historií Ostrovního království." Mávl rukou. „Ale tohle... to se nedá popsat."
„To je pravda," zasmál se vévoda Kašpar. „Kdyby někdo vyhlásil Ostrovnímu království válku, vyplenit takový div divoucí by byla hotová tragédie. Mnohem raději bych je donutil, aby se vzdali, než bych musel tyhle věže dobývat, nemyslíš?"
Spear kývl. „I když já bych si myslel, že moudřejší volbou je nevyhlašovat Ostrovnímu království válku."
„Zápas se dá vyhrát i jinak než ozbrojeným střetem," poznamenal vévoda. Mluvil stejně tak k sobě, jako ke Spearovi. „Někteří lidé tvrdí, že válka je důsledkem selhání diplomacie, kdežto jiní ti zase řeknou, že válka je jen dalším nástrojem diplomacie. Nejsem natolik učený, abych poznal, jestli mezi těmito dvěma stanovisky existuje nějaký skutečný rozdíl."
Usmál se na Speara. „Teď se běž převléknout do svých nejlepších šatů. Dnes budeme večeřet v královském paláci."
Podíval se na plachty. „Do přístavu nám zbývá tak půl hodinky a měli by nás vpustit přímo do královského přístaviště,"
Spear zašel do své kajuty a převlékl se. Když byl konečně připravený objevit se u dvora, zaslechl zaklepáni na dveře. Amafi šel otevřít. Stál tam plavčík.
„Prosím?"
„Vévoda tě zdraví, zemane. Máš se k němu připojit na palubě."
„Hned jsem tam," slíbil Spear.
Rychle si uhladil novou halenu a popadl klobouk. Šaty si nechal ušít u krejčího v Roldemu před odjezdem. Týden se schovával, jak mu poradil Kašpar, a vyhýbal se hlavně veřejným místům. Příliš na tom nezáleželo, protože pozvánky od roldemské vybrané společnosti přestaly chodit okamžitě po souboji s princem Matthewem. Spear usoudil, že Kašpar poslal zprávu, že Spear je nyní pod jeho ochranou, protože se nikdo nepokusil o odvetu, aspoň pokud Spear s Amafim viděli.
Spear spěchal na palubu. Loď se právě blížila k vlnolamu před vjezdem do přístavu. Pokud mu vzalo dech, když poprvé uviděl z lodi Roldem, Rillanon ho přímo omráčil. Čím blíž se dostávali, tím nádherněji město působilo. Nejenže bylo snad celé postaveno z leštěného mramoru a žuly, ale bylo i všemožně vyzdobené. Byly tu mříže obrostlé květinami, visuté zahrady, barevné praporce a plameny a okna z křišťálu a skla, V zapadajícím slunci kámen jakoby přímo plál zlatými, jantarovými, růžovými a bílými odlesky.
„Úchvatné," vydechl Amafi.
„Ano," přitakal vévoda. „Vždycky se snažím dostat se sem před západem slunce, jen abych to viděl."
Z přístavu právě vyplouval královský kutr pod vlajkou Království ostrovů a na pozdrav spustil plamen. Námořníci na obou plavidlech si zamávali a Spear málem oněměl z velkoleposti kolem sebe. V přístavu kotvily nebo se v něm na cestě dovnitř či ven pohybovaly lodě všech států Mořských království. Viděl tu keshanské obchodní koráby, lodě z východních království a nákladní plavidla ze všech koutů známého světa.
Plachty byly skasány a Delfín zpomalil, jak kapitán nechal menší plavidlo připlout blíž. Byl spuštěn provazový žebřík a nahoru se vyškrábal přístavní lodivod, jenž rychle zamířil na zadní palubu a ujal se řízení lodi. Od této chvíle bylo jeho úkolem doplout s lodí ke královskému molu.
Spear se snažil vstřebat vše, co měl před sebou. Vzpomínal na to, kdy poprvé spatřil Latagore, Krondor, Salador a Roldem. Každé město mu nabídlo nové dojmy a pocity, ale Rillanon je všechny zastínil.
Byly skasány poslední plachty a loď pohodlně doplula k určenému kotvišti, kde s dlouhými tyčemi čekali dokaři, aby mohli loď odrazit, než budou spuštěny odrazníky. Poté námořníci na břeh vyhodili z přídě a zádě lana, a než se Spear stačil vzpamatovat, loď byla uvázaná.
Lady Natalia vyšla ze své kajuty spolu se svou komornou a blýskla po Spearovi zářivým úsměvem. „Soudím, že už jsme dorazili."
„Ano, má paní," zazubil se na ni Spear. „To zcela jistě."
Natalia se dál usmívala, ale ostražitě se rozhlédla kolem sebe. Nakonec se zase podívala na Speara. „Musíme si dát pozor, abychom se chovali přímo vzorně, zemane."
Spear kývl. Varování bylo zbytečné. Věděl, že mezi Roldemem a jejich konečným cílem Opardumem je každou minutu pod dohledem. To, jak Matthewa ponížil, pro něj bylo natolik netypické, že ho začala podezírat i vévodova sestra. Na jejich společné vášnivé noci jako by zcela zapomněla a Spear považoval za lepší neříkat nic, co by mohla považovat za návrhy. Za této situace se rozhodl, že bude lepší nechat všechno na dámě.
Vévoda Kašpar vystoupil první, po něm jeho sestra a pak ostatní členové jeho doprovodu. Spear šel mezi posledními, poněvadž jeho status člena Kašparova dvora ještě nebyl formálně potvrzen. Následoval Araafi a ostatní sluhové. Čekaly na ně kočáry s královským erbem Ostrovního království, zlatý lev ve skoku na červeném poli se zdviženým mečem a korunou nad hlavou. Opratě drželi kočí v livreji. Kašpar se sestrou nastoupili do prvního, nejvíc zdobeného kočáru a zbytek vévodova doprovodu se rozesadil do ostatních. Kočár, do něhož nasedl Spear s Amafim, byl pohodlný a čistý, ale zdaleka ne přepychový.
Zatímco se kočár proplétal ulicemi města kolem krámů, domů, přes velká náměstí s majestátními fontánami a nahoru do kopce k paláci, Spear se vykláněl z okénka. Město se rozkládalo na několika pahorcích, takže občas je cesta zavedla na vznosné mosty. Spear dole několikrát zahlédl říčky spěchající k moři. „Tohle město je vskutku nádherné," oznámil Amafimu královským jazykem.

„Nepochybně, blahorodí," opáčil jeho komorník. „Prý když první král Ostrovů budoval svou pevnost, vybral si tady nejvyšší vrcholek a jeho družinu - což byla údajně spíš tlupa pirátů než šlechtici - chránily dřevěné mosty. Během let se město rozrostlo nahoru od přístavu a dolů od paláce, takže teď tu máte hotové bludiště ulic a mostů."
Když přejížděli předposlední most, Spear se podíval dolů a uviděl domy jakoby vestavěné přímo do svahů, podepřené chytrými nosníky a s úzkými schodišti vedoucími na ulice nad nimi. Řeka Rillanon se pod nimi hnala směrem k moři přes řadu nízkých jezů, obklopená na obou stranách mocnými žulovými hradbami.
Přiblížili se k paláci a Spear poznamenal: „Rád bych věděl, jestli si zdejší lidé někdy zvyknou na tuhle krásu."
„Nepochybně, blahorodí. Je v lidské povaze přestat si všímat toho, co je každý den na očích," prohlásit Amafi. „Tohle každý dobrý nájemný vrah ví. Vtip je v tom nenechat se odhalit, dokud není příliš pozdě, což znamená stát se součástí toho, co lidé ve svém okolí čekají. Nenápadnost je mnohem víc umění, jak splynout s pozadím, než jak se plížit temnými stíny."
„Nejspíš máš pravdu," připustil Spear.
„Ovšemže mám pravdu, blahorodí, protože kdybych ji neměl, byl bych už dávno mrtvý."
Mluvili královským jazykem, což odpovídalo prostředí, ale Spear si uvědomil, že by je mohl někdo slyšet. Přešel tedy do quegštiny, „Potřebuju, abys pro mě něco udělal."
„Žiju, abych poslouchal, blahorodí."
„Chci, aby ses držel zpátky, když tě nebudu potřebovat vedle sebe. Chci, abys byl mýma druhýma očima a ušima. Zjisti, kdo mě pozoruje, a dávej pozor, jestli někdo nemluví o lordu Kašparovi nebo o mně." Mávl rukou na znamení, že myslí všechny ostatní. „Pokud se lidi týče, tak nemluvíš královským jazykem. Budeme se bavit jenom quegsky."
„Jak přikazuješ, blahorodí."
Kočáry přejely poslední most před palácem, a když se otevřela dvířka, Spear viděl, že vévodův kočár a několik dalších už jsou pryč. Vrátily se do královské kočárovny. Spear byl ohromen.
Jestli palác vypadal od přístavu úžasně, zblízka byl téměř neuvěřitelný. Před mnoha staletími byla na tomto kopci zbudována kamenná tvrz, k níž byla během let přistavěna křídla a další budovy, až vznikla rozlehlá stavba plná chodeb, ochozů, zahrad a kašen. Samotné nádvoří bylo třikrát větší než palác v Roldemu. Co však tento palác odlišovalo, byla fasáda. Každý coul byl obložen stejným kamenem, bílou žulou se zlatými a stříbrnými skvrnkami. V růžové záři zapadajícího slunce byla fasáda zářivě oranžová a plná třpytek s indigovými stíny. Všechna okna byla oblouková a zasklená a na vysokých věžích vlály pestrobarevné praporce. Po mřížích se všude pnuly kvetoucí liány a další květiny rostly v truhlicích za okny.
Přistoupil k nim sluha. „Zeman Sokol?"
„Ano," odpověděl Spear.
Sluha mávl rukou a objevilo se královské páže, chlapec stěží třináctiletý. „Ukaž zemanovi a jeho muži jejich komnaty," přikázal mu sluha.
Spear věděl, že zavazadla jim přinesou později. Vykročil a oči upíral na záda chlapce, který je vedl po širokých schodech ke vchodu do paláce. Na každém schodě stáli dva strážní, celkem jich byl asi tucet. Všichni měli leštěné kovové přilbice se zvednutými okraji a přes černé haleny a kalhoty červené tabardy s vyšitým zlatým lvem. Holínky měli vyleštěné do vysokého lesku a v rukou svírali halapartny Když vstoupili do paláce, viděl Spear přímo před sebou otevřené obrovské dveře a za nimi zahradu a kamenný chodník vedoucí k dalším dveřím na ochoz, Spear s Amafim chlapce následovali doprava, prošli několika chodbami a nakonec se dostali k apartmá pro hosty. Páže se zastavilo před jedněmi dveřmi a obrátilo se na Speara. „Pane, vévoda Kašpar je na druhém konci této chodby." Ukázalo na druhou stranu. „Je to kousek cesty, pane." Otevřelo dveře a Spear vstoupil jako první.
Komnaty na něj udělaly dojem. Jako méně významný člen Kašparovy družiny očekával skromné pokoje, a když jeho vypadaly takhle, tak Kašparovy se musely vyrovnat královským komnatám v Roldemu. Byla tu velká postel s nebesy a těžkými závěsy, které teď byly roztažené. Na posteli ležela těžká peřina a několik polštářů. Ve stěně naproti bylo obrovské ohniště, nyní studené.
V této roční době nebylo třeba zapalovat oheň, i když Spear usoudil, že se tu topí celou zimu.
Na stěnách visely velké koberce, aby z kamenných zdí nestoupal takový chlad, protože tady byli ve starší části paláce, třebaže ne přímo v původní tvrzi. Páže ukázalo na dveře nalevo od krbu a řekl: „Tvůj muž má postel tam, pane."
Spear otevřel dveře a strčil dovnitř hlavu. Byla to komora, ale byla větší než jeho byt v Roldemu. Vešlo se sem dost šatstva na každou noc v roce a ještě i postel, stůl, noční stolek a křeslo pro sluhovo pohodlí.
Spear se obrátil a pravil: „To bude stačit."
Páže pokračovalo: „Pane, tam za těmi druhými dveřmi je vaše vodní komora."
„Děkuju," řekl a chlapec odešel.
Když došel ke dveřím, ještě se obrátil: „Kdybys cokoliv potřeboval, zatáhni tady za tu šňůru, pane. Oslava na přivítání vévody začíná za dvě hodiny, takže budeš mít dost času si odpočinout, pane."
Otevřel dveře a Spear na chodbě zahlédl skupinku palácových sloužících. Když kolem nich páže proklouzlo, přinesli mu dovnitř zavazadla. Další sluha vstoupil s mísou pamlsků - byly tu koláčky, ovocné pískoty a hrozny. A ještě jiný přicházel s podnosem, na němž byly sklenice chlazeného vína zředěného ovocnou šťávou a cínový korbel s pivem a půl tuctem pohárů. Jakmile odešli, objevil se zástup mladých mužů přinášejících vědra s horkou vodou a zamířil rovnou do koupelny. Spear počkal, dokud všichni neodejdou, a pak se šel podívat, co udělali.
Z koupelny se vyklubala soukromá lázeň, v níž byla kamenná vana obložená dlaždicemi. Spear sáhl do vody. „Než se svléknu, bude akorát. Amafi, připrav mi na večer nejlepší šaty, tu červenočernou halenu, šedé kamaše a černé kotníkové boty se zlatými přezkami. Vezmu si rapír se stříbrným jílcem a černý plstěný klobouk se sokolím pérem."
„Ano, blahorodí." Amafi se pustil do vybalování a uklízel šaty, Spear se zatím svlékl.

Když se usadil ve vaně, všiml si nad ní zvláštního zařízení. Byla to mosazná trubka s rozšířenou hlavicí, v níž byla spousta malých dírek. Vedle ní visel řetízek s držátkem. Zatáhl za držátko a okamžitě ho zalila studená voda. Překvapeně vykřikl a držátko pustil. Voda okamžitě přestala téci.
Amafi uslyšel jeho křik a okamžitě vpadl do koupelny s dýkou v ruce. Když uviděl jenom Speara, jenž měl mokré vlasy a prskal, zeptal se: „Blahorodí, co se děje?"
Spear se smíchem odpověděl: „Nic. Jenom jsem nebyl připravený na zalívání. Je to na opláchnutí, ale voda je dost studená." Vedle vany našel velkou kosíku voňavého mýdla a začal se mydlit. „Až skončím, klidně vanu použij, Amafi. Voda bude ještě docela čistá."
„Jsi velkorysý," pravil Quegan.
„A přines mi, prosím, víno," požádal Spear. Sluha se ve chvilce vrátil se sklenicí studeného vína.
Spear dokončil mytí a začal popíjet víno, aby se uvolnil. Napadlo ho, oč přepychovější musí být královské komnaty, a s úsměvem zamumlal: „Musí být dobré být králem."

***

Jestli na Speara udělal dojem královský dvůr v Roldemu, trůnní sál krále Ostrovů ho doslova omráčil. Jako člen Kašparova doprovodu směl vstoupit po vévodovi, ale nikdo ho formálně nepředstavil. Stál po straně sálu, zatímco král vítal Kašpara a jeho sestru.
Král Ryan byl třiadvacetiletý mladík. Jeho otec král Patrick zemřel nečekaně před několika lety, čímž skončila jeho poněkud nešťastná vláda. Patrick byl vztekloun, jenž neuměl posoudit lidi a nastoupil po králích Lyamovi a Borricovi, kteří byli jeho pravým opakem. Patrick vládl Krondoru během obtíží se znovuvybudováním Západního království po hrůzách nazývaných Hadí válka. Mýty a historie si odporovaly a podle toho, kterým zdrojům byl člověk ochoten věřit, pantathianští hadí kněží, stvoření z temných bájí, vpadli do království Krondor v čele obrovské flotily více než tisíce lodí, s nimiž obepluli svět. Ať už byla pravda jakákoliv, následky byly prosté: Krondor byl téměř v troskách. Patrick se během své vlády nad Krondorem musel dvakrát srazit s Keshí. Když král Borric, jeho otec, zemřel, Patrick již byl unavený a uštvaný muž. Jeho vláda nebyla zrovna šťastná.
Ryan byl považován za neznámou veličinu a Kašpar se během své návštěvy chtěl přesvědčit, nakolik je mladý vladař schopný. Vedle Speara stál Janos Prohaska, jeden z Kašparových kapitánů. Teď zašeptal: „Král si musí kvůli našemu pánovi dělat pořádně těžkou hlavu."
Jak nudné formální představování pokračovalo, Spear šeptem opáčil: „Kapitáne, proč to říkáš?"
„Copak ty neznáš svou vlastní šlechtu?" podivil se tiše Prohaska.
„Ani trochu," přiznal Spear.
Vedle krále, jenž jako svobodný seděl na jediném trůně na pódiu, stálo půl tuctu mužů. Kašpar králi děkoval za přivítání a těch šest mužů si ho prohlíželo.
Prohaska pokračoval: „Vedle krále slojí lord Vallen, vévoda z Rillanonu, a vedle něj pak lord James, vévoda z Krondoru. Král má po svém boku dva své nejmocnější vévody. Ti jeho jménem vládnou Východnímu a Západnímu království. Jelikož v Krondoru zatím není žádný princ, je James zároveň místokrálem Západu."
Spear si oba prohlédl. Byli si podobní, postarší, ale stále vzpřímeni a silní, s bystrým pohledem a klidnou sebedůvěrou lidí, vládnoucích mocí celá desetiletí. Vedle vévody z Krondoru stál další muž, o něco mladší, a tiše s ním mluvil.
Prohaska vysvětloval: „Ten muž, který mluví s lordem Jamesem, je lord Williamson Howell, králův ministr financí a správce pokladu. Je vévodou bez panství, ale svým způsobem je stejně mocný jako ti druzí dva. Se zlatem to prý umí nejlíp na světě. Vidíš ty dva staré vojáky za ním?"
Spear kývl. „Ano, vidím je." Muž středních let, držící se jako starý mazák, měl tabard v barvě královské červeně, druhý pak tabard v barvách vévody Jamese, modrý s bleděmodrým kruhem, v němž byl vyobrazen orel vznášející se nad horským štítem. Vypadal na sedmdesát a v mládí musel být mohutný a silný.
Svaly mu sice s věkem změkly, ale Spear by ho stále považoval za nebezpečného protivníka.
„To je sir Lawrence Malcom, rytíř-maršálek vojsk Východu, a vedle něj Erik von Darkmoor, rytíř-maršálek z Krondoru. Za ním stojí Daniel Marks, admirál královy východní flotily, a jeho pobočník. Kdyby to nebyla recepce, řekl bych, že jde o válečnou radu."
Spear si muže prohlížel a musel souhlasit. Netvářili se rozjařeně jako lidé na banketu. Lehká, slavnostní nálada, jež vždy panovala v Roldemu, dnes u zdejšího dvora scházela.
Když vévoda poodešel od trůnu, vystoupil hofmistr a udeřil železem obitou holí o kamennou podlahu. „Urození pánové a dámy, pánové, Jeho Veličenstvo vás zve na večeři ve velkém sále."
Spear se vydal za ostatními a s pomocí pážete našel své místo. I tady byla nálada mnohem méně povznesená než ta, na niž byl zvyklý v Roldemu. Lidé se bavili a i jej několik místních nižších šlechticů postupně zatáhlo do nezávazného hovoru. U roldemského dvora zněla hudba a vystupovali tam různí baviči, avšak tady jen v pozadí hrála malá kapela. Jídlo bylo výtečné, stejně jako víno, ale Spear cítil jakousi zlou předtuchu. Právě když dojídal, objevilo se vedle jeho křesla palácové páže. „Pane, král si žádá tvé přítomnosti."
Spear vstal. Nevěděl, proč si ho král vybral, nicméně následoval páže kolem stolů. Páže jej doprovodilo přímo před krále, kde se ocitl ve středu pozornosti celého shromáždění.
Král seděl v křesle s vysokým opěradlem a vévodu Kašpara měl jako čestného hosta po pravici. Nalevo pak seděla lady Natalia, a z toho, co král viděl, krále okouzlila. Kolem stolu byli rozesazeni ostatní šlechtici Ostrovního království.
Páže ohlásilo: „Veličenstvo, zeman Spear Sokol."
Spear se uklonil, a ačkoliv se snažil o lehkost, byl nervózní. Dobře to skrýval, nicméně byl poněkud nesvůj. Bez

problémů se dokázal vydávat za menšího šlechtice z Ostrovů v jiných zemích, jenže tady stál před vládcem státu, v němž se měl narodit, ba hůř, jen o čtyři místa dál seděl vévoda, jemuž jeho takzvaný bratranec přísahal věrnost. Přiměl se zhluboka dýchat.
Král měl světlou pleť a pískově hnědé vlasy. Na Speara upíral tmavě hnědé oči. Spear usoudil, že vypadá inteligentně, a i kdyby nebyl král, většině žen by připadal přitažlivý. Teď se usmál a řekl: „Vítej, zemane. Jsme poctěni."
„Veličenstvo je příliš laskavé," opáčil Spear.
„Nesmysl," odmítl král. „Jako šampion Dvora mistrů děláš Ostrovům čest. Několikrát jsme se dotazovali, kde se nalézáš."
Vévoda James si Speara pozorně prohlížel. „Tvůj příbuzný baron Seljan Sokol netušil, kde tě hledat." V jeho tónu se ozvalo něco, z čeho Spear usoudil, že vévoda něco tuší.
Spear kývl. „Veličenstvo, Milosti, musím přiznat, že i podle nejvelkorysejšího pojetí jsem baronův dosti vzdálený bratranec. Myslím, že ani netušil, že jsem na světě, dokud se k němu nedonesla zpráva o mém vítězství. Jeho a můj děd byli bratři a jediné, co máme společného, je jméno. Jak jsem pochopil, nárok na titul zemana mám pouze díky vlivu svého otce na kancelář heroldů."
Vévoda se zazubil, „Jinými slovy tvůj otce někoho podplatil."
Spear se také usmál a pokrčil rameny. „Nikdy to neřekl a já se ho na to nikdy nezeptal. Vím jenom, že panství, na něž si můj otec činil nárok, byla jedna bažina u Ylithu, a já z něj nikdy neviděl ani měďák."
To vyvolalo smích kolem celého stolu. To, jak si Spear utahoval sám ze sebe, uvolnilo napětí.
„No, i kdyby tvůj otec obešel v této věci zákon, já tvůj titul potvrzuji, i když tvé země nestojí za nic," řekl král. „Neboť mít za šampiona Dvora mistrů rodáka si žádá odměnu." Pokynul pážeti a to přineslo purpurovou podušku s nádherným mečem. Koš měl ze stříbrného filigránu a čepel byla z nejlepší oceli, jakou kdy Spear viděl. „Je z naší kovárny v Rodezu," vysvětlil král. „Prý se tam vyrábějí nejlepší čepele na světě, a tato se dle našeho názoru hodí pro šampiona."
Spear si meč i zdobenou pochvu, kterou mu podalo další páže, vzal se slovy: „Veličenstvo, jsem ohromen."
„Slyšeli jsme, že jsi vstoupil do služby u našeho přítele vévody Kašpara."
„Ano, Veličenstvo, to je pravda."
Král se přestal usmívat. „Služ mu dobře, ale pokud by tě osud časem zavál zpátky domů, zemane, věz, že tu pro tebe bude místo." Podíval se na Kašpara a dodal: „Další šermíř v našich službách se nám vždycky hodí, zvlášť když je tak nadaný."
Spear kývl, a když ho král pokynem ruky propustil, vrátil se za pážetem na své místo u stolu. Králova poslední slova však všem pokazila náladu.
Když si Spear sedal, zamyslel se nad Prohaskovými slovy a musel souhlasit: tohle nebyl žádný slavnostní banket, opravdu to byla válečná rada.
6. Rillanon

Spear se díval.
Stál na balkoně poblíž královských komnat, kde měl počkat na vévodu Kašpara, jenž byl zavřený s králem. Dole pod ním se rozkládalo město a Spear byl znovu ohromen jeho krásou. Litoval, že nemá čas, aby si je prohlédl, protože nebýt toho, že vstoupil do Kašparových služeb, byl by teď právě tam. Jako Kašparův dvořan však čekal, aby potěšil svého pána.
„Nádhera, že?" ozval se za ním známý hlas.
Spear se otočil a uklonil se přicházející lady Natalii. „To je, má paní."
„Bratr bude brzy venku a nepochybně pro tebe bude mít nějakou práci."
Spear ve společnosti žen málokdy znejistěl, ale od oné noci po lovu si říkal, co může od Natalie čekat, nebo spíš co může ona očekávat od něj.
Jako by mu lady četla myšlenky, usmála se a přistoupila blíž, zlehka ho pohladila po rameni a pravila: „Neboj se, Speare, naše společné chvíle byly zábava, nic víc. Jsem jen nástrojem státní politiky, nástrojem svého bratra, stejně jako ty. Něco pro mě plánuje, takže mi nemusíš dělat žádná vyznání."
Spear se zazubil. „Mně nedělalo starosti vyznání, má paní, nýbrž to, budu-li odmítnut, nebo... budou-li opět zapotřebí mé služby."
Zamyšleně si ho prohlédla. „Proč mám takové tušení, že ti ani na jednom z toho nezáleží?"
Spear ji vzal za ruku. „To není pravda, má paní. Z žen se ti žádná nevyrovná." To byla téměř pravda, protože poznal jen málo žen tak vášnivých, jako byla Natalia.
„Lháři. Ty využíváš ženy, jako já využívám muže. Jsme si příliš podobní, Speare. Byl jsi někdy zamilovaný?"
Spear zaváhal, než řekl: „Kdysi jsem si to myslel. Zmýlil jsem se."
„Aha," pravila Natalia. „Takže ses proti lásce obrnil, protože ti nějaká žena zlomila srdce?"
Spear to zlehčil. „Chceš-li si to myslet, budiž."
„Myslím, že občas je mnohem lepší srdce nemít. Bratrova lady Rowena je právě taková. Něco jí schází."
Spear mohl jenom mlčky souhlasit. Znal ji až příliš dobře, protože právě ona mu zlomila srdce, čímž mu konkláve uštědřilo tu nejtvrdší lekci. Alysandře, jak se tenkrát jmenovala, opravdu něco scházelo. Neměla srdce a Speara ranila příliš hluboce.
„Vdám se ze státních důvodů. A tak si užívám, kdekoliv to jde." Odmlčela se, než se zeptala: „Co si myslíš o zdejším mladém králi?"
„Á," povzdechl si Spear. „Tvůj bratr z tebe chce udělat královnu Ostrovů?"

„Možná," odtušila Natalia s poťouchlým úsměvem. „V Roldemu není žádný vhodný nápadník, neboť nejstarší princezně je pouhých jedenáct. Ryan by asi mohl počkat, až dospěje, ale lord Vallen a ostatní se nemohou dočkat, až se ožení a začne plodit dědice. Já jsem mezi dámami na východě nejlepší partie a Ostrovy tam potřebují získat spojence."
Spear předstíral, že o politice nic neví. „Já myslel, že Ostrovy mají smlouvy s Farindou, Opastem a Far Lorin."
„To mají, nicméně ty státy jsou... bezvýznamné. Ryan potřebuje za spojence Olasko."
Spear horečnatě uvažoval. Všechno ukazovalo na nadcházející střet mezi Ostrovy a Olaskem, jinak by Kašparova tažení v té oblasti dávala ještě menší smysl než nyní. Ve snaze získat informace se zeptal: „Ale jsou jako nárazník. Mně se zdá, že Olasko a Ostrovy nemají důvod k neshodám."
„To je pravda," ozval se za nimi hlas.
Spear i Natalia se obrátili a uviděli vévodu Kašpara. Spear se »Milosti« uklonil a Natalia šla bratra políbit na tvář.
Kašpar se připojil ke Spearoví. „Město je opravdu nádherné, že, zemane?"
„Ano, Milosti."
Kašpar měl bílou halenu se zapínáním na pravé straně a žlutým lemováním a červené kamaše a střevíce. Jeho jedinou ozdobou byla ozdobná stříbrná spona na černém koženém opasku. „Natalie," řekl, „dnes večeříme s králem. Páže tě přijde vyzvednout v sedm hodin. Zemane, odpoledne tě k ničemu nepotřebuji. Co kdybys mou sestru zabavil až do večeře a pak si šel prohlédnout město? Rillanon je vskutku zajímavé místo. Měl bys využít příležitosti a poznat ho blíž."
Zadíval se na Speara a tiše dodal: „Poznej ho dobře."
„Ano, Milosti," slíbil Spear lehkou úklonou.
„Teď musím jít na další schůzku. Tak běžte, vy dva, a něčím se zabavte. Tebe uvidím večer, drahoušku."
Natalia ho znovu políbila a on odešel. Když byl pryč, obrátila se s úsměvem na Speara. „Můj bratr přikázal."
Spear se zasmál. „Ano, a co si přeje má paní?"
Přitiskla se k němu a vášnivě ho políbila. „Mým přáním je potěšení. A vím přesně, co mě pobaví, zemane."
Spear se rozhlédl kolem sebe, aby se ujistil, že je nikdo nepozoruje. Nehodilo by se, aby případná královna Ostrovů byla spatřena, jak na hradním balkonu objímá obyčejného zemana. „Tady není vhodné místo," pošeptal jí.
Usmála se ještě víc. „Tak si půjdeme najít správné místo."
Obrátila se a ani nepočkala, jestli půjde za ní. Rovnou zamířila do chodby, odbočila a bez ptaní ho dovedla zpátky k jeho komnatám. Otevřela dveře. Amafi právě leštil Spearovy holínky, a jak ji uviděl, vstal a uklonil se.
„Nech nás," zavelela Natalia, když do místnosti vstoupil i Spear. Amafi se na Speara podíval, aby se ujistil, a Natalia zesílila hlas. „Řekla jsem: nech nás!"
Spear kývl, „Na hodinku nás nech," řekl quegsky.
Amafi zamířil ke dveřím a Natalia promluvila také quegsky: „Na dvě hodiny."
Amafi se ocitl za dveřmi se Spearovými holínkami v jedné ruce a kartáčem v druhé. Chvíli nevěděl, co má dělat, a pak se rozhodl, že i královy boty určitě také potřebují vyleštit, a tak se vydal hledat páže, jehož se chtěl zeptat, kde se takové věci dělají. Vzpomněl si, že mimo Spearovy komnaty má mluvit pouze quegsky, a jen doufal, že najde někoho, kdo mu bude rozumět.

***

Spear odložil karty a řekl: „Tentokrát ne."
Muž sedící naproti němu taky složil. Muž napravo od Speara se smíchem shrábl mince. „Dneska nemáš svou noc, co, zemane?"
Spear se usmál. „Nemůžu vyhrát pokaždé. Jinak by to přece nebyla legrace, ne, Burgesi?"
Spear hrál karty ve skromné putyce zvané U černého vola vedle severní brány. Chodili sem hlavně místní a občas se tu zastavil nějaký ten sedlák či mlynář z ostrova.
Spear se řídil Kašparovými příkazy. Poslední tři noci a dva dny se snažil zjistit o Rillanonu všechno, co mohl. Jak čekal, po první výpravě do města ho Kašpar zasypal otázkami od umístění důležitých křižovatek, kde viděl vojáky koruny, po to, jací lidé se v ulicích vyskytují po setmění. Spear se každý den vydával dál a každý den přišly další otázky. Spearovy se náramně hodily jeho zkušenosti z lovu a stopování a smysl pro orientaci. Teď by klidně dokázal načrtnout mapu města.
Kašpar mu oznámil, že má pokračovat ve výpravách až do konce týdne, kdy se vévodova družina vydá na cestu domů. Spear byl v několika zpustlých hospodách v přístavu i několika přepychových nevěstincích, v hernách pro bohaté i chudé a téměř ve všech hospodách, které stály za zmínku. Litoval jedině toho, že v Rillanonu nejsou večeřadla, jaká se objevila v Roldemu, takže většina pokrmů, jež snědl mimo palác, nebyla nijak zajímavá.
„Rozdáváš," řekl kupec.
Spear zvedl balíček a začal míchat. Lymana Burgesse potkal včera v noci v herně poblíž hlavního tržiště a vlídný obchodník s luxusním zbožím navrhl, aby se sešli v této hospodě. Jak sliboval, bylo to veselé zařízení se slušným jídlem, poněkud lepším pitím a přátelskou partičkou pokeru.
Všichni vsadili a Spear začal rozdávat. Když Burgess zjistil, kdo Spear je, vyjádřil přání seznámit se s ním blíže. Jen málokdo věděl, že jeho jméno patří šampionovi Dvora mistrů, a Burgess se zajímal o jeho vztahy s vévodou Kašparem. Burgess obchodoval se vzácným zbožím, drahokamy, šperky, soškami a dalšími cennostmi. Jeho zákazníky byli boháči a šlechta včetně, podle něj, královského paláce, kde bylo vystaveno několik výstřednějších kousků. Nepokoušel se skrýt zájem o seznámení s vévodou, Spear se podíval do svých karet a viděl, že nemá naději zlepšit si list. Když přišel na řadu se sázením, opět složil. Jak se balíček posouval kolem stolu, dostal nezajímavé karty a pak přišla opět řada na něj, aby rozdával. Během rozdávání se rozhlížel po místnosti. Kromě nich pěti u karet byl v místnosti jen asi půltucet

lidí. Jedním z nich byl Amafi, jenž seděl nenápadně opodál a všechno sledoval.
Spear hodil na stůl minci a čekal na další karty. Jako by chtěl vést nezávazný hovor, zeptal se Lymana: „Obchoduješ někdy v Roldemu?"
Burgess si vzal karty. „Ne, ani ne. Prodal jsem pár věcí roldemským kupcům tady, ale sám jsem na ostrově nikdy nebyl."
„Měl bys tam zajet," poradil mu Spear a prohlížel si karty. Konečně dostal list, na který se vyplatilo vsadit, a tak čekal a přisadil. Když odhodil dvě karty a vzal si další, poznamenal: „Podle mého je tam skvělý trh pro luxusní zboží."
Burgess se podíval do svých karet. „Taky jsem slyšel. Ale je těžké se tam uchytil." Zavrtěl hlavou. „Tohle není na nic," prohlásil a položil karty.
„Mám v Roldemu přítele," pokračoval Spear. „Je z Království. Možná by ti pomohl."
„Vážně?"
Spear ukázal karty. Vyhrál a se smíchem posbíral mince v banku. „Karta se obrátila." Když předával balíček, dodal: „Ano, je obchodník a má ve městě jistý vliv. Jmenuje se Quincy de Castle. Možná jsi už o něm slyšel."
Pozorně Burgesse sledoval. Tomu se zablýsklo v očích, ale řekl jen: „Nemůžu říct."
Spear věděl, že lže.
Hráli ještě hodinu a Spear ani nevyhrával, ani neprohrával. Na konci si oba kupci polepšili, místní kupec skončil s plichtou a Burgess hodně prohrál. Spear prohrál jen něco málo. „Dovol, koupím ti pití, než se rozloučíme," navrhl Burgessovi, když ostatní odešli.
„Přijímám," souhlasil kupec.
Spear kývl šenkýřce a objednal. „Víno, nejlepší, jaké máte,"
Dívka se vrátila s láhví a dvěma sklenicemi a vytáhla zátku. Nalila jim nakyslé mladé červené chutnající po ovoci, koření a dubové kůře. Burgess se napil. „Je dobré," pochválil.
„Směska několika hroznů odněkud ze Saladoru, myslím."
„Ve víně se vyznáš," podotkl Burgess.
„Chvíli jsem v Saladoru pobýval. Je to známá směska. Kdybych předtím nepil pivo, možná bych i uhádl, který vinař ho vyrobil."
Burgess se zasmál. „Já na víno nikdy moc nebyl. Mám raději černé pivo." Když si všiml, že Spear chce znovu přivolat šenkýřku, honem dodal; „Ale tohle mi chutná. Klidně ho budu pít, zvlášť když platíš ty."
Spear si dlouze lokl. „Myslím, že bych si tu i zvykl."
„Je to nádherné město," přitakal Burgess. „I když jsem nikdy nebyl v Opardumu."
„Já taky ne," přiznal Spear.
„Aha, myslel jsem, že sloužíš vévodovi."
„To ano," řekl Spear a znovu se napil vína. „Ale ne dlouho. Setkali jsme se v Roldemu po turnaji u Dvora mistrů."
„To byl velký úspěch, Speare."
Spear pokrčil rameny. „Každý něco umí. Někteří jsou prostě nadanější než jiní. Já jsem dobrý lovec a šermíř. A ty?"
„Já jsem úspěšný obchodník," připustil Burgess, „i když karty hraju bídně."
„Ženatý?"
„Ano. Manželka je na návštěvě u své rodiny v Dolth. Proto chodím v noci do města. Dům je hrozně prázdný."
„Děti?"
„Chlapec. Je voják, slouží u královské gardy."
„To je významná pozice."
Burgess se odsunul od stolu. „Prodávám umělecké předměty do paláce už dvacet let, Speare, Uzavřel jsem několik obchodů, při kterých jsem dost prodělal, abych učinil lidi jako lord Howell šťastnými. Hodnost mého syna nebyla laciná, ale on chtěl být odjakživa vojákem a já se nechtěl dívat, jak slouží na hradbách u nějakého pohraničního barona na zamrzlém severu. Mimo to, když ho povýší, bude mít šanci dobře se oženit, možná dokonce se šlechtičnou."
Spear kývl. „Jsi na svého syna hodně pyšný."
„Který otec není?"
Spear si vzpomněl na svého otce. Jeho lid měl úplně jiný pohled na svět. Pocítil znepokojivé bodnutí stesku, ale hned ho zahnal. Vzpomínky přinášely jen bolest. Jeho otec na něj byl pyšný po orosinském způsobu. Chtěl, aby ze Speara vyrostl dobrý otec, manžel a ochránce vesnice.
Nakonec Spear řekl: „Asi máš pravdu. Můj otec taky chtěl, abych byl úspěšný."
„A to jsi," pochválil jej Burgess. „Jsi šampion Dvora mistrů a sloužíš vévodovi Kašparovi Olaskému. Máš před sebou skvělou budoucnost." Když viděl, že je nikdo neposlouchá, naklonil se blíž. „A já ti můžu pomoct ještě ji zlepšit, Speare."
Spear, také tišším hlasem, řekl: „Poslouchám."
„Aniž bych věděl, do čeho jsi zasvěcený, řekněme, že tady v Rillanonu jsou lidé, kteří by měli rádi na Kašparově dvoře přítele."
Spear se narovnal, jako by celou věc zvažoval. „Ty po mně chceš, abych špehoval?"
Burgess zavrtěl hlavou. „Nic takového, Speare. Pokud bych někdy přijel do Olaska, chci, aby mě představili vévodovi, a pokud by ses doslechl o něčem, co by mně a mým společníkům mohlo poskytnout obchodní výhodu, nu, řekněme, že odměna by byla velkorysá."
Spear se znovu zamyslel. „Jak velkorysá?"
„To záleží na okolnostech," opáčil Burgess. „Když mému obchodnímu konsorciu zařídíš audienci u vévody Kašpara, budeš dobře odměněn. Pokud se nám podaří vyjednat obchodní koncese, bude z tebe boháč,"

Spear mlčel, jako by nabídku promýšlel. „Pokud tím neporuším přísahu vévodovi."
Burgess rozhodil rukama. „Něco takového bychom po tobě nikdy nechtěli."
„V tom případě zjistím, co půjde."
„Báječné. Mé kanceláře jsou známé, jsou dole u přístavu, kousek od královského mola. Každý ti ukáže cestu. Pokud se rozhodneš spolupracovat, buď mě přijď navštívit, nebo pošli zprávu. Až se žena vrátí, budu doma, ale některý z mých společníků bude jistě v kanceláři." Vstal. „Teď, zemane, si půjdu lehnout. Byl to příjemný, i když poněkud drahý večer." Potřásli si rukama a Burgess odešel.
Spear chvíli počkal, pak se zvedl a prošel kolem Amafiho. „Počkej a pak jdi za mnou. Zjisti, jestli mě někdo nesleduje," přikázal mu, když ho míjel. Amafi nepatrně kývl a Spear odešel.
Vyšel do noci a uvědomil si, že město ztichlo. Bylo tu stále dost živo, ale tlumený hluk doprovázející denní obchody utichl. Zamířil ulicí směrem k paláci. Cesta mu potrvá asi půl hodiny, a tak si chtěl promyslet, co přijde dál.
Buď byl Burgess agent krále Ostrovů, nebo, jak říkal, ctižádostivý obchodník, ale v žádném případě nebylo jeho první starostí sloužit vévodovi či nechat Speara zbohatnout. Spear s ním bude muset jednat opatrně.
V půlce cesty k paláci si všiml, že je sledován. Připravil se na útok, ale žádný nepřišel a on bezpečně dorazil až k branám paláce. Pozdravil strážného ve službě a sdělil mu, že jeho komorník přijde za chvíli a že nemluví královským jazykem. Gardový kapitán slíbil, že ho pustí dál, a Spear bez nehody došel do svých komnat.
O čtvrt hodiny později se objevil i Amafi. „Blahorodí, bylo to, jak sis myslel. Sledovali tě."
„Bezpochyby agent Ostrovního království," usoudil Spear a stahoval si holínky.
„Nikoliv, blahorodí. Poznal jsem muže, který tě sledoval."
„A kdo to byl?"
„Kapitán Prohaska. Vévoda tě nechává hlídat."
„Aha," pravil Spear. „To mění celou situaci."
„Co budeš dělat, blahorodí?"
Spear Amafimu pokynem ruky přikázal, ať odnese jeho špinavé šatstvo. „To je přece jasné. Zítra půjdu za vévodou a ke všemu se mu přiznám. Teď sfoukni svíčku a běž spát."

***

Spear čekal, zatímco vévoda uvažoval nad zprávou zapsanou na pergamenu, již mu doručil posel z Opardumu. Když ji odložil, zeptal se: „Přál sis se mnou mluvit, zemane?"
Spear odpověděl: „Milosti, včera v noci za mnou přišel muž, kterého považuju za agenta Ostrovního království."
„Opravdu? Povídej, Speare."
Spear mu vylíčil své předvčerejší setkání s Burgessem i jejich včerejší rozhovor. Když skončil, Kašpar kývl a chvíli mlčel, než řekl: „Nejspíš máš pravdu. Tento Burgess může patřit k síti velmi schopných špehů lorda Vallena. Děd lorda Jamese ji zřídil během vlády krále Lyama nejdřív v Krondoru a pak i tady v Rillanonu. Přetrvala, rozrostla se, byla upravena a nyní se vyrovná té z Keshe." Zadíval se z okna a spíš pro sebe dodal: „Jelikož postrádám jejich zdroje, musím se spolehnout na jiné řešení." Kašpar se obrátil zpátky ke Spearovi. „Jednal jsi správně, když jsi mi o tom pověděl. Chci, abys toho Burgesse vyhledal a řekl mu, že jsi ochoten jednat jako prostředník pro jeho obchodní společnost."
Spear předvedl překvapení, avšak řekl jen: „Ano, Milosti."
„Je možné, že ten Burgess je opravdu tím, za koho se vydává, a možná z toho vzejde i něco dobrého. Vlastně by mohl mít nějaké zboží, které budu ochoten koupit, nebo bude třeba možné uzavřít výhodnější obchodní dohodu s Ostrovy, než máme doposud. Oni zřejmě potřebují jen málo z toho, co jim můžeme nabídnout, a mají mnoho věcí, které potřebujeme, takže obchodování s nimi je obvykle nevýhodné. Je ale také možné, že se tě ten Burgess snaží zverbovat jako špeha."
„Já bych přísahu nikdy neporušil, Milosti!" vyhrkl Spear.
„Já vím, ale i když vypadáš jako schopný mladý muž, nemáš tušení, jak prohnaní ti lidé umějí být, Speare. Tento muž by tě nejspíš nějakou dobu nechal, aby sis myslel, že je, kdo tvrdí, že je, a dovolil ti dodávat mu informace na pohled zcela neškodné, ale nakonec by vytáhl nějaké »důkazy«, které by tě, pokud by je předložil mně, usvědčovaly z toho, že jsi zradil Olasko. A od té chvíle by tě měl zcela v hrsti. Ne, budeme chvíli hrát podle jejich pravidel a uvidíme, co se stane. Nakonec se ukáže, kdo vlastně Burgess je, jestli špeh, nebo obchodník." Poklepal si ukazovákem na bradu a dodal: „Pokud je špeh, mohlo by to být užitečné, protože pak bychom mu mohli vykládat to, co budeme chtít, aby Ostrovy zjistily."
„Cokoliv si Tvoje Milost přeje," pravil Spear.
Kašpar pokračoval: „Máme ještě dva dny, pak odjíždíme do Opardumu. Dál si prohlížej město, najdi toho Burgesse a udělej, co jsem řekl. Teď můžeš jít."
„Ano, Milosti."
Spear vyšel z vévodových komnat a zašel do těch svých. Slunce vyšlo teprve před hodinou a v ulicích už panoval ruch. Spearovi začínalo být líto, že musí toto nádherné město opustit, ale měl povinnosti. Ve svých pokojích našel Amafiho, jenž tu čekal na příkazy.
„Připrav mi šaty. Půjdu si zašermovat s důstojníky královské gardy a pak se chci vykoupat. Počkej hodinu a objednej mi horkou vodu. Naobědvám se ve městě a trochu se projdu."
„Ano, blahorodí," pravil Amafi.
Spear zavřel dveře a zamířil do královské zbrojnice.

***

Zbrojnice nebyla tak velkolepá jako Dvůr mistrů, postrádala i eleganci Dvora mečů v Saladoru. Byla to ošuntělá kamenná budova u jižní brány palácového komplexu, s vysokými okny, která dovnitř vpouštěla jen tolik světla, že v šermírně panovalo stálé příšeří. Ze stropu viselo pět velkých kruhů se svícemi, aby tu bylo vůbec něco vidět.
Když se palácem rozšířila zpráva, že šampion Dvora mistrů bude šermovat s nejlepšími šermíři, jaké může nabídnout Království ostrovů, byla šermírna naplněná až k prasknutí. Diváci jásali, neboť Spear vyřídil třetího protivníka, nadaného mladého rytíře-poručíka, který na něj docela tvrdě dotíral, Spear mu se smíchem potřásl rukou a řekl: „Bravo, příteli. Vsadím se, že kdybys byl na posledním turnaji, mohl by ses dostat mezi nejlepších osm! Výborně!"
Králův mistr šermíř, jenž vedl výcvik vojáků pro královskou gardu, řekl: „Zemane, odsloužil jsem čtyřicet let pod třemi králi, a i když jsem asi viděl muže, kteří by se ti vyrovnali, rozhodně jich nebylo moc. Děkuji za zábavu a poučnou ukázku."
Shromáždění důstojníci provolávali slávu a Spear se s nimi na chvíli cítil spřízněný. Nepocházel z Ostrovů, avšak nosil falešné barvy šlechtice z tohoto státu tak dlouho, až měl pocit, jako by skutečně byl jedním z nich. Zvedl na pozdrav meč a uklonil se. „Jsem poctěn, mistře šermíři."
Důstojnici se začali rozcházet a Amafi Spearovi podal ručník. „Koupel je připravená," sdělil mu quegsky.
Další hlas za nimi, také quegsky, pronesl: „Není rozvod vody tady v Rillanonu úžasný?"
Spearse obrátil a uviděl lorda Jamese. Uklonil se: „Milosti."
Královským jazykem James pokračoval: „Mám s Quegem hodně jednání. Pomáhá, když se naučíš jazyk." Podíval se na Amafiho. „Jak jsi přišel ke quegskému komorníkovi?"
„To je dlouhý příběh, Milosti," vykrucoval se Spear.
„Tak snad někdy jindy," řekl James. „S mečem to umíš náramně, mladý pane."
„Děkuju. Je to nadání a já na něj nejsem o nic pyšnější než pták na svůj zpěv. Prostě to umím."
„Skromnost?" Vévoda zvedl obočí. „Překvapivé. Většina mladých mužů by vykřikovala o svých úspěších. Ty však nejsi jako většina mladých mužů, viď, zemane?"
„Nechápu, kam tím míříš, pane."
Quegsky James řekl Amafimu: „Běž a připrav pánovi lázeň. Já zajistím, aby se mu nic nestalo." Sluha se podíval na Speara a ten kývl. Amafi se s úklonou odporoučel. Tou dobou již ostatní důstojníci odešli a oni zůstali v šermírně sami.
„Promluvme si, ano?"
„Jsem Tvojí Milosti k službám."
„To těžko, když sloužíš vévodovi Kašparovi. Pojď, projdi se se mnou." Vyšli z budovy a vydali se přes nádvoří. James se zeptal: „Jak to, že ti osobního strážce dělá quegský nájemný vrah, Speare?"
Spear se snažil nevypadat překvapeně. „Nájemný vrah?"
„Petro Amafi nám není neznámý. Vlastně je na něj v Saladoru vypsána odměna. To jsi nevěděl?"
„Ne," odpověděl Spear upřímně. Teď Amafiho přání vstoupit do Spearových služeb dávalo mnohem větší smysl.
„Byl bych ho nechal zatknout, jenomže patří k doprovodu vévody Kašpara, takže se těší jisté diplomatické imunitě. Doufám, že si ho s sebou zase odvezeš."
„Ovšem."
„Dobrá. Není jediný, kdo není tím, čím se zdá být," poznamenal vévoda cestou přes prázdné nádvoří.
„Milosti?"
„Ať už jsi kdokoliv, můj mladý příteli, tvé dokumenty neprojdou podrobnější prohlídkou. Viděl jsem tvůj šlechtický patent a možná je to padělek té nejvyšší kvality, nicméně pořád je to jen padělek."
Spear se snažil o zahanbený, nikoliv však provinilý výraz. „Jak jsem říkal Jeho Veličenstvu, Milosti, rozhodl jsem se nepátrat po tom, jak můj otec k tomu patentu přišel. Nikdy jsem svůj titul nezneužil a nikdy jsem se nepokoušel vybírat důchody od nikoho na tom panství."
James se zasmál. „To je dobře, protože tví »nájemci« jsou jen žáby, komáři, muchničky, bažinná prasata, nějací jedovatí hadi a pár pašeráků. Je to, jak jsi říkal, bezcenná bažina u Ylithu. Nevím, kdo ty dokumenty propašoval na matriku, jestli tvůj otec nebo někdo jiný. V každém případě teď stojím před ošidnou volbou."
„A jakou, Milosti?"
Dorazili ke schodům do paláce a James se zastavil. „Král tvůj titul uznal před svědky. Ať už je původ těch dokumentů jakýkoliv, jsou nyní stejně platné, jako by je jimi jeho otec obdařil tvého otce. Navíc jsi tady na Ostrovech něco jako hrdina. Jsi první Ostrovan, který se stal šampionem Dvora mistrů. A nakonec, pokud bys zůstal v Rillanonu, požádal bych lorda Vallena, aby na tebe dohlédl, jenže ty za dva dny odjíždíš do hodně vzdáleného města. Nemůžu si ale pomoct, považuji tě za velmi nebezpečného muže, Speare. Můj děd mě naučil, že mám dát na to, co nazýval »tušení«, takové to svrbění mezi lopatkami, které člověku říká, že něco není v pořádku. A z tebe, pane, mě svrbí pořádně. Takže pokud by ses někdy vrátil na Ostrovy, čekej, že budeš pod dohledem. A pokud by ses někdy vrátil do Západního království, čekej, že na tebe budu dohlížet já, Speare Sokole, zemane z Morgan a Beilcastle, baronete ze Stříbrného jezera. Protože jednu věc prostě nedokážu dostat z hlavy."
„A co to je, Milosti?"
„Údajně jsi sloužil jako rytíř-poručík u vévody z Yabonu. Ale můj starý přítel vévoda nemůže najít jediného muže, který by si vzpomínal, že s tebou sloužil. Zvláštní, což?"
Spear neviděl cestu ven, a tak řekl: „No, Milosti, dokumenty byly výmyslem mého otce, ale pravdou je, že ta služba je moje... přikrášlení, chceš-li."

Vévoda dlouho mlčel a jen se na Speara díval. „Dobrý den, zemane," pravil nakonec.
„I tobě, Milosti," opáčil Spear, když lord James odcházel.
Spear pomalu vydechl. Cítil, že se právě málem dostal do velkého nebezpečí. Avšak útěchu, že se mu vyhnul, necítil, protože teď ho sledoval lord James z Krondoru, a všechno, co Spear o starém šlechtici věděl, ukazovalo, že vévoda je velmi nebezpečný muž.
7. Přísaha

Loď si razila cestu vlnami.
Delfín se hnal k severoseverozápadu a nakláněl se v podzimní bouři. Déšť pronikal i olejem napuštěným plátěným pláštěm a mokrá halena se Spearovi lepila na tělo, ale v těsné kajutě, o níž se dělil s Amafim, už nevydržel ani minutu.
Námořníci se nešťastně choulili na závětrné straně v úkrytech, jaké si dokázali najít, a čekali, až dostanou rozkaz skasat plachty, protože loď se chystala obrátit na západ.
Rozkaz přišel a Spear fascinovaně pozoroval bosé námořníky lezoucí nahoru a tahající za škoty, aby mohli upravit plachty. Loď se za sténání dřeva otočila a nabrala jiný rytmus, jak plachty chytaly co nejsilnější vítr a vlny narážely do trupu v jiném úhlu.
Obloha byla jako plátno s převalujícími se mračny, celá šedočerná, a Spear doufal, že si tu scénu dokáže zapamatovat, protože namalovat nepatrné rozdíly by bylo skutečné umění. Doposud byl ochoten tvrdit, že za bouře je obloha jednolitě šedá, ale teď si uvědomil, že na moři vládnou jiná pravidla.
Pak spatřil světlo.
Na západě prorazil šerem paprsek světla a v té chvíli se déšť zmírnil. Ve chvilce se začaly mraky protrhávat a na západě probleskovala modrá obloha. Námořník vedle prohodil: „Bouřka je za námi, zemane," a jal se smotávat provaz.
„To tedy bylo něco," poznamenal Spear. „Ani ne. Měl bys zkusit vést loď řekněme tak týden ve vichřici. Nebo den a noc utíkat před hurikánem. To je teda něco."
Spear s úsměvem podotkl: „Myslím, že si najdu jinou zábavu."
Námořník vyrazil po provazovém žebříku se slovy: „Jen si poslož, zemane."
Bouře utichla a vítr vál teplejší, nebo to tak aspoň Spearovi připadalo, když teď přestalo pršet. Loď prorážela vlny a pomalu se kolébala, až mu to připomnělo klusajícího koně. Houpání paluby působilo dojmem, že na dohled opardumských věží přijíždí v sedle.
Hlídka ve vraním hnízdě křikla: „Země na obzoru!" a Spear konečně zahlédl Opardum.
Rillanon byl nejkrásnějším městem, jaké kdy viděl z paluby lodi, ale Opardum byl nejpůsobivějším.
Loď se stočila a náhle pluli na jihozápad, přímo k městu s větrem v zádech. Jak se mraky protrhaly, jako by se otevřelo několik opon, ráno bylo skutečně nádherné.
Spear znal zeměpis celé oblasti z map, které si prostudoval, ale inkoustové čáry na pergamenu ho nepřipravily na to, co nyní spatřil na vlastní oči. Věděl, že jihovýchodní část Olaska je sítí ostrovů a kanálů s jedinou trochu větší osadou, přístavním městem Inaska. Na tisícovce ostrovů v ústí Anataku byly stovky vesnic. Na ostatních ostrovech byly bohaté plantáže s ovocnými stromy, bavlnou a lnem, s údolíčky plnými exotických stromů a zvířat a několika kopci dost vysokými, aby se tu dal chovat dobytek. Na severním břehu řeky, nad malým, avšak bohatým přístavem, stál Opardum. Město jako by bylo vytesáno přímo z úbočí hory, což ale byla pouhá iluze. Při pohledu od moře se zdálo, jako by spleť spirál a věží vyrostla přímo z tisíc stop vysoké skály.
Spear z knih věděl, že hora je ve skutečnosti mohutný útes, na jehož vrcholku se k západu táhne několik mil dlouhá travnatá rovina. Zlomová propadlina pak zbrázdila krajinu řadou rozsedlin, soutěsek a puklin, takže půdu nemohl využít nikdo, kdo by neměl křídla. Dál se rozkládala travnatá pláň s lesy, většinou stále ještě původními, až k Olaské Bráně.
Kapitán zavolal rozkazy a námořníci skasali plachty. Na palubu vyšel Amafi. „Blahorodí, přinesl jsem ti suchý kabát."
Spear ze sebe shodil promočený plášť a vděčně si vzal suchý kabát. Amafi se zeptal: „To je tedy náš nový domov?"
„Ano," přitakal Spear, „a musíš se naučit místní jazyk."
Mluvilo se zde stejně jako v Roldemu, neboť osadníci z ostrova založili několik států, jež tvořily Východní království. Výjimkou bylo vévodství Maladon a Simrik, které založili lidé z Ranu, jenž patřil k Ostrovnímu království. Tam mluvili jak královským jazykem, tak místním roldemským nářečím.
Spear řekl: „V podstatě je to roldemština, ale má vlastní idiomy a některá slova jsou jiná. Naučíš se to rychle, jasné?"
„Ano, blahorodí," slíbil Amafi.
Když se přiblížili k přístavu, loď zpomalila, protože ji kapitán stočil proti větru. V jasném denním světle se začaly vynořovat podrobnosti.
„Klid po bouři, jak se říká," poznamenala za nimi lady Natalia.
Spear se obrátil a zazubil se. „Podle mě to rčení zní klid před bouří, má paní."
„Na tom nesejde," odtušila nevzrušeně. „Jsme doma."
Spear si pomyslel, že pro ni to možná domov je, ale pro něj je to jen další cizí místo. Ocitli se v přístavu a ostatní lodě dělaly místo Delfínu, protože plul pod vévodskou vlajkou. V porovnání s Rillanonem, Roldemem, Saladorem a dokonce i Krondorem to byl malý přístav. Za ním byla menší rovinka a pak se zvedal prudký kopec s terasami propojenými rampami a ulicemi. Nahoře z útesu vystupovala citadela. Spear se od členů vévodova doprovodu doslechl, že vede hluboko do nitra skály.
Připadalo mu nemístné, že si původní stavitelé pro stavbu zvolili bílý nebo velice světle šedý kámen, protože se dramaticky odlišoval od tmavšího útesu. Citadela byla mohutná stavba zvedající se do výše deseti podlaží a byla obklopená hradbou, která byla asi poloviční. V rozích se tyčily věže, takže křížová střelba z luků dokázala zastavit každý

útok přes město. Spear se zadíval za město k jihu. Rozeznával jen ostrůvky v dálce, jako hnědavé šmouhy na obzoru. Natalia mu položila ruku na rameno. „Bude zábava, Speare."
Poplácal jí po ruce. Události posledních dvou dní v Rillanonu ho poněkud vyvedly z míry. Řídil se Kašparovými rozkazy a vyhledal Burgesse, jemuž slíbil, že se u vévody přimluví. Obchodník hodlal přijet do Opardumu asi za měsíc se vzorky zboží, aby se pokusil získat koncese a licence, Něco ale nebylo v pořádku. Ať tvrdil cokoliv, nemluvil jako skutečný kupec, jako třeba Quincy de Castle. De Castle možná dělal agenta ostrovní koruně, nicméně to byl opravdový kupec. Spear hrál karty s příliš mnoha kupci a také díky biografii Ruperta Averyho pronikl do jejich povahy, ale Burgess byl něco jiného. Spear si byl jistý, že pod měkkým zevnějškem je pořádně nebezpečný.
Loď dorazila do přístavu a na rozdíl od královských měst či Roldemu nepřišel na palubu žádný lodivod. Kapitán prostě zamířil s lodí k vévodovu molu na druhém konci nábřeží co nejblíž cestě vedoucí přímo do citadely. S léty cviku dovedl kapitán svou loď bezpečně ke kotvišti, a než ji upoutali a spustili můstek, vévoda vyšel na palubu, pak sešel po můstku a spěchal ke svému kočáru se svou sestrou a staršími kapitány v závěsu.
Spear ho následoval ve třetím kočáře spolu s poručíkem Gazanem, jehož znal jen trochu, a jedním mladším úředníkem, který přišel na palubu, aby předal vévodovi zprávy, o nichž jeho štáb usoudil, že si vyžadují jeho okamžitou pozornost. Amafi seděl na lavici za kočárem vedle kočího.
Když vyrazili k citadele, Spear byl na Opardum skutečně zvědavý. Usoudil, že jeho představy o městě mohou být zabarveny jeho vztahem ke Kašparovi. Ačkoliv byl vévoda na povrchu milý, byl to muž bez skrupulí schopný nařídit hromadnou vraždu. Možná proto Spear čekal, že město bude ponuré a zasmušilé. V poledním slunci však vypadalo úplně jinak.
Přístav brázdily lehké čluny a převážely náklady od lodí na břeh a obráceně. Z menších obchodních korábů z jižních ostrovů vykládali zboží na břeh. Jak kočár projížděl městem, všiml si Spear, že většina budov je bíle omítnutá, až na slunci přímo jiskří, a střechy jsou hlavně z červených a oranžových tašek.
Na náměstích s kašnami uprostřed stály menší chrámy. Obchodníci vychvalovali své zboží na tržištích a mnohé krámy byly plné zákazníků. Podle všeho byl Opardum bohaté a rušné město.
Přejeli přes jeden kanál, na němž se také obchodovalo. Říční čluny se pomalu proplétaly mezi plavebními komorami a lodníci s bidly je poháněli k přístavu. Olasko mělo dvě zemědělsky využívané oblasti. Ostrovy na jihu a rozlehlou pahorkatinu mezi Olaskou Bránou a hranicí s knížectvím Aranor. Většina území mezi Opardumem a Olaskou Bránou byla zalesněná nebo to byla neobdělaná prérie. Celá oblast byla divoká, takže většina obchodu mezi oběma městy probíhala po řece.
Dorazili k citadele a vjeli dovnitř hlavní bránou, za níž hned zahnuli doprava a projížděli podél staré hradební zdi a kolem cvičiště až ke stájím. K vnější hradbě se tiskly obrovské stáje, kam se vešlo dobře padesát koní, a přístavky pro kočáry.
Pro koně přiběhli pacholci a kočí otevřel dvířka. Vyhledalo je páže a zeptalo se: „Jsi zeman Spear?"
„Ano." Spear se rozhlížel kolem sebe a uviděl, že Kašpar a Natalia už jsou na schodech a vstupuji do citadely.
Chlapec se usmál a představil se. „Jsem Rudolf, zemane. Mám tě odvést do tvých komnat."
Spear se obrátil na Amafiho. „Dohlédni na zavazadla," přikázal mu a vydal se za chlapcem.
Rudolfovi bylo tak jedenáct, dvanáct a v palácové livreji s červenými kamašemi a černou halenou mu to tuze slušelo. Na prsou měl vyšitý znak Olaska, stříbrného kance na černém poli. Šel rychle a Spear musel natahovat nohy, aby mu stačil. „Tvoje komnaty se ti budou líbit, zemane," šveholil mladíček a téměř nedal Spearovi možnost prohlédnout si okolí.
Do citadely vstoupili bočním vchodem, o němž Spear usoudil, že bude vévodův oblíbený, což znamenalo, že je nejspíš v blízkosti jeho vlastních komnat. Spear si v duchu zaznamenával významné body, jako třeba dveře, jimiž procházejí, po kterém schodišti jdou a které chodby používají, ale i když měl v době, kdy dorazili k jeho komnatám, povšechnou povědomost o tom, kde se nachází, byl si docela jistý tím, že kdyby šel ven sám, mohl by docela dobře zabloudit.
Jeho komnaty měly celých pět místností. Z chodby se vstupovalo do obývacího pokoje s velkými okny, vyzdobeného goblény, zmírňujícími chlad stoupající z kamenných zdí, s hezkým kobercem a několika stoly a křesly. Usoudil, že by tu mohl pohodlně přijmout i šest lidí. Mezi dalšími dvěma dveřmi byl velký krb.
Napravo mu Rudolf ukázal velkou koupelnu s odtokem uprostřed dlaždicemi vyložené podlahy. Vedle byla mosazná vana a dvě sedátka a zvlášť dobře vyrobené zrcadlo. „Lazebník přijde každé ráno, pane, pokud si to budeš přát."
„Raději se nechávám holit od svého komorníka," odmítl Spear.
„Sdělím to správci, pane."
Pak Spearovi ukázal ložnici, kde byla nízká, velká postel s několika peřinami a mnoha polštáři a menší krb, o němž Spear usoudil, že musí ústit do stejného komína jako ten v obývacím pokoji. Dveře napravo vedly do malého pokojíku, odkud se dalšími dveřmi vcházelo i do obývacího pokoje. Pokojík byl určen pro sluhu a bude zde ubytován Amafi. Další dveře nalevo byly od menší ložnice. Nejspíš zde kdysi přebývala nějaká rodina. Spear se obrátil na Rudolfa: „Děkuju. Myslím, že teď už tě nebudu potřebovat. Ať mi sem můj sluha donese zavazadla."
„Ano, zemane." Mladík zamířil ke dveřím a ještě se zeptal: „Žádáš si před večeří ještě něco, pane?"
Spear usoudil, že večeře bude až za několik hodin. „Krátká prohlídka citadely by se mi hodila."
„To mohu zařídit, zemane. Byl jsem ti přidělen jako páže, dokud se tu nezabydlíš. Zaběhnu za správcem a povím mu o tom holení, pane - tedy o tom, že chceš, aby tě holil tvůj komorník - a hned se vrátím."
„Tolik spěchat zase nemusíš," upozornil jej Spear. „Řekněme tak hodinu poté, co mi donesou zavazadla. Musím se vykoupat a převléknout z cestovních šatů."
„Dobrá, pane. Nechám ti sem hned poslat horkou vodu."
„Skvělé," řekl Spear. Přívětivého chlapce si docela oblíbil.

„Vévoda tě čeká u večeře, zemane, takže se musíme vrátit včas, aby ses stačil zase převléknout."
Spear zvedl tázavě obočí, ale neřekl nic.
Chlapec gesto pochopil. „Jeho Milost po návratu domů vždycky pořádá hostinu, takže je třeba slavnostní oděv."
„Aha, tak se vrať, až se umeju."
Chlapec vyšel na chodbu. „Už přichází tvůj člověk se zavazadly, pane," ohlásil. „Vrátím se za hodinu."
Amafi ukázal nosičům, kam mají položit dva velké vaky, pak je propustil a rozhlédl po místnosti. „Moc hezké, blahorodí."
Spear řekl: „Zvykni si na to. Nějakou dobu to bude náš domov."
Věděl však, že tady mít domov nikdy nebude, a věděl, že bude muset splynout s okolím a stát se jedním z Kašparových mužů, nebo jeho plán na to, jak vévodu zničit, neuspěje. Nemohl si pomoci, ale cítil, že vlezl rovnou do pasti jako divoký buvol útočící na síť s oddílem lovců schovaným nedaleko.

***

Spear šel za Rudolfem, jenž vyběhl po dalších schodech. Spear se snažil zapamatovat si všechny chodby, schody i důležité místnosti v citadele. V duchu si dělal mapu.
Dorazili na podestu, odkud se schody rozbíhaly napravo a nalevo. Spear promluvil: „Tudy se jde do mých komnat." Ukazoval doprava.
„Ano, zemane. Jsi dobrý," zaculil se chlapec.
„A kam vedou tyhle schody?" Ukázal doleva.
„Ukážu ti to," slíbil chlapec a vykročil.
Skoro dvě hodiny prozkoumávali rozlehlou opardumskou citadelu. Spear chlapci věřil, když tvrdil, že díky místnostem navíc, vnějším budovám za hradbami a několika starším tunelům ve skále by se tu v případě potřeby mohli ukrýt obyvatelé celého města. Pevnost byla obrovská. Olastí vévodové během let z nějakého důvodu cítili potřebu neustále něco přistavovat.
Po půlhodině dorazili na chodbu a Rudolf se zastavil. Právě minuli velkou síň vedoucí k vévodovu velkému sálu a jeho soukromým komnatám, obrovskému apartmá s více než desítkou místností. Rudolf řekl: „Na téhle chodbě je schodiště, zemane. Tam nikdo nesmí."
„Opravdu?"
„Ano. Vévoda je v tom skutečně neoblomný."
„Co je tam?"
„Leso Varen," šeptl chlapec a tvářil se, jako by ho to jméno k smrti děsilo.
Spear předstíral, že nic neví. „Kdo nebo co je Leso Varen?"
Páže vzalo Speara za ruku a táhlo ho pryč. „Musíme jít. Je to vévodův rádce. Má to být čaroděj. Všichni to říkají. Vypadá jako kdokoliv jiný, ale..."
„Ale co?"
„Nemám ho rád," přiznal hoch šeptem. „Děsí mě."
„Proč?" zeptal se Spear se smíchem, jako by se snažil celou věc zlehčovat.
„Nevím, zemane. Prostě mě děsí."
Spear se tvářil lhostejně, nicméně vstup do Varenových komnat si pečlivě uložil do paměti. Pak se k němu donesla slabá vůně a on vykulil oči. Tu voňavku poznal, Alysandra! Nebo spíš lady Rowena, což bylo jméno, pod nímž tu vystupovala. Druhý agent konkláve stínů, žena chladná a vypočítavá a také neobyčejně krásná. Co dělá poblíž čarodějova doupěte?
„Měli bychom už jít, zemane," naléhal Rudolf a trhnutím Speara probral ze zamyšlení. „Musíme zajistit, aby ses včas připravil na vévodův banket."
Spear kývl, a když ho Rudolf pustil, vydal se za ním. Podle toho, co zatím o citadele věděl, ho chlapec vedl zpátky do jeho komnat oklikou, aby se vyhnul chodbě k čarodějovým pokojům. Cestou se v myšlenkách vrátil k tomu, co asi Rowena dělá ve společnosti Leso Varena.

***

Spear s úžasem zjistil, že na něj čekají nové šaty. Amafi všechno vybalil. Levandulově modrý kabátec byl pošitý perlami a kamínky, které vypadaly jako granáty. Kamaše byly bílé a střevíce po kotníky vedle postele měly stříbrné přezky. A vše doplňoval nový opasek na meč od krále Ostrovů. Klobouk scházel, proto šel Spear bez něj.
Vévodův sál byl obrovský, skoro tak velký jako královský sál v Roldemu. Spear poznal, že kdysi to bývala ústřední tvrz citadely, prostorná místnost, kde kdysi přebýval vládce i s celou svou družinou. Za vévodovým křeslem byl velký krb, v němž hořel pořádný oheň, ale byl dost daleko, aby se Kašpar a ti u jeho stolu cítili příjemně. Vévoda seděl u stolu na vyvýšeném stupínku, dva stoly pod ním pak byly umístěny kolmo k němu a dohromady vytvářely podkovu. Ze svého vyvýšeného místa viděl Kašpar na všechny hosty u své tabule. Po jeho pravici seděla Natalia a nalevo lady Rowena. Spear zachytil Nataliin pohled a usmál se, Roweny si však schválně nevšímal, i když o ní věděl. Znovu užasl nad její schopností být tím, kým chtěla být, a zároveň zůstat tou krasavicí, která ho okouzlila na Čarodějově ostrově, uchvátila ho natolik, až si myslel, že je do ní zamilovaný, jen aby zjistil, že ona je naprosto bezcitná. Teď se bez námahy stala dámou u Kašparova dvora, skvělou trofejí pro pána, s nímž občas sdílí lože. Speara napadlo, jestli Kašpar tuší, že žena, s níž spí, je schopná mu bez sebemenších výčitek svědomí a lítosti vrazit dýku do hrdla. Nejspíš ne, usoudil.

Protože kdyby ano, byla by již Rowena mrtvá.
Speara usadili u stolu nalevo od vévodova vedle muže ve středních letech, jenž se mu představil jako Sergej Latimov, vévodův odhadce neboli výběrčí daní.
Večeře probíhala klidně bez bavičů jako na jiných dvorech. Když byly odneseny poslední mísy, vévoda Kašpar se zvedl, „Přátelé," začal hlasitě, „rád bych vám nyní představil nového člena naší společnosti. Je to bystrý, velice nadaný mladík, jenž bude pro Olasko přínosem. Zemane Sokole, prosím, povstaň."
Spear vstal a Kašpar pokračoval: „Je mým potěšením představit vás všechny zemanovi Spearu Sokolovi původem z Ostrovního království a šampion Dvora mistrů v Roldemu. Dnes vstoupí do našich služeb."
Ozval se zdvořilý potlesk. Lady Rowena předvedla správně odměřený zájem a hned obrátila pozornost zpátky k vévodovi. Spear si všiml, že jeden významný člen u vévodova stolu netleská. Kapitán Quint Havrevulen, nejstarší z Kašparových důstojníků, seděl mlčky a mladého cizince si pozorně prohlížel. Když se Spear zase posadil, říkal si, jestli kapitánův nedostatek nadšení pochází z jeho všeobecné nechuti k Ostrovanům, nebo jestli je to proto, že při turnaji u Dvora mistrů zabil jistého poručíka Campaneala, Havrevulenova pobočníka.
Nakonec Kašpar vstal a řekl: „Zemane, pojď, prosím, se mnou." Odešel a lady Rowenu nechal u stolu.
Spear dal pokyn Amafimu - jenž stál během banketu za jeho židlí - aby se vrátil do jejich pokojů, a sám spěchal za vévodou. Kašpar mu položil velkou ruku na rameno. „Teď je stejně vhodná chvíle jako kdykoliv jindy, abychom se postarali o tvou přísahu. Pojď se mnou. Chci tě s někým seznámit." Přes Kašparovo rameno Spear viděl Nataliin ustaraný výraz.
Ke Spearovu úžasu je po chodbách nedoprovázeli žádní sluhové ani strážní. Nakonec došli ke schodišti, o němž Rudolf říkal, že je zakázané. Kašpar Spearovi sdělil: „Do této části citadely nemáš vstup povolen, pokud tě nepovolám, zemane. Je to jasné?"
„Ano, Milosti."
Vyšli nahoru a chodbou zamířili k velkým dveřím. Kašpar je bez zaklepání otevřel a kývl na Speara, ať jde za ním. Místnost byla velká, jen střídmě zařízená jedním stolem a židlí. Visely tu nástěnné koberce, ale jinak tu nebylo nic pro pohodlí. Ve velkém krbu hořel oheň a čekali tu tři muži.
Dva byli strážní. Rychle přistoupili ke Spearovi a popadli ho za ruce. „Přivažte ho k židli," nakázal jim Kašpar.
Spear pochopil, že odpor je marný, a nechal se přivázat. Třetí muž si ho zatím prohlížel. Byl štíhlý, středně vysoký, s dlouhými tmavými vlasy pod ramena. Obličej měl vyzáblý, s výrazným nosem, který by jeho obličeji vévodil nebýt očí. Oči měl černé a něco v nich Speara podesilo. Muž se postavil před Speara a pravil: „Zdravím, mladý muži. Vévoda Kašpar říkal, že jsi nadaný mladík s velkým potenciálem. Rozhodně v to doufám." Podíval se na Kašpara a pak zase zpátky na Speara. „Protože pokud ne, neodejdeš z této místnosti živý."
Obrátil se ke Spearovi zády a přistoupil ke stolu. Něco z něj zvedl a znovu se postavil před Speara. „Začneme?" zeptal se vévody.

***

Spear se nehýbal. Vévoda za ním pronesl: „Začni."
Spearovi zabzučelo v uších. Znělo to jako vzdálené mumlání. Ztěžkla mu víčka a celý zmalátněl, jako by právě usínal. Pak kdosi řekl: „Tvá mysl je má a ty přede mnou nesmíš mít žádné tajemství."
Spear ucítil zvláštní, známé svrbění v týle a poznal, že někdo používá magii. Tento pocit zažil mnohokrát na Čarodějově ostrově, když ho vystavili působení nejrůznějších kouzel. Mohl se jen spoléhat na to, že ať už s ním Pug, Miranda a Magnus během let udělali cokoliv, dostane ho to i z téhle šlamastyky.
Vévoda Kašpar přešel do Spearova zorného pole. „Přísaháš, Speare Sokole, na svůj život, že budeš sloužit mně a mé rodině svobodně, bez výhrad, výmluv a klamu? Jsi-li falešník, nabízíš svůj život?"
„Ano," odpověděl Spear a jeho hlas zněl ochraptěle. Vzpomněl si na svého otce, jak s ním jednou v noci seděl u ohně, a na jeho tehdejší slova. „Nikdy nepřísahej lehkovážně, protože se nezavazuješ jen svým vlastním životem a posvátnou ctí, ale také ctí svého lidu. Porušit přísahu znamená pozbýt čest, pozbýt ducha a stát se vyvržencem."
„Ano," zopakoval.
Ten zvláštní pocit po chvíli zmizel a podivný muž řekl: „Přísahal upřímně."
„Dobře," pravil vévoda. „Rozvažte ho."
Spear zůstal ještě chvíli sedět a třel si zápěstí. Zatím mluvil vévoda. „Mám mnoho nepřátel, Speare, a mí nepřátelé mají mnoho agentů. Nebyl bys první z nich, který u mě chtěl vstoupit do služby." Usmál se, „Nepochyboval jsem, že se z tebe vyklube pravdomluvný člověk." Obrátil se. „Toto je můj nejdůvěryhodnější rádce Leso Varen."
Muž zdvořile sklonil hlavu a neustále upíral oči na Speara. „Jsi neobyčejný mladý muž, zemane," podotkl.
Spear vstal. „Děkuju, pane."
Vévoda propustil strážné, vzal Speara za loket a odváděl jej ke dveřím. „Teď běž a odpočiň si. Musím tady s Lesem něco vyřídit. Zítra pro tebe budeme mít nějaké úkoly."
„Děkuju, Milosti, za příležitost ti sloužit."
Kašpar se smíchem otevřel dveře a řekl: „Neděkuj mi příliš rychle, mladý Sokole. Ještě jsi neslyšel, co pro tebe chystám. Až to zjistíš, možná mi nebudeš tak vděčný."
S tím Speara vyvedl ze dveří a zavřel je za ním. Spear zamířil ke schodišti a přemýšlel o tom, že ať už Leso Varen říkal cokoliv, v očích, když už ne ve slovech, se mu rozhodně zračily pochybnosti. Věděl, že kolem kouzelníka bude muset našlapovat nadmíru opatrně.
Přesto zvládl první zkoušku a ještě dýchal. Jak se říkalo, zatím to šlo dobře.

8. Úkol

Spear se plahočil bažinou.
Olaští vojáci, kteří šli s ním, měli holinky po kolena a vycpávané kabátce. Všichni se brodili vodou, jež jím sahala do půli lýtek. Kašpar Spearovi uložil jeho první úkol už před měsícem: Rychlou lodí odpluješ do Inasky a zlikviduješ bandu pašeráků, kteří dělají potíže místním kupcům. Byli to také piráti, jak Spear zjistil dva dny nato v nejjižnějším městě Olaska. Strávil hodiny v zaplivaných krčmách a ještě špinavějších nevěstincích, ale nakonec, když kolem sebe dva týdny rozhazoval zlato, získal informace, jež potřeboval.
Představil se veliteli posádky v Inasce, ukázal mu pověřovací listiny od vévody a osobně si vybral dvacet vojáků, kteří se nyní ploužili za ním k táboru pašeráků. Místní vedl seržant, jenž z nich byl nejtvrdší, drsňák jménem Vadeski. Čelo měl jako kovadlinu, brada mu trčela jako beran na quegské válečné galéře a ramena měl široká jako vévoda, ač byl o hlavu menší. Spear už takové jako on mnohokrát viděl v krčmách. Byl to rváč, surovec a nejspíš i vrah, ale byl to přesně ten typ muže, jakého Spear potřeboval pro nevděčnou práci jako tahle. Ostatní byli bývalí lovci kožešin, protože Spear potřeboval muže, kteří se tu vyznali. Poprvé v životě se Spear cítil ztracený. Lovíval v horách, v nízko položených lesech i na planinách, ale nikdy ne v bažině.
Z Inasky se na člunu přepravili do Imrisku, což byla vesnice, kde si opatřili zásoby a pronajali dvě velké pramice. Na nich dopluli na návětrnou stranu ostrova naproti místu, kde měli mít piráti svůj tábor.
Na závětrné straně údajně kotvívaly dvě malé pobřežní plachetnice a asi tucet pramic podobných těm, jež používali Spearovi muži. Spear v táboře čekal nejvýš třicet pašeráků. Rychlý útok, sebrat několik zajatců kvůli výslechu, zapálit čluny a tábor - to měl v plánu.
Pokynul Vadeskimu, aby zůstal s muži na místě, a řekl: „Půjdu na výzvědy."
„Ano, kapitáne," odvětil seržant.
Spear procházel mezi neznámými stromy, jejichž kořeny byly pod vodou. Dával pozor na nebezpečí, které tu hrozilo od lidí i od jiných tvorů. V bažinách žilo mnoho predátorů, aligátoři, varani a zvlášť vzteklé velké kočky. Většina zvířat by se vojákům vyhnula širokým obloukem, ale žil tu i jedovatý vodní had, který se lidí vůbec nebál.
Když před sebou Spear zahlédl suchou zemi, vylezl z vody a co nejtišeji postupoval na návrší. Ucítil kouř. Vyhlédl přes kopeček a uviděl dlouhé údolíčko. K protějšímu hřebeni to bylo skoro čtvrt míle. Za ním stoupal kouř z táborových ohňů, a jak ho odháněl vítr, byl slabě vidět proti obloze.
Vrátil se tedy a dal znamení svým mužům, aby šli za ním. Vedl je k údolíčku. Na druhé straně se zastavili. Spear se šel podívat a mezi kamením uviděl tábor pirátů. Sedl si a začal klít. Přivolal si k sobě seržanta. Starý veterán se šel také podívat. Spear napočítal devadesát až sto mužů. Kotvily tu tři velké plachetnice a přes deset pašeráckých pramic.
„Vidíš to?" šeptl Vadeski a ukázal na pramice. „Vyrážej z vostrovů a vrhnou se na tebe. Když to jde, přeložej zboží a lodě spálej. Ty troje velký necky maj vodvízt kořist."
„Jak často se stěhují do nových táborů?"
„Pořád," sdělil mu Vadeski.
Spear odvedl muže zpátky na první návrší. Když byli v bezpečí, zeptal se: „Kdo je ten lhář prolhaná, který nám řekl, že tam nebude víc než tak třicet pašeráků, seržante?"
„Jacos ze Saldomy. Je to taky vobchodník, kapitáne," odpověděl Vadeski.
„Připomeň mi, ať ho nechám zmrskat, až se vrátíme, tedy pokud se vrátíme. V tom táboře je skoro stovka mužů." Rychle si prohlédl své vojáky. Měl dvacet chlapů a jen čtyři kuše.
„Pět na jednoho nejni tak zlý, ne?" podotkl seržant a zazubil se.
„Jenom když budeme mít nějakou výhodu," prohlásil Spear. „Vrátíme se k vodě pro případ, že by se některý z nich chtěl jít vyvenčit za kopec, a promyslíme to."
Spear věděl, že vracet se pro posily by byla ztráta času. Pašeráci měnili tábořiště pravidelně, takže usoudil, že občas chodí na výzvědy. Neexistoval způsob, jak před zkušeným zvědem zamaskovat stopy po dvaceti mužích v tom údolí nebo na pláži. Když se dostali zpátky k vodě, zadíval se do země.
„Co je to?" zeptal se a klekl si. Břeh byl pokrytý bílou drtí, která nevypadala jako písek nebo kamínky.
Jeden voják odpověděl: „Vypadá to na rozdrcený skořápky, kapitáne."
„Skořápky?"
„Vod bažinatejch ústřic," přidával se další. „Jsou tu docela běžný. K jídlu moc nejsou, pokud zrovna neumíráš hlady, ale některý lidi je jeděj." Napřáhl ruku. „Hele, támhle."
Spear se podíval, kam muž ukazuje, a uviděl hromadu lastur. Něco ho napadlo. Vzpomněl si, že o ústřicových lasturách něco slyšel, ale nemohl si vzpomenout co přesně.
Došli k hromadě. „Někdo je sem musel nasypat."
„Nejspíš hledal perly," usoudil muž, jenž promluvil první, a jednu lasturu zvedl. „Tyhle perly za moc nestojej, nejsou jako ty z moře, ale některý lidi je kupujou. Sem do bažin přicházej různý chlapi, utábořej se tu, chvíli tu zůstanou a pak jdou dál,"
Spear hleděl na lasturu a řekl: „Co se stane, když je spálíš?"
„Zbyde bílej popel," ozval se další muž. „Doma v dědině jsme to dělali pořád. Já tady na ostrovech vyrost, kapitáne."
„Bílý popel?" opáčil Spear a horečnatě přemýšlel. „A k čemu se používá?"
„Máma z něj dělávala mejdlo, míchala ho s lojem. Je to hroznej dryák, sedře ti to kůži z těla, když ho na sobe necháš moc dlouho, ale umejvá dobře. Taky je dobrý na šaty, ale musíš to pořádně vyprat, jinak ti to prožere díru do košile."
Spear se zazubil, „Už si vzpomínám. Něco jsem o tom četl!" Přivolal si seržanta. „Postav dvě hlídky k té strži. Jestli něco

uvidí, ať okamžitě přiběhnou," Vadeski odeslal dva muže. Spear pokračoval: „Zapalte tady oheň." Ukázal na místo těsně za hranicí vody. „A začněte sbírat ty skořápky. Potřebujeme jich co nejvíc. Pak vysypte brašny."
Muži poslechli a vyházeli obsah svých brašen na zem a jali se sbírat lastury. Když se ohně rozhořely, Spear nasypal lastury do plamenů. Pálili lastury celé odpoledne a Spear se díval, jak hromada popela roste. Když se slunce sklonilo k západu, obrátil se na seržanta: „Zaútočíme těsně před setměním. Večer by nám měl vítr foukat do zad, že?"
Vadeski kývl: „Ano, kapitáne. Tady na vostrovech je vítr stálej. Ráno je klid jako v hrobě a večír hezkej větříček."
„Čeká nás špinavá práce, seržante," podotkl Spear.
Vadeski se zlým úsměvem opáčil: „Tak to mám rád, kapitáne."

***

Těsně pod hřebenem se krčilo jedenadvacet mužů. Spear vyhlédl přes vrchol a viděl, že piráti se shromáždili kolem velkého ohně a ostatní se povalují opodál. Dal znamení svým mužům a ti se rozestoupili podél hřebene, dva střelci se postavili doprostřed a ostatní dva na kraje.
Spear jim vydal jasné rozkazy a teď museli jen počkat, až zesílí vítr. Když se slunce dotklo obzoru, ucítil, jak se zvedá vítr. Kývl a tiše řekl: „Teď."
Muži vstali. Počkali, dokud si jich jeden pašerák nevšiml a nevykřikl na poplach. Všichni pašeráci okamžitě popadli zbraně a hotovili se k útoku. Spear svým mužům rozkázal zůstat na místě. Obě skupiny zůstaly na chvíli nehybně stát proti sobě, až Vadeski vykřikl: „Na co čekáte, vy mamlasové mizerní?"
Piráti zařvali a zaútočili. Z pláže na hřeben, kde čekal Spear, to bylo jen necelých sto yardů do mírného kopce. Spear počkal, dokud nebyli první pašeráci jen asi dvacet yardů daleko, a pak vydal rozkaz. „Teď!"
Muži zvedli brašny a začali do vzduchu vyhazovat plné hrsti bílého popela. Vítr ho vál útočníkům do očí a ti najednou pouštěli zbraně a ječeli bolestí. Čtyři střelci vystřelili a čtyři piráti šli k zemi. Několik z nich si zakrylo oči rukama a podařilo se jim dostat se až na hřeben, kde je Spearovi muži rychle vyřídili. Z devadesátky útočících pirátů se jich ke Spearovi dostal jen asi tucet a žádný z nich to nepřežil.
„Teď!" vykřikl Spear znovu a vojáci pustili brašny a sami zaútočili. Pirátům se ale do boje už moc nechtělo, protože mnoho z nich pořádně nevidělo. Spear zavolal: „Chyťte zajatce!"
Sám skočil mezi pašeráky. Spousta z nich se naslepo oháněla meči a škodila tak mnohem víc svým druhům než Spearovým mužům. Do deseti minut bylo po boji a u člunů seděli čtyři zajatci a snažili se mokrými hadry vymýt prach z očí.
Za Spearem přišel seržant Vadeski. „Kapitáne, něco bys měl vidět."
Spear šel za ním k místu, kde jeho muži kopali hroby pro padlé. „Co se děje?"
„Koukni se jim na nohy," vybídl jej seržant.
Spear poslechl a všiml si, že celý tucet mrtvol má vysoké boty. „To nejsou námořníci."
„Ne, pane," přitakal seržant, sklonil se k nejbližší mrtvole s holínkami a rozhrnul jí košili, „Hele."
Mrtvý měl pod košilí přívěsek. „Vsadím se, že ostatní budou mít to samý, pane."
„Co je to?"
Vadeski přívěsek zvedl a podal Spearovi. Ten si ho pozorně prohlédl. Byl to medailonek s hlavou řvoucího lva. „Tohle nosej černý lvi, pane."
Spear zakroutil hlavou. „Nerozumím."
„Černý lvi jsou zvláštní oddíl, pane. Jsou to vojáci, pracujou pro knížete ze Salmateru. Nejsou to piráti, ale vojáci, co přešli přes hranici. Nic dobrýho za lubem nemaj, na to vsadím boty."
Spear si prohlédl čtyři zajatce a viděl, že jeden z nich má také na nohou boty. Došel k němu a šťouchl do něj nohou. Muž vzhlédl a zamrkal. „Myslím, že jsem oslepl."
„Nejspíš," odtušil Spear. „Aspoň prozatím."
„Co je to?" chtěl vědět zajatec a ukazoval na své oteklé oči.
„Louh," sdělil mu Spear. „Popel obsahuje louh. Teď se budu ptát já. Kdo byl váš důstojník?"
„Nevím, o čem mluvíš," zavrčel zajatec.
Spear kývl na Vadeskiho a ten muže řádně nakopl do boku. Zajatec kopanec neviděl přicházet a s výkřikem bolesti se zkroutil. Ležel na písku a skoro celou minutu nemohl popadnout dech. Konečně se sípavě nadechl.
„Vy nejste žádní zatracení piráti," prohlásil Spear. „Jste vojáci ze Salmateru. Jste za hranicí na území Olaska. Jestli tě vezmu do Opardumu, bude to znamenat válku."
„Jsem pašerák," zachraptěl muž.
Spear se rozhlédl. „Jasně." Kývl na seržanta. „Utábořím se tu na noc a zítra všechny lodě až na jednu spálíme." Ukázal na tři velké bárky zakotvené kus dál od pobřeží. „Pošli čtyři chlapy, ať se ujistí, že se tam neschovávají nějací další hrdlořezové, a taky ať se podívají na náklad. Jestli to půjde, přeložte všechen náklad na jednu loď. Odplujeme s ní zpátky do Inasky. Čtyři muži ať dojdou pro naše čluny na druhé straně ostrova. Chci, aby se o tomhle vévoda dozvěděl co nejdřív."
„A co on?" zeptal se seržant.
Spear se podíval na muže schouleného na písku, oslepeného a krčícího se způsobem, z něhož bylo zřejmé, že mu Vadeski zlomil několik žeber. Bez lítosti řekl: „Přiměj ho mluvit."
„Rád, pane," vyhrkl Vadeski.
Veterán začal vykřikovat rozkazy a Spear zamířil k ohni. Nad plameny bublal velký železný kotel. Spear uchopil dřevěnou lžíci a ochutnal obsah. Byl to obyčejný, nicméně docela jedlý rybí guláš. Kývl najednoho ze svých vojáků.

„Předej to dál. Dneska bude teplá večeře. Po pohřbu postavíte hlídky, pak se můžou muži pustit do jídla."
„Ano, kapitáne."
Spear si klekl a rychle prohlédl zásoby. Bylo tu dost sucharů a sušeného ovoce, aby to jeho mužům vystačilo na čtyři či pět dní. To víc než stačilo nahradit zásoby, které museli vyhodit, aby mohli do brašen nacpat popel. Spear si povzdechl. Byl si jistý, že tohle je jen první z mnoha krvavých úkolů, jimiž ho Kašpar hodlá pověřit. Pokud měl splnit svůj cíl a vévodu Olaského úplně zničit, bude muset být dobrým a věrným sluhou až do chvíle, kdy vévoda odhalí svou pravou povahu a Speara zradí. Pak bude zproštěn své přísahy a bude moci Kašpara svrhnout. Ten den však přijde až za dlouhou dobu, protože toho musel ještě hodně zjistit. Avšak Spear byl velmi trpělivý muž.
Z hromádky si vzal dřevěnou misku a nandal si horký guláš. Utrhl si kus chleba a posadil se. Všiml si, že vedle jsou láhve s vínem. Rozhodl se, že je přenechá svým mužům. Když namočil chleba do guláše a ukousl si, zajatec se rozkřičel.

***

Spear trpělivě čekal, než si Kašpar pročte hlášení. „Vedl sis dobře, Speare," řekl, když pergamen odložil. „Tvé hlášení je podrobné. Zabavené zboží zaplatí veškeré výdaje, ale co uděláme s knížetem ze Salmateru?"
„Pošleš mu zprávu, pane?"
„Ano, to mě taky napadlo." Kašpar zvedl medailonek z hromádky, kterou Spear prve položil na jeho stůl. „Myslím, že když mu tohle vrátím, pochopí, co mu chci naznačit."
„Opravdu, Milosti?"
Kašpar se zadíval na Speara. „Něco tě napadlo, zemane?"
„To pašování byla jen malá nepříjemnost, Milosti. Vadilo kupcům a možná ti z pokladnice sebralo něco peněz, ale byl to jen nepatrný problém. Proč bys na takový úkol poslal cvičené vojáky?"
„Něco pro mě máš?"
„Jenom nápad, Milosti. Voják, kterého jsme zajali, nic nevěděl, ale jeho důstojník měl rozkazy, o nichž mužům neřekl. Zjistili jsme to od toho vojáka, než zemřel. Ostatní tři zajatci byli jen obyčejná chátra, jenom rváči a přístavní krysy, pracovali za slib snadné kořisti. Ale našli jsme tohle." Kývl na sluhu, jenž před vévodu položil ranec. V něm bylo pouzdro, a když ho Kašpar otevřel, objevily se krásné psací potřeby. Na pergamenech složených pod víkem byly šifrované poznámky a kresby.
Vévoda se pochvíli zeptal: „Kartografická výprava?"
„Ano, Milosti."
„Za jakým účelem?"
„Kvůli přímé cestě z Micelovy Stanice k Olaské Bráně. Před odchodem jsem si prostudoval mapy té oblasti z tvé sbírky. Jelikož jsem se z té oblasti právě vrátil, vím, že jsou nepřesné a neúplné. To, co vypadá jako velká řeka, je jen mělčina plná trosek, jsou tam vyznačené ostrovy na místech, kde žádné nejsou, písečné kosy, které se pořád přesouvají, a všechna možná nebezpečí hrozící každému plavidlu s větším ponorem." Ukázal na jeden náčrtek. „Jestli jsem pochopil jejich kódy a tyhle kresby, vraceli se z úspěšné výpravy a nebylo to poprvé." Ukázal na další stránku. „Už byli skoro hotoví. Vím ze spolehlivějších zdrojů, že z místa, kde se zastavili, k samotné řece vede jenom jedna použitelná cesta. Při přištím cestě by ji byli určitě objevili."
Nepřítomně si přetřel bradu a dodal: „Pokud by na severu měla vypuknout válka, objevit přímou cestu by jim umožnilo zmocnit se Brány, aniž by se museli střetnout s tvými silami v Inasce a tady v Opardumu, čímž by nepřítel získal strategickou výhodu. Držel by opevněné město na tvém západním křídle a odřízl by zásobovací cesty ze srdce Olaska. Další útok na Inasku ze skupiny ostrovů zároveň s útokem z moře a město by podle mého do týdne padlo."
„Opravdu?" Vévoda se s úsměvem obrátil na kapitána Havrevulena. „Co myslíš, kapitáne?"
Kapitán neutrálním tónem odpověděl: „Myslím, že bychom měli opevnit Inasku a poslat do Salmateru důrazné varování."
„Souhlasím," řekl Kašpar a podíval se na Speara. „Vedl sis dobře, mladý Sokole." A ke kapitánovi dodal: „Navrhni plány na opevnění Inasky a zítra mi je přines." Havrevulen se uklonil a odešel.
Kašpar se opět obrátil na Speara. „Chci, abys zítra začal s tím, že své informace zakreslíš do map, aby byly aktuální. Umyj se a odpočiň si před večeří. To bude všechno."
Spear s úklonou odešel. Vrátil se do svých komnat, kde na něj čekala horká lázeň a Amafi.
„Blahorodí, příště mě musíš vzít s sebou. Někdo ti musí hlídat záda." Ztišil hlas. „Sluhové nejsou hluší. Tohle není příjemné místo. Je tu spousta politických rivalů a intrik."
„Vidím, že se jazyk učíš rychle," poznamenal Spear, když vklouzl do vany.
„Ty přikazuješ, já poslouchám, blahorodí." Amafi namydlil velkou žínku a pokynul Spearovi, aby se předklonil a on mu mohl umýt záda. „Mám výhodu, protože většina zdejších lidí netuší, že se rychle učím, a myslí si, že jim nerozumím. Takže klevetí a občas jim něco uklouzne."
„Tak co jsi zjistil?"
„Celá domácnost se bojí toho Leso Varena. Ti, kteří mu slouží, se pořád mění, nikdo nezůstane dlouho. Jediní lidé, kteří ho navštěvují, je vévoda Kašpar a občas lady Rowena."
„Hmm," zabručel Spear a říkal si, co má asi Rowena v plánu. Řídil se příkazy konkláve a nepokoušel se s ní mluvit jinak než jako s jiným členem Kašparova dvora. Když je dohromady svedla večeře či jiná oficiální událost, oba své role hráli bezchybně a ani jeden se o jejich předchozím vztahu slovíčkem nezmínil. Přesto musel Spear přiznat, že hodně času věnuje přemýšlení, co má Rowena za úkol. To, že tráví čas s Varenem, povzbudilo jeho zvědavost.
Amafi pokračoval. „Nikdo neřekl, že by Varen udělal něco špatného, ale zdejší lidé mají pocit, že je čaroděj a zlý

člověk."
„S tím souhlasím," prohlásil Spear, vzal Amafimu žínku a pokračoval v umývání. „Co dál?"
„Většina těch, kdo tu jsou už delší dobu, si vévodu Kašpara pamatují jako úplně jiného člověka. Starší sluhové ho znali ještě jako chlapce a většina tu změnu v jeho povaze dává za vinu právě Varenovi."
„Lidé se mění," poznamenal Spear.
„Ano, ale to, jak se člověk změní, závisí na tom, co mu kdo nabídne."
„Občas pronášíš hluboké myšlenky, Amafi."
„Děkuju, blahorodí. Vévoda Kašpar je oddaný své sestře. Lady Natalii nic neodmítne. Ona má ráda muže, koně, hezké šaty a bankety. Tady v citadele se něco pořádá nejméně jednou týdně. Mnoho mužů by ji rádo požádalo o ruku, ale Kašpar si ji schovává pro zvláštní spojenectví."
„Myslím, že chce, aby se stala královnou Ostrovů," podotkl Spear.
„Já se v politice nevyznám, blahorodí, ale myslím, že to se nestane."
„Souhlasím," prohlásil Spear vstávaje.
Amafi ho zabalil do osušky a zeptal se: „Čím se hodláš do večeře zabavit, blahorodí?"
„Jídlem. Dojdi mi pro chleba, sýr a víno, já se zatím obléknu. Pak najdi Rudolfa, to páže, a řekni mu, ať přijde sem. Myslím, že je čas prohlídnout si citadelu pořádně."
„Pořádně?" Amafi pokrčil rameny. „Já myslel, že už sis ji důkladně prohlédl."
Spear se usmál. „Těžko. Jsou tu věci, které jsem si jenom představoval, Amafi."
„Dobrá, blahorodí. Udělám, co přikazuješ."
Amafi se uklonil a odešel. Spear se utřel. Musel toho tolik zjistit, tedy pokud se mu podaří zůstat dost dlouho naživu.

***

Spear šel za Rudolfem. Chlapec ho vedl chodbou, která byla čistá, ale málo používaná. „Tyhle komnaty jsou prázdné, zemane," vysvětloval chlapec, došel ke dveřím a zalomcoval klikou.
„Všechno je tu zamčené, pane." Obrátil se. „A tím to končí. Už jsi viděl všechno, celou citadelu."
Spear se usmál. „Vsadím se, že všechno ne."
„No, všechny zásoby jsou vzadu v jeskyních..."
„Jeskyních?"
„Za citadelou jsou jeskyně, kde se uchovávají zásoby, zemane. Je to tam velké, hnusné, tmavé a je tam průvan. Některé prý sahají celé míle daleko. Není důvod tam chodit, ale pokud musíš..." Vykročil.
Spear mu položil ruku na rameno a zastavil ho, „Ne, možná až jindy. Jak ty jeskyně najdu?"
„Je tam několik vchodů, zemane. Jeden leží za zbrojnicí, ale ty dveře jsou zamčené a klíče k nim mají jenom kapitán Havrevulen a sám vévoda. Další je za kuchyní, za dveřmi, kudy se chodí vyhazovat smetí, a jeden je taky za tím pokojem, který jsem ti ukázal, jak je v něm jiný nábytek, který tam máme pro lady Natalii, když dostane náladu něco změnit. Pak je tu vězení, ale tam určitě nepůjdeš."
„Ne," souhlasil Spear.
„Pak jsou tu dveře, které vedou někam jinam, ale nepamatuju si přesně kam." Podíval se na Speara. „Už jsem ti ukázal všechno, co znám, pane. Zbývají jenom komnaty Čaroděje, ale tam asi taky nepůjdeš."
„Už jsem tam byl," odtušil Spear a chlapec údivem otevřel pusu. „Ne, já myslel na místa, kudy chodí služebnictvo."
„Služebnické cesty? Ale o těch žádný šlechtic nechce nic slyšet. Dokonce ani já je neznám všechny, pane."
„Tak co kdybys mi ukázal ty, které znáš?"
Rudolf pokrčil rameny a prošel kolem Speara. „Tak teda tudy, pane, ale jestli chceš něco vědět, je to kapku divné."
Spear se zasmál. „Asi bude lepší, když to zůstane jenom mezi námi, co říkáš?"
„Máma by souhlasila, zemane," prohlásil Rudolf a vedl Speara ke kuchyním.

***

O hodinu později šli úzkou chodbou. Spear se rameny málem otíral o stěny. Rudolf zvedl svíčku. „Tahle vede do vévodových pokojů, zemane. Nesmíme jít moc blízko, pokud nás nezavolá."
Jak Spear čekal, byly tu cesty, které obyvatelé a hosté citadely neviděli. Sluhové tudy nosili všechno možné. Tahalo se tudy prádlo, jídlo, nočníky a voda, aby obyvatelé nebyli jakkoliv obtěžováni, a Spear věděl, že se cesty často používají jako zkratka z jedné budovy do druhé. Tušil, že tudy procházel nejeden šlechtic do ložnice ženy či dcery šlechtice, jenž sem zavítal na návštěvu, a nejedna hezká komorná tudy mířila do šlechtických pokojů.
Minuli žebřík a Spear se zeptal: „Rudolfe, kam to vede?"
„O poschodí výš, zemane," odpověděl hoch, jehož výprava už hodně nudila.
„To já vím, kluku. Kam na tom poschodí?"
„Nemůžu říct, že bych to věděl přesně, pane. Většina z nás žebříky nepoužívá. Některé jsou poničené stářím a taky můžeš spadnout a zlomit si vaz. Když neseš podnos nebo ranec, nemůžeš s ním šplhat sem a tam, a tak je většina lidí nepoužívá."
Spear na chvíli zavřel oči a snažil se vybavit si chodby nahoře. Měl docela slušnou představu, kam žebřík ústí. Jak tušil, všechny dveře pod citadelou - hlavně do kuchyní a prádelen byly obyčejné a skoro všechny ústily nenápadně, byly zakryty panelem z obložení či nástěnným kobercem. Napadlo ho, jestli vévoda všechny tyto chodby zná, i když mu přišlo zatěžko uvěřit, že muž tak důkladný jako Kašpar by nechtěl vědět o všem, co by mohlo znamenat ohrožení.

Na druhou stranu ale i ti nejchytřejší lidé brali spoustu věcí za dané, a pokud o těchto chodbách v citadele nevěděli jeho rodiče, nemusel o nich vědět ani Kašpar.
Prošli dlouhým, tmavým tunelem a Spear se rozhodl, že se sem brzy vrátí a všechno prozkoumá. A hodlal navštívit i žalář a jeskyně. Jediná místa, kterým se bude z dálky vyhýbat, byly Kašparovy pokoje a místnosti obývané Leso Varenem.
„Myslím, že už mi to stačí," prohlásil. „Teď mi ukaž nejrychlejší cestu k mým pokojům."
„Děkuju, zemane," řekl chlapec a svou úlevu nijak neskrýval. „Správce mě ztluče, jestli se brzy nevrátím."
„Neboj se. Řeknu mu, že jsem si vyžádal tvé služby."
„To je v pořádku, zemane. K ničemu by mi to nebylo. Můj pán si myslí, že se dřív nebo později musíme naučit být na dvou místech zároveň."
Spear se zasmál a vydal se za pážetem.

***

Spear mlčky stál a cítil se náramně spokojeně. Byl v ústí jeskyně a díval se přes hlubokou rokli, stále zahalenou tmou, i když slunce již začínalo ozařovat útesy o půl míle dál. Spearovi se při pohledu dolů málem zatočila hlava radostí.
Pár dnů po návratu z výpravy na jižní ostrovy si Speara zavolal Kašpar a sdělil mu, že nazítří spolu pojedou na týden na lov. Spear Amafimu přikázal, aby mu přichystal cestovní zavazadla, a z vévodovy zbrojnice si vyzvedl nové tětivy na luk a vybral si dva tucty nových šípů. Pak se mu těsně před večeří vzbouřil žaludek a skončil se strašnou střevní chřipkou. Buď ji chytil někde na cestě zpátky z ostrovů, nebo ráno snědl něco špatného. Den strávil v posteli nebo na toaletě. Nedokázal v sobě udržet ani vodu.
Přišel za ním vévodův léčitel a dal mu vypít nějaký ohavně chutnající lektvar, ale Spear ho vzápětí zase vyzvrátil. Lékař zakroutil hlavou a předepsal mu odpočinek v posteli. Sdělil vévodovi, že Spear bude upoután na lůžko nejméně příští tři dny. Kašpar mu poslal dopis, v němž mu přál brzké uzdravení, a pozval ho, ať se k nim za den, za dva připojí, pokud se bude cítit lépe.
Odpoledne po Kašparově odjezdu měl Spear horečku už půl dne. Probudil se celý žíznivý a vodu, kterou vypil, už nevyzvracel. Celou noc odpočíval a ráno sdělil Amafimu, že se k vévodovi nepřipojí. Poté se rozhodl využít čas k dalšímu zkoumání jeskyní za citadelou.
Celý oblečený v černém, s lucernou v ruce, vyklouzl té noci do sklepení citadely a rychle prošel služebnickými chodbami až do spíže. Jelikož byl vévoda a většina jeho družiny na lovu, v kuchyních se toho moc nedělo, a on se snadno vyhnul těm několika kuchtíkům, pracujícím až dlouho do noci. Našel staré jeskyně, o nichž mu pověděl Rudolf, a prozkoumal je. Jak říkal chlapec, jeskyně se táhly na mnoho mil. První noc to bylo složité, protože i když horečka a průjem polevily, stále se cítil slabý.
Druhou noc našel dlouhý tunel, kam očividně již dlouho nevkročila lidská noha. Tunel ústil na velký ochoz a na východ z něj vedly tři další chodby. Z jedné táhl sotva znatelný průvan a Spear se po ní vydal.
Trvalo mu to celé tři noci, ale nakonec objevil východ, v němž nyní stál. Odložil lucernu a zadíval se na rozsedlinu, která byla podle map ve vévodově knihovně největší překážkou v horské stěně. Vysoko nad sebou viděl, jak obloha mezi dvěma strmými svahy světlá. A přímo naproti sobě spatřil něco naprosto nečekaného, chodbu ústící na druhé straně propasti. Došel na kraj srázu, podíval se dolů a uviděl další kamennou stezku vedoucí na dno. Sledoval ji očima a v časném ranním světle uviděl, o čem se mu ani nesnilo. Propast chránící celá léta zadní část citadely bylo možné snadno překročit. Ty stezky zde nebyly přírodní. Nějaký starověký válečný náčelník či jeden z prvních vévodů z Olaska je nechal vysekat do skály. Byly jen o trochu širší než kozí cestičky, ale dva, tři muži tu mohli snadno jít vedle sebe. Na žádném dokumentu v Kašparově knihovně nebyly vyznačené. Spear usoudil, že nějaký dávný vladař si prostě chtěl zajistit nejrychlejší cestu z Opardumu, o níž nebude skoro nikdo vědět.
Spear opatrně sestoupil až na dno strže. Nebylo to nijak zvlášť těžké, a i když cesta byla příkrá, byla zároveň široká a bez překážek. Dole našel dva kamenné sloupy. Kdysi v minulosti musela touto částí rokle protékat voda, ale později byla voda odvedena nebo pramen vyschl. Napadlo ho, že přejde na druhou stranu, a vzhlédl. Nahoru to byla namáhavá cesta, ale zvládl by ji, kdyby chtěl. Nehodlal se však namáhat, protože až sem přijde znovu, bude to z druhé strany a s oddílem ženistů, kteří přes vyschlé koryto během několika hodin postaví most.
Vydal se zpátky. Než se dostane do svých pokojů, chvíli to potrvá a Amafi bude zatím odhánět sluhy od svého »spícího« pána, jenž se teprve vzpamatovává z horečky. Zítra se Spear probudí dostatečně zotavený, aby se mohl ke Kašparovi připojit na lovu, a nikdo nebude vědět, že objevil do očí bijící slabinu citadely. Chvíli uvažoval, že o tom poví Amafimu, ale nakonec se rozhodl, že to neudělá. Amafi se nemohl přiznat k něčemu, o němž nic nevěděl. Kromě toho, jakkoliv byl bývalý vrah v jeho službách věrný, Spear si nebyl jistý, že to tak i zůstane. Vzpomněl si na příběh, který mu vyprávěl Nakor, o štírovi, který při plavbě přes řeku zabil žábu a tím odsoudil k smrti i sebe, protože to prostě měl v povaze, a rozhodl se, že Kašpar možná není jediný štír, s nímž má co do činění.
Od té doby, co v zemích Orodonů zabil Krkavce, Spear snil o tom, jak by mohl porazit Kašpara. Představoval si, že ho najde samotného, zabije ho s mečem v ruce a předtím mu ještě poví, kdo je doopravdy. Představoval si, jak služebnickými chodbami v noci proklouzne přes stráže do jeho komnat. Teď to vypadalo, že má i další možnost. Cestou zpátky jeskyněmi byl celý rozradostněný.

***

Spear seděl v němém úžasu, když sluhové přinesli medvěda. Předtím ho předali vycpávačům v Roldemu a ti trofej

připravili k vystavení a dodali ho den před návratem Kašpara a jeho druhů z poslední lovecké výpravy. Medvěd stál na zadních nohou a cenil zuby. Shromáždění šlechtici a privilegovaní měšťané z Opardumu na něj vyvalovali oči.
„Dámy a pánové," začal vévoda, „když jsem to zvíře viděl naposledy takto stát na zadních, ležel jsem pod ním a on mě chtěl sežrat. Nebyl bych dnes večer tady, nebýt rychlého a hrdinského zásahu nejnovějšího člena mého dvora. Přátelé, představuji vám Speara Sokola, mého zvláštního vyslance."
Pokynul Spearovi, aby vstal. Spear poslechl za zdvořilého potlesku. Znovu se posadil, jak nejrychleji to šlo. Kašpar dodal: „Tento medvěd bude umístěn mezi ostatními úlovky v Trofejním sále s pamětní deskou popisující ušlechtilý čin zemana Sokola. Nyní, prosím, pokračujte v hodování."
Místností se opět rozezněl tichý šum hlasů. Poručík Adras, důstojník sedící vedle Speara, řekl: „Hodně štěstí, zemane. Nikdo nepostupuje tak rychle jako ti, kteří mají štěstí."
Spear kývl. Natalia se po něm podívala a předstírala přitom, že poslouchá vyprávění jednoho z vévodových starších rádců. Vrhla po něm rychlý úsměv a obrátila pozornost zpátky na dvořana.
Poručík pokračoval: „Opatrně, zemane. Naše paní je známá tím že.., řekněme, že málokdy bere zajatce," dokončil s úsměvem. Spear se na něj podíval. „Vážně?"
„Ne že bych to věděl z vlastní zkušenosti, zemane. Jsem jenom obyčejný poručík od kavalerie, dokonce ani nepatřím k vévodově gardě. Pár z nás občas dostane pozvání na večeři, ale příště se sem dostanu nejdřív tak za rok." Ukázal na druhý konec stolu, kde jedl kapitán Havrevulen. „Náš vážený kapitán Quint je jediný voják v celém vévodství, který o tak vysoko postavené kořisti uvažuje. My ostatní ji jen obdivně sledujeme zpovzdálí." Ocenil Speara pohledem. „Ty, zemane, máš šlechtický původ a jsi šampionem Dvora mistrů a - soudě podle velikosti toho medvěda - ne špatný lovec. A jelikož náš pán není někdo, kdo by ostatní přehnaně chválil, je také tvým dlužníkem. Takže máš naději, byť nepatrnou, a můžeš se naší paní dvořit,"
„Paní je vévodovým nejvzácnějším pokladem," poznamenal Spear. „Vsadím se, že se vdá za toho vládce, který Olasku přinese největší výhodu."
Poručík se smíchem pravil: „Ty rozhodně nejsi žádný venkovský křupan, Speare, to je jisté."
Hostina pokračovala ještě půl druhé hodiny a Spear pustil rozhovor s poručíkem Adrasem z hlavy. Věděl, že bude-li pokračovat v aféreе s Natalií, ohrozí tím své postavení, ale pokud by její návrhy odmítl, mohl by si tím udělat mocného nepřítele, jenž byl také velmi blízký vévodovi, Podíval se na krásnou plavovlásku, sedící po levici vévody, jenž byl ponořen do hovoru s dalším dvořanem. Lady Rowena dnes přišla zavěšená do Kašpara a Spear ji viděl poprvé od svého návratu do Opardumu z jižních ostrovů.
Když sem přijel vůbec poprvé, Rowena tu nebyla, údajně byla navštívit rodinu. Spear věděl, že žádnou rodinu nemá, protože vyrostla na Čarodějově ostrově, a tak si říkal, co asi má za lubem. Věděl, že zjistit to by bylo zhola nemožné. On i jeho bývalá milenka byli hluboko ponořeni do svých rolí, takže žádný by nepřiznal existenci Spára stříbrného sokola ani Alysandry.
Kdykoliv ji Spear uviděl, vzpomněl si na citový trest, jaký mu uštědřila. Nyní pociťoval jen slabou lítost, protože věděl, že ona je zlomená bytost, zbavená jakýchkoli v citů k jiným lidem, spokojená s příkazy od Mirandy, paní na Čarodějově ostrově a jediné osoby, která mladou ženu dokázala skutečně ovládat.
Banket skončil, objevilo se páže a řeklo: „Zemane, vévoda si tě žádá ve svých soukromých komnatách."
Spear se za pážetem vydal a brzy vstoupil do přepychově zařízeného pokoje s nízkým, kulatým stolkem a několika křesly. Byly tu příborníky, zlaté stojací svícny, zrcadla a nástěnné koberce. Na stole stála křišťálová karafa a několik sklenic.
Kašpar tu seděl sám. Pokynul Spearovi, ať se také posadí. Sluha jim nalil víno a odešel.
„Rozhodl jsem se poslat tě do Salmateru, Speare. Doručíš mou zprávu Jeho Výsosti, knížeti ze Salmateru."
„Pane?"
„Bude krátká, i když velmi květnatá a velmi diplomatická, ale v jádru bude tohle: uzná mě za svého lenního pána a podvolí se mi, jinak mu z jeho města nadělám trosky." S úsměvem dodal: „Jak podle tebe zareaguje?"
Spear se napil vína, aby získal chvíli a mohl věc rozvážit. Pak řekl: „Neznám ho, takže to můžu těžko odhadnout, ale nemyslím, že bude mít radost."
Kašpar se zasmál. „Ne, to tedy rozhodně mít nebude. Ale je to hlupák a někdo ho využívá."
„Kdo, Milosti?"
„Zcela jistě Paul z Miskalonu. Mohl by to být někdo jiný, ale silně o tom pochybuji. Kníže Jánoš ze Salmateru má za manželku sestru vévody Paula a udělá, co mu ona řekne. Mohla by se jí stát nějaká ošklivá nehoda..."
„Milosti?"
„Ještě ne, ale možnost to je." Kašpar sáhl za křeslo, vyndal mapu a rozložil ji na stůl. „Tady je sporné území, Speare. Olasko, Salmater, Miskalon, Ruskalon, Maladon a Simrik, Far Lorin a Aranor si všichni činí nároky na část nebo celé toto území." Narovnal se. „Někteří z nás mají oprávněnější nároky a jiní zase větší armádu."
Díval se, zatímco Spear studoval mapu, než pokračoval: „Olasko si musí dělat starosti se čtyřmi sousedy. Už jsi odkryl problém s jedním z nich na ostrovech tvořících naši jižní provincii. Na severu máme ty bandity z Bardakova Svěráku. Dokud se budou dál choval jen jako banditi, nebudu si s nim lámat hlavu. Ve Stráži držím dost vojáků, aby si řádně rozmysleli, než zaútočí na jih, a navíc mají na severu dost vlastních problémů s hrabstvím Conar - tou povedenou bandou vrahounů, ze které jsou všichni nervózní."
Spear mlčel, ale vzpomněl si na příběhy o lidech z Conaru. Hrabství leželo natolik blízko k zemím Orosiniů, že se několikrát střetli v boji.
„Na západě," hovořil dále Kašpar, „sedí v Aranoru můj bratranec. S ním si žádné starosti dělat nemusím. Takže zbývá východ."

„Tam je moře," podotkl Spear.
„A tam je moře," přitakal Kašpar. „Moře může být nepřekonatelnou překážkou, ale také širokou cestou. Když si prostuduješ dějiny poslední války v Království, k níž došlo asi před třiceti lety, zjistíš, že vojsko na lodích obeplulo půlku světa a zničilo skoro polovinu Západního království, než bylo zničeno."
Spear řekl: „Takže ty si chceš zabezpečit hranice?"
„Ano," souhlasil Kašpar. „A víc. O něčem ti povím později, ale teď vezmi v úvahu tohle: zatímco Kesh a Ostrovy stoupaly vzhůru jako mocné státy, každý pod vládou jednoho zákona a pod společnou správou. Východní království se místo toho hašteřila jako chudí příbuzní nad zbytky hostiny. Pouze jedinečný vztah Olaska s Roldemem drží Ostrovní království na uzdě. Roldem má obrovské válečné loďstvo, protože je to ostrovní stát, a už pouhá přítomnost jejich lodí zabezpečuje naši východní hranici." Zasmál se. „Dokud budeme mít s Roldemem přátelské vztahy. Teď se musím dívat na jih a později i jinam, ale než skončím, hodlám všechny ty rozhádané, malicherné malé vladaře přimět k poslušnosti. Potom se ta sbírka nezávislých malých království, knížectví a vévodství spojí v jeden stát pod jedním vládcem."
Spear mlčel, ale uvědomoval si, že to, co tušil, je pravda. Kašpar prahl po moci. Jenom nečekal, že za mocí půjde právě touto cestou.
„Tak si běž odpočinout. Zítra odjíždíš do Salmateru. Nechám pro tebe připravit všechny potřebné papíry i zprávu pro knížete Jánoše."
Spear se zvedl, uklonil se a rychle odešel. Spěchal do svých komnat a cestou si říkal, že se skutečně stává Kašparovým nástrojem.
9. Vyslanec

Spear mlčky stál.
Před ním se tyčil trůn knížete Jánoše ze Salmateru. Kníže byl štíhlý muž s nepřítomným výrazem ve tváři, který neustále mrkal a zřejmě mu dělalo potíže klidně sedět. Po svém boku měl kněžnu Světlanu, která si Speara chladně prohlížela, zatímco první ministr pročítal list od vévody Kašpara.
Když byl konečně požadavek o kapitulaci přečten, kníže pravil: „No to mě podrž." Podíval se na manželku a dodal: „Madam, co vy?"
Kněžna si manžela nevšímala a oslovila Speara. „Takže Kašpar chce válku?"
Spear sklonil hlavu. „Ne, Výsosti. Můj vévoda hledá řešení problému, který tuto oblast sužuje po celé generace. Mám rozkaz to co nejlépe objasnit." Obrátil se a kývl na Amafiho, jenž byl dnes oděn stejně vybraně jako Spear. Komorník k němu přistoupil a podal mu váček z černého sametu. Spear jej otevřel a obrátil vzhůru nohama. Na mramorové podlaze zazvonil tucet medailonků. „Těchto dvanáct přívěsků bylo odebráno mrtvým »pirátům«, kteří byli na kartografické výpravě na výsostném území Olaska. Kdyby tito muži byli obyčejní kupci, můj pán lord Kašpar by jim byl ochotně zajistil aktuálnější mapy oficiálních obchodních cest. Nyní však můžeme dojít jen k tomu závěru, že měli za lubem něco nekalého."
„Medailonky?" podivil se kníže. „Co mají medailonky společného s mapami?"
První ministr Odeski, muž hubený jako tyčka, si Speara prohlížel přimhouřenýma očima a snažil se ho odhadnout. Spear se z něj podíval na kněžnu a chvíli si schválně nevšímal knížete, než k němu nakonec promluvil. „Výsosti, tyto medailonky patří tvým černým lvům."
„Mým černým lvům?" Kníže Jánoš byl rozhodně zmaten. „Co s tím mají společného mí gardisté?"
Ozval se Odeski. „Výsosti, nejlepší, myslím, bude toto zasedání odročit a odebrat se do méně veřejných prostor, kde můžeme celou věc důkladně probrat."
„Ano, to zní důležitě," prohlásil kníže vstávaje.
Kněžna následovala manžela a cestou kolem si Speara zevrubně prohlédla. Když odešli, řekl Odeski: „Celé odpoledne budeme v komnatách. Radím ti, aby ses vrátil do svých pokojů a zůstal tam. Diplomatický status tě chrání pouze v paláci. Obyčejným banditům nezáleží na tom, jestli se třeba vévoda Kašpar rozzlobí kvůli tvému skonu."
„Pochopil jsem," ujistil ho Spear.
Páže Speara a Amafiho doprovodilo zpátky do pokojů, které jim byly při jejich včerejším příjezdu přiděleny. Spear se cestou rozhlížel, jako by čekal okamžitý útok ze zálohy, ale do komnat se dostali bez potíží.
Spear na Amafiho kývl, aby zkontroloval, že jsou sami, a bývalý vrah a současný komorník to udělal. Spear si pak vyndal psací potřeby, rozbalil je a nahlas řekl. „Rád bych věděl, co kníže vévodovi odpoví."
„Kdo ví, blahorodí?" opáčil Amafi.
Spear si vzal uhel a začal psát na pergamen. „Dokážeš to?" zeptal se a ukázal zprávu Amafimu.
Ten se usmál. „Cestu do kuchyně bych měl najít, blahorodí, a zajistím, aby ti sem poslali ovoce a víno. Naši hostitelé zřejmě příliš nedbají na to, aby vyslanci sousedního státu zajistili pohodlí."
Uklonil se a odešel. Spear došel ke krbu a pergamen do něj hodil. Mohli si být jistí, že je nikdo nepozoruje, ale nemohli vědět, jestli je někdo neposlouchá.
Spear se vrhl na postel a zahleděl se na strop. V duchu se vrátil k první noci na palubě rychlé lodi plující na jih z Opardumu. Vévoda mu dal složku, v níž byly dokumenty, příkazy, medailonky mrtvých vojáků a poznámka s pečetí, na níž stálo: „Otevřít, až budeš sám na moři."
Spear počkal do setmění, než dopis otevřel. Uvnitř našel jediný rozkaz: Zabij kněžnu Světlanu. Po přečtení vyšel na palubu a hodil list do vody. Teď už Kašparův rozkaz pochopil. Bez své kněžny se železnou vůlí byl kníže Jánoš hlupák, jenž se dal snadno ovládat.

Amafi se za chvíli vrátil. Spear si mezitím zdříml. „Blahorodí," řekl komorník tiše.
Spear se posadil. „Jsem vzhůru. Jenom jsem přemýšlel." Vstal, došel ke stolu a napsal: „Co jsi zjistil?"
Nahlas Amafi řekl: „Ztratil jsem se, pane, a jeden sluha byl tak laskavý, že mi ukázal cestu do kuchyně. Palácový majordomus je celý bez sebe z toho, že ti nikdo nezajistil pohodlí, a jídlo se bude podávat za chvíli." Pak napsal na pergamen: „Našel jsem cestu."
Spear pravil: „To je dobře. Mám pořádný hlad."
Hodil pergamen do ohně ve chvíli, kdy se ozvalo zaklepání na dveře. Amafi otevřel a vstoupili tři sluhové s podnosy. Jeden přinášel sýr, chleba a ovoce, další paštiky a sladkosti a poslední víno a sklenice.
Spear počkal, dokud zase neodejdou, a zkusil víno. „Dobré," podotkl a myslel to vážně.
„Mám tě nechat odpočívat?" optal se Amafi.
„Ano," odpověděl Spear. „Zatím co budeme čekat na odpověď od knížete, pospěš si do města a zkus najít vhodný dárek pro lady Natalii. A když už budeš tam, najdi lékárnu a zeptej se, jestli nemají něco na mořskou nemoc. Ta poslední plavba byla zatraceně nepříjemná."
„Jak přikazuješ, blahorodí." Amafi odešel. Zajde za kapitánem palácové gardy, požádá o doprovod a dostane párek znuděných gardistů, kteří za ním půjdou od krámu ke krámu. Cestou Amafi, kromě nějakých hezkých cetek pro vévodovu sestru, zajistí í méně vhodné nákupy.

***

Během státní večeře si Spear pomyslel, že atmosféra je tu asi stejně hřejivá jako horské potoky v zimě za jeho mládí. Kníže a kněžna si Speara nevšímali, jak to jen šlo, aby ještě neporušili etiketu. Jednou ho zdvořile pozdravili, usadili ho ke stolu s důstojníky, kteří mluvili jednoslabičně a jinak si ho nevšímali, a při jídle se ho kníže Jánoš jednou zdvořile zeptal, jestli mu chutná krmě a víno, na což Spear velkodušně přitakal.
Nebyl zpátky ve svých pokojích ještě ani půl hodiny, a jak si prohlížel dárky, které Amafi objevil, ozvalo se zaklepání.
Spear quegsky řekl: „V takto pozdní hodinu to přece nemůže být odpověď pro vévodu, ne?"
Amafi s úsměvem pokrčil rameny. „Možné je všechno, blahorodí."
Spear otevřel dveře. Stála za nimi mladá žena, jež pravila: „Pane, kněžna si tě žádá ve svých komnatách."
Spear se ohlédl přes rameno na Amafiho, „Možné je všechno."
Následoval dívku na chodbu kolem dvojice stráží. Vedla ho další chodbou kolem trůnního sálu a u velkých, zdobených dveří se zastavila a zaklepala. „Dále," ozval se zevnitř hlas.
Dívka otevřela a nechala Speara vejít prvního. Ten vstoupil a ocitl se ve velkém saloně ozářeném pouze několika svíčkami. Dívka pravila: „Vyslanec, Výsosti."
Kněžna Světlana seděla na pohovce a nohy měla složené pod sebou ve velmi nenucené póze. „Nechej nás," přikázala.
Dívka s úklonou odešla a nechala Speara samotného s kněžnou. Spear se rychle rozhlédl po místnosti a přes nutkání se usmát zachovával nehybnou tvář. Uklonil se. „Madam?"
Kněžna měla župan z téměř průsvitného hedvábí a vestičku bez rukávů ze stejné látky bleděmodré barvy, jež nádherně podtrhovala její jasné oči. Stále byla velká krasavice. Vyzvala Speara, aby přistoupil blíž.
Spear se před ní zastavil a ona poplácala místo vedle sebe na pohovce řkouc: „Posaď se."
Spear poslechl. I když jí bylo přes čtyřicet, v tmavých vlasech měla jen několik bílých pramínků. Tvář měla hubenou, ale oči měla velké a výrazné a krk a ramena - jak bylo dobře vidět v oděvu, který si zvolila - elegantní. Spearovi nic z toho neuniklo, ani její plné poprsí, ani dlouhé nohy, ani, i přes to, že v poměrně mladém věku porodila dvě děti, útlý pas.
Kašpar Spearovi sdělil všechno, co o kněžně věděl, a nebylo toho málo. Byla sestrou vévody z Miskaionu a kdysi ji málem předhodili Kašparovi jako případnou partii, než ji provdali za muže, kterým opovrhovala, a byla to jediné, co Salmater chránilo před dobytím někým ze sousedů. Její syn Sergej byl stejný hňup jako jeho otec a dcera Anastázie zase ufňukaný, rozmazlený spratek. Světlana se vášnivě věnovala politice, lovu a mužům, Spearovi neuniklo, že všichni gardisté v kněžnině oddíle jsou mladí, pohlední a ztepilí.
„Snad ti nevadí neformálnost, zemane,"
Spear se usmál, zdvořile a vyhýbavě. „Vůbec ne, Výsosti. Jsem ti k službám."
Kněžna se zasmála. „To těžko. Kašpar by se zprávou, která je jen jedno hrubé slovo od vyhlášení války, nikdy neposlal nějakého hlupáka. Co chce doopravdy?"
Spear si uvědomil, že smyslné aranžmá ho má vyvést z rovnováhy. Nepochyboval, že má slušnou šanci, že ho kněžna odvleče do postele ve vedlejším pokoji. V náladách žen se vyznal jako každý jiný muž, vlastně lépe než většina ostatních, a věděl, že jí připadá přitažlivý. Byla také skutečnou vládkyní tohoto státu a byla zvyklá na to, že jí všichni splní každý rozmar ženy, které vládnou skrze své manžely, jak Spear zjistil při čtení dějepisných svazků, měly ve své volbě rozhodně výhodu. Jelikož byla dostatečně krásná podle všech měřítek, byl ochoten jí posloužit jakýmkoliv způsobem si bude přát, než ji zabije. Vzhledem ke křivkám jejího štíhlého těla si to zajisté užije.
„Nejsem tak troufalý, abych hádal, co si přeje můj pán, kněžno," odpověděl Spear. „Ve svém dopise pro tebe a knížete své záměry vyjádřil jasně."
„Nuže v tom případě, zemane," pronesla kněžna a předklonila se, aby mohla do dvou sklenic nalít víno, přičemž se jí rozevřel výstřih županu natolik, aby Spearovi z jejího těla nic neuniklo, „zahrajme si, co říkáš?"
„Madam?"
„Budeme předstírat, že jsme oba věštci a dokážeme vévodovi Kašparovi číst myšlenky." Podala mu jednu skleničku. „Ty první."

Spear se zasmál. „Výsosti, svému pánovi bych neposloužil, kdybych mu přisoudil motivy či přání mimo obsah té zprávy, kterou poslal."
„Znala jsem Kašpara, ještě než usedl na trůn, Speare - smím ti říkat Speare, viď?" Mladík kývl. „Znala jsem ho ještě jako malého kluka, protože jsem jen o pár let starší než on." Napila se vína. „Vím, že je to licoměrník, lhář a vrah, a stejně ho miluji." Usmála se a Spearovi připadala ještě krásnější. „Je jedním z mých oblíbených nepřátel a milenců pochopitelně předtím, než jsem se vdala za Jánoše. Kromě toho hrajeme hru, že ano?"
Spear se nad tím zamyslel. Rychle přišel na něco, co by ho nezkompromitovalo a navíc by mu to mohlo pomoci vyřešit jeho malé dilema. Pohled na kněžnu ve světle svíček ho začínal uchvacovat. Usmál se. „Ano, je to jenom hra, kněžno."
„Když jsme sami, říkej mi Světlano, Speare." Předklonila se. „Tak co tedy Kašpar chce doopravdy?"
„Můžu jenom hádat, ale myslím, že chce zajistit, abyste nakonec nepomáhali jeho nepřátelům. Ta kartografická výprava měla očividně za účel najít volnou cestu do Olaské Brány a to dělá vévodovi veliké starosti."
„Pochopitelně," pravila kněžna, smočila prst ve Spearově víně a hravě mu ho otřela o rty.
Spearovi začínalo být horko a byl by to připsal vínu a kněžnině hře na svádění, nebýt toho, že díky výcviku na Čarodějově ostrově věděl, že se tu děje ještě něco jiného. Napil se vína, odborně ochutnal a po dlouhém doušku rozeznal v buketu zvláštní, nepatrně nahořklou příchuť, která tam neměla být. Nebyl si jistý, co bylo do vína přidáno, ale měl podezření na prášek z kůry jistého stromu. Prášek se prodával jak v Ostrovním království, tak v Roldemu jako medicína pro postarší muže s utuchající vášní. V jeho věku to nebylo nutné, nicméně to na něj rozhodně působilo.
Odložil skleničku. „Myslím, že můj pán vévoda doopravdy chce zabezpečit jednu ze svých hranic, aby se mohl věnovat jiným věcem. Je ctižádostivý -"
„Jak předobře víme," dodala Světlana, posunula se blíž a prstem Spearovi přejela po bradě.
„-je ctižádostivý, takže potřebuje mít Olasko zabezpečené na více frontách. Tvého manžela považuje za nástroj Miskalonu nebo Ruskalonu, možná dokonce i Ostrovů, a rád by našel konečný způsob, jak té hrozbě učinit přítrž."
Políbila ho, trochu se odtáhla a zašeptala: „Musíme najít nějaký způsob, jak našeho milovaného Kašpara ukonejšit, ale nikdy mu neodpřísáhneme věrnost. Snad by ses mohl zítra zúčastnit porady mého manžela s kabinetem a ještě celou věc podrobněji promyslíme."
Spear šeptem odpověděl: „Jsem ti k službám."
S úsměvem si lehla na pohovku a řekla: „Ano, to jsi."

***

K ránu kněžna pravila: „Je čas jít."
Spear se oblékl. Když si natahoval holínky, řekl: „Děkuji Tvé Výsosti za pohostinnost."
Světlana se zasmála, byla upřímně potěšená. „Já děkuji tobě za nadšení."
„To nebylo nic těžkého, má paní." Naklonil se k ní a políbil ji. „Ta droga ve víně byla zbytečná."
Schválně našpulila rty. „V mém věku si již člověk dělá starosti."
„S tvojí krásou to není nutné."
Vstala, i když byla docela nahá, a objala jej. „Nemáš tušení, jak těžké to bylo. Co byly před mnoha lety počaty naše děti, můj manžel... řekněme, že dává přednost jiné společnosti."
Spear pokrčil rameny „Jeho chyba."
„A občas je tak těžké přesvědčit nějakého mladého muže ode dvora, že... no, oni se bojí knížecího hněvu." Hlas jí zhořkl, když dodala: „Když by měli čekat jeho poděkování a úlevu."
„Taky bych se ho možná bál, až na to, že zítra hodlám odjet a za mnou se možná požene vyhlášení války."
Doprovodila ho ke dveřím, vášnivě ho políbila a pravila: „Ještě není vše ztraceno. Jsi báječný chlapec a já tě obdivuji, ale nezměním svůj postoj kvůli tvé ochraně. Nicméně ti povím, že válka je východiskem z nouze a mne nijak netěší. Čekám, že se odpoledne pokusíš kabinet přesvědčit, Speare. Dej mi něco, s čím bych mohla pracovat, a zabráníme jí."
Sklopila zrak a dodala: „Na každý pád očekávám, že si o tom spolu ještě promluvíme o samotě, řekněme později večer?"
„S potěšením, Výsosti," ujistil ji Spear, znovu ji políbil a odešel.
Pokud gardisty snad překvapilo, že vidí velvyslance odcházet z kněžniných komnat za úsvitu, odvedli dokonalou práci a skvěle překvapení zamaskovali. Stáli na svých místech s očima upřenýma před sebe a Spear se vrátil do svých pokojů.
Tam našel Amafiho spát v křesle s nohama nataženýma vedle stolku plného fiól a nádobek. Když se dveře s tichým cvaknutím zavřely, Amafi se probudil.
„Blahorodí," vyhrkl, vstal a ukázal na stolek. „Je to hotové."
Spear se na něj překvapeně podíval. „Když jsi odešel," vysvětloval Amafi, „dovolil jsem si důkladně to tu propátrat. Salmateřané dodržují pravidla diplomacie. Nejsou tu žádné odposlouchávací díry, tím jsem si jistý."
Spear kývl a podíval se na stolek. „Která?"
Amafi zvedl maličkou modrou fiólu a řekl: „Tuhleta."
„Nikdo nic netuší?"
„Zastavil jsem se ve třech apatykách a v každé koupil něco jiného. Gardistům jsem řekl, že nemůžu najít to, co potřebuju pro tvé zdraví. Když jsem celé dopoledne strávil v různých krámech a hledal další dárky pro lady Natalii, už byli pořádně znudění." Ukázal na stolek v rohu, kde spočívalo několik uměleckých předmětů, šperky a lahvičky se vzácnými voňavkami.
„Natalia bude mít náramnou radost," poznamenal Spear.
„Jaká byla noc, blahorodí?" chtěl vědět Amafi.

„Docela příjemná. Vlastně je to škoda. Považuje mě za mladého troubu a pokusí se mě využít ke svým vlastním cílům, až mě pošle zpátky ke Kašparovi s chytrou žádostí od svého manžela. Snaží se získat čas. Je to škoda, že nemůžeme zjistit, komu posílá zprávy, a odhalit tak pravého tvůrce toho plánu na pokoření Olaska."
„Mohl bys to zjistit, kdybys našel zdroj informací uvnitř paláce. Ministr Odeski vypadá jako hodně ctižádostivý chlap."
Spear se zazubil. „Taky bych řekl. Ale to všechno za jednu noc nezvládneme. Musíme se vrátit zpátky do Olaska, než vyjdou najevo ty nešťastné události, ke kterým má dojít." Ukázal na apatykářské krámy na stole. „A nezapomeň všechno zničit."
„Zajisté, blahorodí. Každou fiólu hodím do jiné toalety po celém paláci. Hovna nebude nikdo prohrabávat, tím jsem si jistý."
Odpadky z paláce se vyvážely na vozech a možná se ukládaly někde mimo město nebo se rozhazovaly na pole, kde uschly a později se použily k pohnojení místních polí. V každém případě kdyby nějaký sedlák našel ve svém hnoji malou modrou flaštičku, neměl by tušení, odkud se tam vzala.
„To by mělo stačit," usoudil.
„A co tedy dnes, blahorodí?"
„Dnes budu odpočívat, dokud mě nepředvolají před soukromou radu knížete, a pak tam budu sedět a dívat se, jak stát řídí kněžna. Mělo by to být zábavné, byť předvídatelné." Ukázal na dveře do ložnice. „Vzbuď mě za hodinu a nech mi připravit něco k jídlu. Čekám, že celé odpoledne strávím v radě. Pak bude další hostina."
„A pak kněžna?" zeptal se Amafi.
„Pak kněžna, pokud ji během večeře nezaujme nějaký hezký palácový gardista."
„Stěží, blahorodí."
„Kněžna vypadá na ženu přelétavou a ty si zřejmě jsi dost jistý."
„Znám ženské, blahorodí, docela dobře. Ty jsi tady nový, a z toho, co jsem slyšel, než jsem k tobě vstoupil do služby, dámy si tě hodně považují. A i kdyby to byl moc pěkný gardista, bude tady i za týden, kdežto ty ne."
Spear se usmál. „Nejspíš máš pravdu." Vzal modrou lahvičku, a než odešel do ložnice a zavřel za sebou dveře, strčil si ji do váčku u pasu. Padl na postel a slyšel, jak Amafi uklízí své nákupy. Když sluha odešel zbavit důkazů, už spal tvrdým spánkem.

***

Schůze probíhala právě tak, jak Spear čekal. Kabinet zřejmě odhodlání vévody Kašpara nepřesvědčilo a Spear dostal několikrát příležitost sdělit jim, že nemá žádnou volnost ve vyjednávání.
První ministr Odeski se nejednou snažil získat víc času a Spear mu pokaždé sdělil totéž: jakákoliv jiná odpověď než bezvýhradné přijetí Kašparových podmínek bude považována za odpor. Salmater se buď podvolí dobrovolně, nebo bude rozdrcen. Spearovi se podařilo toto stanovisko sdělit tak diplomaticky, jak jen to bylo možné, ale nedal ostatním žádnou možnost manévrovat.
Jak se schůze táhla, Spear pochopil, že Kašpar měl pravdu. Kněžna Světlana nechala knížete Jánoše žvanit, ale kdykoliv nastal čas přejít k dalšímu bodu diskuse, toto rozhodnutí pokaždé učinila ona.
Spear díky svému výcviku zůstával klidný a tvářil se lhostejně, protože měl vlastní rozkazy, a bez ohledu na výsledek - včetně naprosté kapitulace - byl jeho jediný úkol jasný: kněžna Světlana musí zemřít.
Konečně kníže řekl: „Připravíme odpověď na požadavek vévody Kašpara a musím ti sdělit, pane, že se mu nebude líbit. V žádném případě! Pak tě s ranním přílivem vyprovodíme. Přeji ti dobrou noc!" Vstal a všichni ostatní v komnatě se zvedli rovněž. Kníže odešel a cestou za manželem se Světlana na Speara usmála způsobem, z něhož poznal, že mu po večeři pošle pozvání. Když kníže a jeho žena odešli, promluvil první ministr Odeski: „Zemane, na chviličku, prosím."
Spear se uklonil. „Jsem ti k službám, pane."
„Pojď se se mnou projít," vybídl jej starší muž. Když byli z doslechu ostatních ministrů, Odeski začal: „Máme tady pěkně horkou kaši, že?"
„Pokud tím my myslíš Salmater, pane, tak tedy ano, to máte."
„Válka neprospěje nikomu a Kašparovy požadavky mi připadají jako dosti přehnaná reakce na poměrně malý přečin."
„Kartografické výpravy maskované jako pašerácké na výsostném území Olaska v očekávání vojenské akce bych nenazval »malým přečinem«, pane ministře."
„Jsi z Království, zemane, takže asi neznáš dějiny našeho východu, ale my se tu pošťuchujeme, smlouváme, vyhrožujeme si a hrajeme tu dost tvrdě zcela běžně. Sloužím u knížecího dvora už třicet let a zažil jsem půl tuctu pohraničních šarvátek s Olaskem, stejně tolik s Miskalonem, dva námořní konflikty s Ruskaionem, jeden s Roldemem, další s Ostrovy. Sporné území se stává bojištěm pokaždé, když některý z místních vládců začne být ctižádostivý. Ale za celou tu dobu nikdy žádný vladař nepožadoval od druhého přísahu věrnosti,"
Spear ztišil hlas. „Můj pán touží po stabilitě. Vidí dobu, kdy si na tuto oblast začnou činit nároky buď Ostrovy, nebo Kesh. Roldemské námořnictvo dokáže tento kraj do jisté míry ochránit, pokud by ctilo smlouvy s Aranorem a Olaskem, ale kdo ochrání Ruskalon, Miskalon a Salmater před Ostrovy, pokud vytáhnou do boje? Roldem se může v Královském moři postavit keshanské válečné flotile, ale nevyšle pozemní jednotky na pevninu na pomoc proti Ostrovům."
„Ostrovy se nikdy nepokoušely o tažení na východ. Ty pořád hledí jenom k západu."
„Ale kdo může říct, že se to nezmění?" Spear ztišil hlas ještě víc. „Neříkám to jen tak, ale je v našem nejvyšším zájmu, aby Salmater a Olasko zůstaly dobrými sousedy." Rozhlédl se kolem sebe. „Nerad bych viděl tento krásný palác v troskách." Jak by řekl Pasko, Spear právě oslovi ukázal klacek a teď nadešel čas ukázat mu i mrkev. „Můj pán je ke svým přátelům velmi velkorysý. Ocení každý dobrý skutek od kteréhokoliv člena soukromé rady, pokud se díky němu

podaří odvrátit tuto válku."
Odeski se tvářil, že chce něco říci, ale zavřel pusu a mlčel. Pak konečně promluvil: „Pokusím se Jejích Výsosti přesvědčit."
„Nezapomenu na tvé dobré úmysly, až budu svému pánovi podávat hlášení."
„Loučím se, zemane," pravil první ministr již na odchodu.
Spear si uvědomil, že ho Amafi odhadl správně. Odeski by svého knížete viditelně nezradil, ale byl ochoten zapracovat na mírovém urovnání, díky němuž by si mohl udržet své výsadní postavení. A až bude kněžna mrtvá, v královském paláci bude panovat zmatek a kníže nebude schopný vládnout, Odeski se téměř jistě ujme vedení rady a od té chvíle se bude v Salmateru dělat to, co bude chtít Kašpar.

***

Spear stál sám na palubě lodi. Do Opardumu jim zbývaly čtyři dny plavby a podle jeho výpočtů už by měla být kněžna Světlana mrtvá. Jed, který mu Amafi namíchal, nepůsobil hned, kněžnu zabije tak asi za týden po podání a bude to vypadat, že podlehla srdečnímu záchvatu. Krása toho jedu, jak tvrdil bývalý nájemný vrah, spočívala v tom, že symptomy byly zavádějící, vypadaly jako horečka, takže lékaři a kněží se budou pokoušet o léčbu, jaká jim nebude k ničemu. Smrt pak přijde rychle, a pokud hned nezasáhne kněz oplývající velkou léčivou silou, kněžna měla jen malou šanci na přežití.
Nakonec bylo docela snadné jí jed podat, jak předpovídal Amafi. Když spala, Spear vyndal hedvábnou šňůrku a fiólu s jedem a po šňůrce jed pomalu nakapal kněžně na rty. Právě jak Amafi předpovídal, ve spánku si je olízla, a když se zavrtěla, Spear ztuhl. Jed byl sladký a ráno byly zbytky na jejích rtech neškodné, protože jed zatím vyschl. Spear ji bez obav políbil na probuzení. Před svítáním se pomilovali a Spear při tom věděl, že je již v jeho rukou mrtvá. Cítil trochu výčitky svědomí. Věděl, že přes svůj šarm je Světlana svým způsobem nemilosrdná stejně jako Kašpar a že sex je jen jednou z mnoha jejích zbraní, že její vášeň a sladká slůvka, která mu šeptala do ucha, jsou prázdné, jen součást zážitku, a nelze je brát vážně.
Jeho poslání bylo černé a on mu již obětoval duši. Jako štír, i Kašpar měl v povaze zrádnost, takže Speara nakonec zradí, a on pak bude moci porušit přísahu a zaútočit na muže zodpovědného za vyhubení jeho lidu. I kdyby přitom měl zemřít, splní svou povinnost vůči svým předkům.
Ale než zemře Kašpar, musel zemřít ještě jeden muž: kapitán Quint Havrevulen, muž, jenž osobně dohlížel na vyvraždění Spearovy rodiny. Ano, bude hledat příležitost, jak zničit kapitána dřív, než se pustí do Kašpara. Pokud přežije, pokud zabije Quinta a zničí Kašpara, teprve pak začne truchlit pro ztrátu své duše.
Pokud přežije.
10. Odhalení

Spear čekal.
Kašpar pročítal zprávu. Konečně ji odložil a usmál se. „Právě dorazila zpráva od našich agentů z Micelovy Stanice. Kněžna Světlana nečekaně podlehla náhlé horečce, kvůli které jí přestalo bít srdce. Kníže Jánoš šílí žalem a soukromá rada ho prohlásila za neschopného vládnout. Vládcem byl jmenován kníže Sergej, ale protože ještě není dost starý, povládne jeho jménem jako regent ministr Odeski, dokud Sergej nedosáhne dospělosti." Odložil dokument. „Brilantní, Speare. Jak jsi přišel na tak dokonalé řešení?"
Spear klidně odpověděl: „Můj komorník Amafi zná jistý jed, který se dá namíchat ze zdánlivě neškodných přísad - většinou jsou snadno k sehnání - a navštívil několik apatyk ve městě. Připravil jed a já našel způsob, jak ho noc před odjezdem podat. Kněžna měla do týdne zemřít."
„Mezi tvou návštěvou a její smrti neexistuje žádná jasná spojitost." Kašpar přímo zářil. „Chlapče můj, jsem s tebou velice spokojený. Očekávám, že od prvního ministra brzy dostanu nějakou žádost o »vysvětlení« mé poslední zprávy, protože se bude snažit najít nějakou cestu ven z toho, co jsem žádal."
Spear se zeptal: „Mám se vrátit do Micelovy Stanice?"
„Ne," odmítl Kašpar. „Na přísaze věrnosti už trvat nebudu. Chtěl jsem, aby Světlana zemřela, i když mi ta stará megera bude chybět." Zvedl ruku a palcem se téměř dotkl ukazováku. „Víš, že jsem byl takhle blízko ke svatbě s ní? Můj otec ji považoval za dobrou partii, ale já ho přesvědčil o opaku. Jeden z nás by byl toho druhého zabil." Náhle se rozesmál. „Vlastně to tak dopadlo!" Vstal. „Odměňuji dobře odvedenou práci, Speare, a za tohle tě jmenuji baronem u svého dvora. Nechám napsat příslušný dokument a najdu ti nějaký jalový kus země k tomu, co máš v Ostrovním království. Ale pokud mi budeš i nadále sloužit tak dobře, zjistíš, že tě očekávají jiné výhody."
„Děkuju, Milosti, Vždycky udělám, co bude v mých silách."
„Pojď, poobědváme spolu a zjistíme, jakou další lumpárnu bychom pro tebe vymysleli."
Spear šel za Kašparem na balkon nad přístavem. Bylo chladno, již nadešel podzim, a oba muži na sobě měli těžké kabáty. Přesto Spearovi připadal mrazivý vzduch osvěžující, když sluhové na stůl kladli jídlo a víno.
Kašpar sluhům pokynul, aby odešli, a když byli dost daleko, řekl Spearovi: „Musím se přiznat, že jsem byl připravený na zprávu, že tě zatkli a popravili, což by mi poskytlo důvod vytáhnout na jih a pomstít tě. Ne že bych nějaký důvod potřeboval, ale jistě chápeš, jak to myslím."
„Ano, Milosti."
„Teď nejspíš z ministra Odeskiho dokážu vytáhnout nějaké ústupky a ušetřím si potíže s válkou."
„Já měl, Milosti, dojem, že chceš úplnou kapitulaci."

„Od Světlany a toho jejího pitomého manžela ano. Pokud bys byl svůj úkol nesplnil. Zapamatuj si, že nikdy nesmíš spoléhat jenom na jeden plán, Speare. Vždycky, když se pokoušíš o něco nebezpečného, měj v záloze dva tři další. Selže-li první, přejdeš na druhý. Když selže i druhý, přejdeš na třetí."
„A pokud selže i třetí plán, Milosti?"
Kašpar se zasmál. „Pokud jsi i pak ještě naživu, utíkej, až se ti za patami práší."
Spear se také zasmál, ale nešlo mu to od srdce.
Kašpar pokračoval: „Kdybych byl přišel za Světlanou s rozumným požadavkem a chtěl po ní, aby Salmater přestal pracovat pro mé nepřátele, byla by trvala na tom, abychom si promluvili, a až bych odcházel, byl bych měl její slib, že Salmater nebude pracovat pro mé nepřátele každý druhý týden. Když jsem požadoval věrnost a úplnou kapitulaci, věděl jsem, že budou mít plno práce s tím, aby přišli na to, jaké šílenství mě to posedlo, a ani je nenapadne, že by mi mohlo jít o něco jiného."
„Že se chceš zbavit Světlany."
Kašpar kývl. „Ano, jakkoliv toho lituji. Nikdy neměla na to, aby se mi postavila přímo, Speare. Vždycky se musela spoléhat na jiné, aby ji podpořili. Jednu dobu jednala ve shodě s Roldemem, pak s Ostrovy a tentokrát šlo o Miskalon. Nikdy mi doopravdy neodpustila, že jsem se s ní odmítl oženit."
Spearův výraz prozradil jeho myšlenky.
Kašpar zase promluvil. „Ano, hodně z toho, co se mezi mnou a Světlanou událo, bylo kvůli tomu, že jsem si ji nechtěl vzít za ženu. Ne že by mě milovala, pochop." Zasmál se. „Byli jsme si podobní v mnoha věcech. Oba jsme byli ctižádostiví, nemilosrdní a neústupní. Kdyby byla muž, byl bych ji bez váhání jmenoval svým prvním generálem, a pak si pořádně hlídal záda. Ale jako manželka..." Pokrčil rameny. „Potřebovala loutku jako Jánoš, kterou by mohla ovládat. Ale její poslední úlet byl neodpustitelný. Spojit se s Miskalonem, aby získala Olaskou Bránu... to bylo příliš. Bylo to poprvé, co se pokusila napomáhat při přímém útoku na olaskou půdu, a to jsem nemohl dopustit." S úsměvem plácl do stolu. „Ale na tom nezáleží. Je mrtvá, a jakmile budu mít novou smlouvu se Salmaterem, než s nimi skončím, budou jako jižní provincie Olaska. Teď se mohu věnovat jiným záležitostem."
Spear se jen mlčky napil vína a ukousl si sousto.
Kašpar udělal totéž, polkl a řekl: „Víš, co mám v plánu teď? Vidíš něco, z čeho usuzuješ, o co se tu pokouším?"
„Milosti, pravou je, že nevím, o co ti jde. Myslím, že některé věci jsou nasnadě, jako třeba zabezpečení hranic a zajištění ochrany před případnými nepřáteli, ale jinak netuším."
„Dobře, protože jsi velmi rafinovaný mladý muž, a když ani ty nevidíš nic očividného, tak tu není nic k vidění. Nyní ke tvému dalšímu úkolu. Chci, aby sis svůj nový titul tak týden užíval.
Pak, až ti řeknu, se vydáš do Saladoru. Budu tam pro tebe mít různé úkoly. Hlavně ale chci, aby ses do slavnosti zimního slunovratu ve městě usadil."
„To nebude těžké, Milosti. Už jsem tam kdysi bydlel a můžu snadno obnovit stará přátelství."
„To je dobře, protože na slavnost přijede vévoda Varian Rodoski jako host vévody ze Saladoru. Znáš ho?"
„Viděl jsem ho a jednou jsem mu byl představen, ale nemůžu tvrdit, že se s ním znám."
„Víš, jaký má vztah k roldemskému trůnu?"
„Je králův bratranec a v řadě na korunu po... princi Matthewovi?"
„A princi Michaelovi, Constantinovi a princezně. Zkrátka je šestým v řadě následníků trůnu, takže patří mezi nejdůležitější roldemské vévody, i když ne mezi ty nejmocnější."
„Dobrá, Milosti. Jsem v Saladoru a vévoda Rodoski taky. Co si přeješ?"
„Já si přeji, můj milý Sokole, abys po slavnosti opustil Salador a vévoda Rodoski nikoliv."
„Přeješ si, aby se nevrátil do Roldemu?"
„Správně."
„A jak dlouho má zůstat v Saladoru, Milosti?"
„Po zbytek života, příteli," odvětil Kašpar. Jakkoliv krátký může být."
Spear chvíli mlčel, než řekl: „Uvidím, co se bude dát dělat, Milosti."
„Vím, že mě určitě potěšíš, barone Speare," pravil vévoda s krutým úsměvem, Spear se zadíval na vzdálený přístav. V chladnu se mu u úst srážela pára, ale jeho poprvé od chvíle, kdy se tu posadil, zamrazilo.

***

Spear seděl u stolu tři místa od lady Natalie. Když povýšil na barona, polepšil si i u vévodova stolu. Po levici měl dalšího čerstvého barona Jevgenije Koldase a mezi ním a Natalií seděl také kapitán Quint. Všichni Spearovi blahopřáli k povýšení, i když Spearovi bylo jasné, že Quint je pouze zdvořilý. Mezi oběma muži existovala od chvíle, kdy se poprvé setkali, jistá odměřenost, a Spear nevěděl, zda ji u Quinta vyvolala nějaká osobní averze, soupeření o Natalii či to, že vycítil Spearovo neobměkčitelné nepřátelství, jakkoliv dobře ho skrýval.
Jestli osud dovolí, Spear Quinta i Kašpara zabije, a pak... Netušil, co udělá pak, pokud to přežije. Uvědomil si, že se zamyslel, protože Jevgenij Koldas řekl: „Barone?"
„Promiň," omlouval se Spear. „Jenom mě poněkud přemohla velkorysost Jeho Milosti, a trochu jsem se zamyslel. O čem jsi to mluvil?"
„Říkal jsem, že kdybys měl čas, rád bych tě vzal na řeku do divočiny za Zničené země. Máš pověst takového lovce, že bych se od tebe rád něčemu přiučil."
Spear Koldase považoval za upřímného muže, který nikomu přehnaně nelichotí, a tak se nad jeho poklonou usmál.
„Pokud mi to čas dovolí, určitě by se mi to líbilo."

Večeře pokračovala obvyklým způsobem. Spear si na život u dvora velmi rychle zvykl. Vévoda byl neobvyklým vládcem v tom ohledu, že nevyžadoval, aby mu byli dvořané neustále k ruce. Hodně času trávil s Leso Varenem, který téměř neopouštěl své komnaty, a pokud to ve vzácných případech udělal, vždy byl s vévodou.
Spear vždycky dával pozor a kvůli konkláve se o něm snažil zjistit, co jen bylo možné. Usoudil, že zpočátku bude nejlepší jenom pasivní pozorování. Nikdy o Lesovi nemluvil a nevyptával se na něj. Jenom pozorně naslouchal, kdykoliv o něm někdo promluvil.
Po měsících strávených v Opardumu Spear začínal Leso Varena považovat za Muže, který tam není. Jeho jméno se objevovalo pouze v jediné souvislosti: když byl vévoda někde pryč, někdo obvykle poznamenal: „Je nahoře u Varena."
Spear nijak nespěchal, ale byl zvědavý. Určitě přijde den, kdy začne klást otázky, ale ten den ještě nenadešel.
Amafi měl rozkaz chovat se stejně jako ostatní sluhové v citadele. Měl poslouchat, ne se vyptávat. Jediné, co zjistil, však bylo, že u Varenových dveří se dvakrát denně nechává jídlo a každý týden tam leží ranec se špinavým prádlem. Žádný sluha nesměl vstoupit, pokud k tomu nebyl vyzván, což bývalo málokdy, a vždycky šlo o nějaký zvlášť nechutný úkol. Jeden sluha si prý stěžoval, že až bude chtít Leso Varen ze svých komnat odklidit další mrtvolu, může si to zatraceně udělat sám, a jiný poznamenal, že ať už ty skvrny na stěnách jednoho pokoje byly od čehokoliv, skoro nešly odrhnout.
Spear Amafimu vysvětlil, co dělá komorník, a z bývalého vraha se brzy stal druhý Pasko. Spear měl vždy připravené čisté šaty a jeho zprávy byly doručovány včas. Amafi dokázal splynout s pozadím i přes občas poněkud křiklavý oděv, a dokázal si zapamatovat všechno, co viděl a slyšel.
Po večeři si Speara přivolala Natalia a pošeptala mu: „Najdeš si potom pro mě chvilku?"
Spear kývl a tiše odpověděl: „Cokoliv si přeješ, má paní."
S úsměvem přijala bratrovo pozvání, aby ho doprovodila, a přes rameno prohodila: „Dám ti vědět."
Spear kývl. Obrátil se k němu kapitán Quint Havrevulen a otázal se: „Začínáš být ctižádostivý, barone?"
Spear předstíral, že ho nepochopil. „Pane?"
„Jenom si dávej pozor, barone. Naše paní má mnoho nápadníků a někteří snášejí konkurenci špatně."
„Jenom sloužím naší paní, pane," opáčil Spear s úsměvem, otočil se a odešel.
Připojil se k němu Amafi. „Náš milý kapitán touží po tvé smrti, blahorodí."
„Tak to je vzájemné."
Dorazili do Spearových komnat a Amafi řekl: „Co si přeješ teď, blahorodí?"
„Náš pán mě dnes v noci zřejmě nebude potřebovat."
„Nezajdeme tedy do města?"
„Ne, dnes v noci chci ještě něco prozkoumat," prohlásil Spear. „Kašpar mě nebude potřebovat, ale tuším, že Natalia ano, nejspíš tak kolem jedenácté. Takže tu musím být, až si mě zavolá."
Amafi namítl: „Blahorodí, ale to nejsou ani dvě hodiny."
„Kdyby rozkaz přišel, než se vrátím, odpověz, že jsem... v lázni... nech sem přinést horkou vodu. Že hned přijdu." Spear si rychle svlékl zdobený kabátec a vzal si obyčejný, tmavošedý. Došel ke dveřím a rychle se podíval na obě strany. „Brzy se vrátím," slíbil.
Když Amafi po chvíli vyhlédl ze dveří, viděl, že je chodba prázdná. „Velmi dobře, blahorodí," pronesl tiše a dveře zase zavřel.

***

Spear tiše postupoval tmavou chodbou. Při každé příležitosti, kterou měl od chvíle, kdy ho chodbami pro služebnictvo prováděl malý Rudolf, je prozkoumával sám. Už odhalil dvě sítě jeskyní, o nichž sluhové zřejmě nevěděli a které se táhly na míle daleko. Jedna vedla dolů a Spear na ni neměl dost času. Druhá mířila trochu nahoru a končila závalem. Spear byl přesvědčený, že kdyby tu chvíli kutal, dostal by se na planinu nad citadelou.
Teď se snažil najít tajný přístup do soukromých komnat Leso Varena. Neúspěšně vyzkoušel několik chodeb vedoucích rovnoběžně s chodbami v té části citadely a nyní se pustil do staré chodby nad nimi. Málem si ublížil na žebříku vedoucím do horních poschodí, protože jak ho varoval Rudolf, dřevo bylo staré a ztrouchnivělé.
Našel však tři použitelné žebříky, po nichž vystoupil do zatím nejvýše položené sítě chodeb. Začínaly ve vzdáleném křídle citadely, jež bylo zavřené, a táhly se nad nejvyšším podlažím s pokoji. V duchu si poznačil každou místnost v citadele a celou dobu dobře věděl, kde se nalézá.
Také věděl, že mu dochází čas a bude se muset rychle vrátit do svých komnat. Dorazil ke dveřím. Zastavil se. Pokud odhadl vzdálenost a směr správně, byla na druhé straně dveří chodba, jež by měla vést asi sto kroků od některého z tajných vchodů, kudy se sluhové dostávali před soukromé komnaty Leso Varena. Prohlédl si dveře, a jakmile se jich dotkl, zježily se mu chlupy na krku.
Na dveřích byla magická ochrana. I na této zapomenuté chodbě si čaroděj zajistil soukromí. Spear se rychle odtáhl. Doufal, že pouhým dotekem kouzlo nespustil. Vlastně to považoval za nepravděpodobné, protože chodbami pobíhalo dost krys, aby se sem Varen chodil dívat pokaždé, když nějaká narušila jeho soukromí.
Spear usoudil, že pro dnešek už to stačí, a vrátil se do svých pokojů. Vzal to nejkratší cestou, a když slezl po půl tuctu žebříků a prošel nejméně půl míle chodeb, pootevřel dveře pro sluhy naproti svým pokojům. Vyhlédl ven, viděl, že chodba je prázdná, a rychle přeběhl na druhou stranu.
Vklouzl do pokoje, Amafi na něj čekal. „Lady Natalia poslala zprávu."
„Jak je to dlouho?" chtěl vědět Spear a svlékal si velmi zaprášený kabát.
„Asi deset minut. Řekl jsem, co jsi mi nařídil, že se koupeš a hned přijdeš."

Spear ze sebe serval i ostatní šaty a rychle vlezl do vany. „Nemůžu se tam objevit celý od prachu."
Rychle se opláchl a v minutce se otřel velkou osuškou. Amafi se ho pokoušel učesat. Spear teď nosil vlasy po ramena.
Stále trochu vlhký Spear se slovy: „Tohle bude muset stačit," opustil místnost.
Spěchal jen natolik, aby k sobě nepřitáhl pozornost. Dorazil ke dveřím do pokojů lady Natalie a zaklepal. Dva strážní u dveří si ho nevšímali, takže poznal, že je očekáván.
Dveře otevřela služebná a vpustila ho dál. Když Spear vešel, dívka odešla stejnými dveřmi a nechala ho samotného.
Našel si cestu do Nataliiny ložnice a vstoupil,
„Ty všiváku," vyhrkla sladce. „Necháváš mě čekat." Seděla podepřená horou polštářů a až k ramenům byla zakrytá sněhobílou pokrývkou. Ramena a krk měla nahé a zalévalo je světlo jediné svíčky, protože dlouhé černé vlasy měla sepjaté v týle.
„Koupal jsem se," vysvětlovat Spear a šel si k ní sednout na postel.
Natalia nechala pokrývku spadnout a přitáhla si ho k sobě. „Většina mužů není tak úzkostlivá."
„Nějaké stížnosti?" otázal se těsně předtím, než ji políbil.
Po vášnivém polibku řekla: „Ne, i když připouštím, že mám ráda tvou voňavku - do jisté míry - víc než mýdlo, které používáš. Budu ti muset poslat to, co jsem našla v Rodezu a tolik se mi líbí."
„Moc rád ho začnu používat."
„Teď drž zobák a sundej ze sebe ty šaty."
„Jistě, má paní," opáčil Spear s úsměvem.

***

Přišlo ráno a slunce se vyhouplo nad obzor. Natalia se zavrtěla, když se Spear pokusil vymanit z jejího objetí. Probudila se a popadla ho pevněji. „Nechoď."
„Musím. Kdyby mě tvůj bratr zavolal, bude lepší pro všechny, pokud mě páže najde v mých pokojích."
„Á, to je otrava." Našpulila rty. Občas se chovala opravdu jako malá holčička.
Zatímco se oblékal, ona si lehla na záda a zahleděla se na nebesa nad postelí. „Občas si přeju, abys byl princ nebo aspoň nějaký mocný vévoda, Speare."
„Proč?"
„Protože pak by mi tě možná tvůj bratr dal za muže."
Speara při jejich slovech nečekaně píchlo u srdce. Obrátil se. „Natalie..."
Ona se zasmála. „Netvař se tak vyděšeně, Speare." Posadila se a rukama objala polštář. „Nejsem do tebe zamilovaná."
Přimhouřila oči. „Nevím, jestli bych se vůbec dokázala do někoho zamilovat. Myslím, že mě o to připravila výchova. A vím, že ty nejsi zamilovaný do mne. Ani jeden z nás na to nejspíš moc není. Ale je s tebou náramná legrace. Když už se musím vdát za muže, kterého nemiluji, docela dobře by to mohl být muž, se kterým se pobavím. Tolik toho znáš a na tak mladého muže jsi toho tolik vykonal. Myslím, že bys mohl být... já nevím, něco zvláštního."
„Lichotíš mi, Natalie."
„Ano, lichotím ti, ale ty si to zasloužíš. Jsi nejmladší muž, jaký kdy získal titul šampiona Dvora mistrů - nechala jsem si to vyhledat. Potom to, jak jsi Kašpara zachránil před tím medvědem. Mluvíš mnoha jazyky, vyznáš se v jídle a ve víně. Co ještě umíš? Hrát?"
„Chabě," přiznal Spear, když si natahoval holínky.
„Co dál?"
„Trochu maluju."
„Tak to rozhodně musíš namalovat můj portrét!" vyhrkla nadšeně. „Vidíš, umíš tolik věcí, kolik většina mužů v mém životě vůbec nezná. Nejsi žádný hlupák. Když jsi se mnou, nikdy se nenudím. Udělej něco skutečně velikého, Speare Sokole, aby můj bratr musel s naším sňatkem souhlasit. Běž pro Kašpara dobýt nějakou zemi nebo svrhnout nějakou dynastii."
Spear se rozesmál. Její nezvykle romantický nápad ho pobavil. „Tvůj bratr by možná souhlasil, kdybych mu mohl k nohám položit celý stát, ale jinak mám takové tušení, že se v budoucnu rozejdeme."
Když chtěl vstát, Natalia se k němu vrhla a popadla ho kolem krku. „To ještě dlouho ne, Speare. Možná se nedokážu zamilovat, ale kdybych mohla, milovala bych tebe, hluboce a z celého srdce."
Na krátký, nepříjemný okamžik Spear nevěděl, co má říci. Vyspal se s mnoha ženami, ale netvrdil by, že jim rozumí. S něčím takovým se dosud nesetkal: Natalia nebyla jako žádná jiná žena, kterou kdy poznal, a on si nebyl jistý, zda má jen chvilkový záchvat romantiky, nebo jestli mu právě odhalila část svého nitra. Ve snaze najít snadnou cestu ven z této kaše ji políbil a řekl: „Kdyby žena jako ty mohla milovat muže jako já, hluboce a z celého srdce, bylo by to skutečně pozoruhodné. Toho by si všimli i bohové."
Podívala se na něj a zazubila se. „Hezky řečeno. A teď, než mi utečeš, mi řekni, spal jsi s kněžnou Světlanou, než jsi ji zabil?"
Náhle Spear pochopil, že vidí Nataliinu druhou stránku, chladnou, vypočítavou, zlomyslnou. „Má paní?"
Natalia se zasmála. „Neboj se, Speare. Kašpar mi skoro nic nepoví, ale já vím dost, abych si všimla maličkostí a udělala si z nich závěry. Už smíš odejít."
Spear se uklonil a rychle odešel. Sluhové po ránu spěchali za svými úkoly. Do chvíle, kdy se vévodova družina vzbudí a bude žádat snídani, zbývala necelá hodina.
Spear vklouzl do svých pokojů. Amafi už byl vzhůru a na Speara čekaly čisté šaty, pokud by je žádal. Spear ukázal na vanu. Stoupala z ní pára, takže věděl, že byla právě naplněna. Ucítil Natálii a její voňavku a věděl, že by si vysloužil

významné pohledy, kdyby se dnes příliš přiblížil k ostatním členům dvora.
Když si sedal do vody, řekl Amafimu: „Kdybych někdy zapomněl, klidně mi, prosím, připomeň, že Natalia je svým způsobem stejně nebezpečná jako její bratr."
Amafi na Speara kývl, ať se předkloní, aby mu mohl umýt záda. „Ne, blahorodí, ona je nebezpečnější."
Speara nenapadla žádná námitka.

***

Spear vzhlédl, když do místnosti vstoupil Amafi pokrytý něčím, co vypadalo jako krev. „Bohové, co se ti stalo?"
„Něco zvláštního, blahorodí. Honem si obleč něco nenápadného."
Byla skoro půlnoc a Spear se právě vrátil z pozdní večeře u Kašpara, kam byl pozván spolu s několika dalšími dvořany. Jídlo se změnilo v hromadné pití a vyprávění příběhů, kdy kromě Natalie nikdo od stolu nevstal celé hodiny. Vévodova sestra se omluvila s tvrzením, že je unavená, a jedním rychlým pohledem Spearovi sdělila, jak je rozhořčená. On stejně rychle pokrčil rameny a naklonil hlavu, čímž jí sdělil, že se s tím nedá nic dělat a že jí navštíví někdy jindy.
Spear se převlékl do haleny a kamaší, jež nosíval při cvičení v šermu.
„Holínky ne," zarazil jej Amafi.
„Nic obyčejnějšího nemám."
„Tak pojď bosky."
Když Spear vstal, Amafi přinesl z krbu hrst popela a vetřel jej Spearovi do vlasů a pomazal mu jím obličej. „Blahorodí, snaž se vypadat velice chudě, a možná dnešní noc oba přežijeme." Pak trochou krve ze své haleny pomazal Spearovu halenu a tvář.
Spear následoval bývalého nájemného vraha přímo do křídla, kde přebýval Leso Varen. Když se přiblížili k čarodějovu obydlí, Spear by byl při pohledu na to, co uviděli, zaváhal, nemít silný žaludek.
Sluhové, všichni popelaví ve tvářích a mnozí potlačující nevolnost, vynášeli z čarodějových komnat těla. Mezi sluhy byli tací, jež Spear nepoznal, snad dělníci z města. Někdo zařval: „Vy dva!" a ukázal na ně. „Doneste sem ty necky a pohněte sebou."
Spear s Amafim popadli velké dřevěné necky naplněné vodou a nějakou žíravinou. Spearovi stačilo nadechnout se výparů a už mu vyhrkly slzy z očí. Odvrátil hlavu a pomohl svému komorníkovi odtáhnout necky do čarodějových komnat. Leso Varen stál stranou a probíral se hromadou pergamenu na stolku před sebou. Každou chvíli vzhlédl, ale pozornost cele soustředil na psaní.
Místnost, do níž vstoupili, byla tatáž, kde Spear skládal svou přísahu, a vedly z ní dvoje další dveře naproti sobě. Dveře nalevo byly otevřené a Spear s Amafim dostali příkaz donést své břemeno tam. Položili ji na zem a Spear chvíli nemohl uvěřit vlastním očím. Neměl slova, jimiž by popsal, co měl před sebou. Místnost měla kamenné zdi bez jediného koberce či jiného zpříjemnění. Na jedné stěně byly police plné knih a svitků. Stěnu naproti dveřím zdobily okovy a podle toho, kolik krve bylo na stěně a na podlaze pod nimi, musela těla pocházet odsud. Ve třetí stěně bylo jediné okno a pod ním stál stolek s kalamářem a brkem. Napravo ode dveří byl velký stůl pokrytý lahvičkami, nádobkami a krabičkami. Uprostřed byl v podlaze velký odtokový kanálek a krev stékala k němu.
Spear nepotřeboval cítit, jak mu naskakuje husí kůže, aby poznal, že místnost je prodchnutá ohavnou magií. Ze svého výcviku na Čarodějově ostrově si pamatoval dost, aby vytušil, co se tu událo. Temná vázací kouzla, mocná zaříkadla na zmatení nepřátel a mnoho dalších tajuplných praktik posilovala lidská smrt a krev. Leso Varen musel být nekromant, mistr magie smrti, a nedávno tu vyvolal nějaké velké kouzlo. Z nepřítomného výrazu, s nímž studoval dokumenty, Spear usoudil, že to neprobíhalo dobře.
Spear vzal kartáč a pustil se do drhnutí podlahy. Amafi zatím pracoval na stěnách. Spear využil příležitosti, aby si zapamatoval veškeré podrobnosti o tomto místě. Propracovával se k policím s knihami a pokoušel se přečíst názvy. Mnoho svazků nemělo na hřbetě žádný nápis nebo tam byly značky, kterým nerozuměl, ale asi tucet názvů přečíst dokázal. Většinou byly v jazyce Keshe, Roldemu a Ostrovů a několika dalších, jež znal. Uložil si je do paměti a rozhodl se později je sepsat a poslat zprávu konkláve.
Tolik se soustředil na čtení, že téměř přeslechl, když se za ním kdosi objevil. Jak sklonil hlavu, ucítil na rameni čísi ruku. Otočil se a sklopil zrak pro případ, že to je někdo, kdo by ho mohl poznat. Uviděl před sebou pár bosých nohou vykukujících zpod dlouhé sukně, na lemu špinavé. Vzhlédl a uviděl mladou ženu držící vědro čisté vody. Roldemsky se silným přízvukem řekla: „Na čištění."
Spear kývl, couvl a opřel se rukou o stěnu, protože se mu zatočila hlava. Ona se na něj už víc nepodívala, chrstla vodu na podlahu, čímž částečně spláchla krvavou břečku, a odešla. Když dívka s vědrem odcházela k neckám pro další vodu, Spear se nehýbal. Amafi si všiml, že stojí, prudce ho zatahal za rukáv a zašeptal: „Civíš, blahorodí. Drž hlavu dole!"
Spear se znovu pustil do drhnutí a všechny myšlenky na názvy knih se mu vykouřily z hlavy. Pracovali ještě asi hodinu, pak dostali rozkaz odnést necky ven. S Amafim si našli schodiště vedoucí dolů a vydali se po něm. V polovině dlouhé chodby Spear otevřel tajný průchod do služebnických chodeb a odvedl Amafiho zpátky do svých pokojů.
Vana v jeho koupelně ještě byla plná a Spear navrhl: „Použijeme ji oba, pak ji s pomocí vědra vyprázdníš. Nesmíme dovolit, aby někdo viděl všechnu tu krev."
„Blahorodí, co se tam stalo?" vyzvídal Amafi. „Vypadal jsi, že vidíš ducha."
Spear vzhlédl. „Skoro, Amafi. Skoro." Stáhl si zakrvácenou halenu a hodil ji sluhovi. „Tohle spal," nakázal mu a sundal si špinavé kalhoty. Posadil se do vany a zavřel oči, ale před sebou stále viděl tvář té mladé ženy jako portrét vpálený do paměti. Každý její vlásek, šmouhy na lících i modřiny, některé staré a jiné čerstvé.
On si ji ale pamatoval z doby, kdy měla tvář pokrytou pihami a mhouřila medově zlaté oči, když ho pozorovala

způsobem, z něhož se mu chtělo zemřít. Ponořil hlavu pod vodu a umyl si vlasy. Když se vynořil, zakryl si obličej rukama, protože vlastně uviděl ducha. Tu štíhlou, vysokou dívku znal. Viděl ji běhat s ostatními děvčaty ve vesnici Kulaam ještě když se Spear Sokol jmenoval Kielianapuna - Červená veverka a ona se jmenovala Oko modrokřídlé čírky.
Přišel Amafi a zeptal se: „Co se stalo, blahorodí?"
Spear by byl nejraději zaječel: nejsem poslední ze svého kmene, ale věděl, že tím by bývalému vrahovi prozradil víc, než by chtěl. Nakonec ze sebe vypravil: „Ta dívka ve Varenově pokoji, ta blonďatá."
„Ano, blahorodí?"
„Ona mi... připomněla někoho, koho jsem už léta neviděl."
„Aha," řekl Amafi a začal si svlékat šaty umazané krví. „Překvapivá podoba."
„Velice překvapivá."
Vyměnili si místa a Spear se utřel. Když se připravoval na lože - věda, že spánek nejspíš stejně nepřijde - pravil: „Zítra, až mi vévoda dá poslední příkazy před odjezdem do Saladoru, chci, abys zjistil, co jen půjde, o těch lidech, kteří přišli odklidit těla. Musí to být někdo, komu hofmistr důvěřuje, že zachová tajemství. Zjisti, co se dá."
„A co ta dívka?"
Spear se nad tím zamyslel. „Zatím ne. Prozatím jenom zjisti, kdo to je a kdo je její pán."
„Jak si přeješ, blahorodí."
Spear se posadil před krbem a snažil se zahřát. Trvalo mu to mnohem déle, než by mělo.
11. Salador

Kočár projížděl ulicí.
Spear a Amafi mířili k domu, který si pronajali skrze jednoho z Kašparových agentů v Saladoru. Na této cestě nebyl Spear oficiálním zástupcem vévody, neměl žádné diplomatické úkoly, nemusel zastupoval Olasko v paláci vévody ze Saladoru. Vlastně nikdo nesměl zjistit, že je Kašparovým agentem, ani že se stal olaským baronem. Pro všechny v Saladoru měl být dál zemanem Spearem Sokolem, jenž se vrátil do města, kde před lety pobýval.
Měl plán a věděl, co se od něj očekává a jaký by byl jeho osud, kdyby ho chytili nebo kdyby neuspěl. Přesto se přinutil svůj plán znovu promyslet, protože měl pořád pocit, že mu něco uniklo. Poprvé od chvíle, kdy vstoupil do Kašparových služeb, se cítil nejistý. Znal svůj plán do nejmenších podrobností, ale neustále ho něco rozptylovalo. Cítil se tak od noci, kdy v citadele uviděl Oko modrokřídlé čírky.
Amafi toho moc nezjistil, jenom že k odvážení těl z citadely volají obchodníka jménem Bowart. Ten se těl zbavil a nikdo nevěděl jak. Amafi také zjistil, že vede skupinu pohodných, kteří odklízeli mrtvá zvířata, hlavně koně a krávy, jež uhynula na polích nebo ve stájích. Povídalo se, že má také spojení na obchod s otroky dole v Keshi a pašeráky na jižních ostrovech.
Pokud mu Oko modrokřídlé čírky prodali loupežníci z Krkavcovy tlupy, tak mohli přežít i další, Spear chápal, proč nejspíš ušetřili Oko modrokřídlé čírky. Byla neuvěřitelně krásná. Také by chápal, proč ji nechávají dělat ty nejpodřadnější práce, protože i když asi přežila znásilnění, bojovala jistě ze všech sil, stejně jako každá Orosinka, a nikdy by nesvolila k práci v nevěstinci. Otrokář, který ji pro tento účel koupil od Krkavce, musel být hodně zklamaný.
Z rozčilení, že ona žije a možná i další, se mu svět obrátil vzhůru nohama. Od nájezdu předpokládal, že ze svého lidu zůstal naživu pouze on, protože ke Kendrickovi ani jinam se nedostala žádná zpráva o jiných přeživších. To by dávalo smysl, pokud ty, kdo nájezd přežili, okamžitě odvedli do Olaska. Spear ale neměl, jak by to zjistil, a celý svůj další život založil na představě, že ten den nepřežil nikdo z jeho lidu. Nikdo, na kom by mu mělo záležet. Nikdo, pro koho by mohl žít.
Jeho cesta byla jasná, ale poprvé od té chvíle, kdy vykročil na cestu pomsty, měl důvod žít. Než spatřil Oko modrokřídlé čírky, nezáleželo mu na tom, jestli přežije, hlavně pokud svůj lid pomstí. Teď musel přežít. Musel zničit kapitána Havrevulena a vévodu Kašpara a přežít, aby mohl najít Oko modrokřídlé čírky a zjistit, zda přežil ještě někdo, a jednou se možná vrátí do svého horského domova, kde znovu rozdmýchá jiskru Orosiniů, jakkoliv chabě.
Amafi u něj vycítil změnu a při několika příležitostech se zeptal, zda snad není něco v nepořádku. Spear jeho otázky odrážel nejasnými odpověďmi ve smyslu, že mu dělají starosti Kašparovy rozkazy. Spear si neustále připomínal, že ať už se změnilo cokoliv, jedno zůstává při starém: musí přežít, musí poslouchat Kašpara, dokud nepřijde čas ho zničit, a do té doby se musí chovat jako věrný služebník.
Kočár dorazil k domu, který si Spear pronajal, a kočí jim otevřel dvířka. Spear s Amafim vystoupili a Spear došel k domu a zaklepal na dveře.
Otevřela mu nějaká dívka a zeptala se: „Co si přeješ, pane?"
„Jsem zeman Sokol."
Žena ustoupila stranou. „Vítej doma, zemane. Já jsem Magary."
Když Spear vstoupil, řekl: „Můj komorník se jmenuje Amafi. Bude tu majordomem. Kdo ještě tu je?"
„Kuchař, pane. Teda on tady není, ale patří k domácnosti. Je na trhu. Zprávu o tvém příjezdu jsme od majitelů domu dostali teprve včera. Uvařím čaj, jestli chceš."
„Dám si. Ještě někdo?"
„Už nikdo, pane. Když v domě nikdo nebydlí, uklízím tu a Lucien pro nás dva vaří. Nikdy nevíme, co bude potřeba, dokud nedorazí nájemníci."
Spear vepředu viděl obývací pokoj a chodbu, která nepochybně vedla do kuchyně. Napravo byly vidět další dveře.
Spear se zeptal: „Co je tam?"
„Spíž, pane."

„Žádná jídelna?"
„Ta je nahoře, pane. Dům je trochu starý, ale docela hezký, když si na něj jednou zvykneš."
Spear kývl. „Budu nahoře. Ať mi tam Amafi donese zavazadla a ty pak přines čaj."
Spear se vydal na obhlídku. Brzy zjistil, že dívčin popis byl odpovídající. Domek byl malý, s krásnou vyhlídkou na hlavní náměstí. Stál přímo naproti cestě vedoucí k hradu vévody ze Saladoru. Na poschodí vepředu byla jídelna s okny od podlahy ke stropu. Byly tu dvě ložnice, jedna o něco větší než druhá. Jak se tak rozhodoval, kterou si vybere, pochopil, proč Kašparův agent tento dům vybral. Měl jedinečnou výhodu: malé, nenápadné dveře vedoucí na terasu na střeše, takovou plošinku obkloponou nízkým železným zábradlím. Bylo odsud vidět na město pod hradem až k přístavu. Na terase stál stoleček a dvě křesílka. V létě to muselo být krásné místo, kde si mohl při západu slunce vypít sklenku vína.
Taky to byl hezký způsob, jak nenápadně vyklouznout z domu. Spear došel na kraj střechy a podíval se dolů. Tepané železné zábradlí tu bylo hlavně proto, aby někdo náhodou nespadl. Před ním byla řada ostrých hrotů namířených dolů, jež měly zabránit tomu, aby sem nevlezl nějaký zvědavý zloděj. Spear nepochyboval, že odhodlaný zloděj by se sem dostal docela snadno, ale spíš by si našel snazší cíl, než by se obtěžoval s přelézáním hrotů, zvlášť když místní zloději věděli, že dům se pronajímá, což znamenalo, že tam většinou není nic, co by stálo za krádež.
Speara však zaujalo, jak snadné bylo dostat se přes uličku na střechu domu naproti, jenž vypadal příhodně opuštěný, pokud se dalo soudil podle rozbitých oken. Stačilo k tomu jen pevné prkno a nemít strach z výšek. Spear hodlal poslat Amafiho. aby mu vhodné prkno sehnal nebo nějaké opatřil na pile.
Vrátil se dovnitř a viděl, že Amafi vybaluje. „Odpovídá dům tvým potřebám, blahorodí?"
„Ano."
„Není tu vana a záchod je venkovní. Ale nechali tu moc hezký nočník."
Spear pokrčil rameny. Zvykl si na velkou vanu v Kašparově citadele, ale v Roldemu měl vanu jen sedací. Byla tak malá, že musel mít kolena až u brady, když se chtěl vykoupat, a vody se tam vešlo tak málo, že hned vychladla.
„Najdi nějaké vhodné lázně. Znám jich pár u přístavu ještě z doby, kdy jsem tu bydlel." Zavzpomínal na čas strávený v Saladoru s Calebem a Paskem. Byly to možná ty nejšťastnější chvíle, jaké od zničení své vesnice zažil. Příští týden by mohl navštívit pár starých známých míst.
U rybího trhu bývala jedna herna, kterou měl obzvlášť rád, i když ve srovnání s ostatními byla poněkud drsnější, ale přátelská a poctivě vedená. S Calebem tam strávili nejednu noc.
Napadlo ho, co asi dělá Caleb. A ostatní, Robert de Lyis, Pasko, Magnus, Pug a Miranda... všichni, kteří vzali polomrtvého chlapce z orosinských hor a změnili ho v to, čím byl dnes, ve dvorského barona Speara Sokola, pomazaného nejlepšího šermíře světa, odborníka na jídlo a víno, hudebníka, malíře, jazykozpytce, tanečníka a hejska. Hořce si pomyslel: a navíc lháře, špeha a nájemného vraha. A sluhy svého nejnenáviděnějšího nepřítele.
Pak se zamyslel. Opravdu Kašpara nenávidí? Nenáviděl Kašpara a kapitána Havrevulena za to, co udělali. Kapitán nebyl s nikým spřízněn. Vzhledem k tomu, jaký typ to byl, si ani nedokázal vysloužit náklonnost. A jeho očividná žárlivost kvůli tomu, že lady Natalia dala přednost Spearovi, chlad mezi oběma muži příliš nerozehřál. Ale Kašpar, ten byl něco jiného.
Kašpar měl vlastnosti, jež Spearovi připadaly přitažlivé. Byl bystrý a měl asi nejsložitější mysl, s jakou se kdy Spear setkal. Měl neobvyklý smysl pro humor a často měl radost z těch nejobyčejnějších věci. Byl nelítostný a bez skrupulí, ale k těm, kteří mu sloužili, byl starostlivý a velkorysý.
Spear by ho bez váhání zničil, pomstil by bezpráví spáchané na svém lidu, nicméně teď uvažoval o tom, jak se z něj vlastně stal tak nebezpečný a ctižádostivý muž. Nikoliv poprvé si říkal, kde končí Kašparovy zločiny a začíná vliv Leso Varena.
Spear usoudil, že je čas poslat zprávu konkláve. Našel své psací potřeby v koženém pouzdře, které mu Amafi položil na stůl v ložnici. Rozbalil kousek hedvábného papíru, velmi drahého, zato odolného vůči vodě, jakmile nesmazatelný inkoust jednou zaschl. Zaznamenal vše, co viděl v citadele. Sepsal všechny předměty, které na Varenově stole poznal, načrtl ty symboly, jež si zapamatoval, a dodal i názvy svazků na policích. Krátký odstavec věnoval spekulaci, jaký vliv má Varen na Kašpara. Jména Varen a Kašpar pochopitelně vynechal, zmiňoval se o nich jen jako o »mágovi« a »šlechtici«, a nakonec se podepsal prostě »Spár«.
Papír složil a zalil voskem, ale svůj pečetní prsten do vosku neotiskl. Adresoval ho Zemanovi z Hlubokého lesa. Když se Amafi vrátil, sdělil Spearovi, že nedaleko jsou lázně dostatečně vhodné i pro jeho návštěvu. Spear mu předal dopis a zeptal se ho, jestli zná cestu k Vinnému sudu. Amafi to místo znal a Spear mu přikázal, aby tam dopis doručil majiteli bez dalších poznámek a čekání na odpověď a pak aby za ním přišel do lázní s čistými šaty.
Amafi odběhl a Spear sešel dolů, aby se vyptal Magary a kuchaře, jenž se mezitím vrátil z trhu. Spear řekl: „Ty musíš být Lucien."
Kuchař byl mladý, jen o pár let starší než Magary, a snažil se tvářit sebevědomě. „Ano, pane."
„No, myslím, že budeš mít snadné časy. Já doma moc nevečeřím a jen zřídkakdy mám hosty. Takže většinou budeš vařit ráno a možná v poledne."
„Jak si přeješ, zemane."
Spear zachytil cizí přízvuk. „Odkud jsi?"
„Původně z Bas-Tyry, pane. Z Genouy, to je takové malé městečko kousek od hlavního města."
„Aha," zajásal Spear. „Jídlo z Bas-Tyry je vyhlášené. Jaké jsou tvoje speciality?"
Lucien se vrhl do seznamu svých oblíbených pokrmů a Spear ho přerušil a požádal ho, aby mu popsal, jak jeden konkrétní připravuje. Když Lucien začal líčit přípravu pokrmu, Spear se vyptával a Často navrhoval jiné koření či bylinky. Kuchař se rychle rozehřál. „Vyznáš se v jídle, pane."

„Kdysi jsem pracoval v kuchyni," poznamenal Spear neurčitě. „Nejsem zrovna bohatý zeman," dodal, když se Lucien a Magary zatvářili překvapeně. Spear se zasmál. „Chudí zemani musejí taky jíst."
Všiml si, jak si vyměnili pohled, a tak se zeptal: „Jste svoji?"
Magary měla světlou pleť a světle hnědé vlasy, ale teď se hluboce zarděla. „Ne, pane... ještě ne, ale jednou bychom se rádi vzali."
„Něco vám povím," prohlásil Spear, „dneska jsem chtěl večeřet venku a ze společenských důvodů musím, ale co kdybys mi zítra připravil něco ze svých oblíbených jídel? Je mi jedno, jestli toho připravíš víc - vy dva a Amafi můžete dojíst to, co nezmůžu, ale rád bych zjistil, jestli jsi tak dobrý kuchař, jak tvrdíš."
„Nebudeš zklamaný, pane."
Spear řekl: „Teď si půjdu dát lázeň a masáž. Chtěl bych snídani hodinu po východu slunce... počkej, dvě hodiny, možná se večer zdržím. Mimochodem, kde spíte vy?"
„Ve sklepě, pane. Máme tam maličký pokoj a je tam i postel pro tvého komorníka."
„To nebude nutné. Je to i můj osobní strážce a bude spát v tom pokojíku nahoře vedle mého. Vaše soukromí vám zůstane."
Magary se očividně ulevilo a Lucien se viditelně rozzářil. „Ano, zemane!"
Spear vyšel z domu a vydal se k lázním. Rozhlédl se po městě a uvědomil si, že mu Salador scházel. Co se to ze mě stává? pomyslel si. Nejsem sentimentální, ale teď mám pocit, jako bych se vrátil na místo, které je mi drahé.
Pak si uvědomil, že mu není drahé toto místo, nýbrž vzpomínka na čas, jenž tu strávil. S Calebem tu spolu studovali, opíjeli se a dokonce chodili za děvkami. Tady se naučil tomu, co věděl o víně, jídle a umění. Naučil se tu hrát na hudební nástroje, tancovat, malovat i svádět urozené dámy. Byla to jediná doba, kdy necítil temné naléhání pomsty a nemyslel na svou budoucnost, tehdy žil jen pro tu chvíli.
Caleb mu chyběl a toužil uvidět Oko modrokřídlé čírky. A nejpřekvapivěji ze všeho mu chyběla Natalia.

***

Jídlo bylo úžasné. Spear se podíval na Luciena a řekl: „Už jsem jedl líp." Kuchaři poněkud poklesla brada, ale Spear hned dodal: „Ale jenom párkrát. Děláš čest svému řemeslu."
„Děkuju, zemane."
Spear se zamyslel. Věděl, že se v Saladoru zdrží jen krátce i přes to, jak se tvářil, že se tu usazuje. Začínalo být chladno a lidé se brzy budou připravovat na slavnost zimního slunovratu. Vévoda Rodoski do města dorazí za necelý měsíc.
Spear by ale těmto mladým lidem rád nějak pomohl.
„Co máš v plánu do budoucnosti, Luciene?"
Mladík pokrčit rameny. „V plánu, pane? Nevím. Mám docela štěstí, že jsem dostal tuhle práci. V Saladoru je poslední dobou kuchařů víc než pracovních míst. Bylo by hezké mít stálou práci u někoho, kdo by uměl využít mých schopností, pane, jako třeba u tebe," dokončil honem.
Spear se zasmál. „Nenapadlo tě zařídit se sám pro sebe?"
„Jako mít hospodu?"
„V Roldemu jsou žhavou novinkou soukromé jídelny." Spear mu popsal Dawsona, Metropol a pár dalších. „Nejlepší kuchaři nebo ti, kterým vy z Bas-Tyry říkáte gran chefs, jsou muži s postavením a velcí boháči."
Magary, která dosud jen koukala, vyhrkla: „Ach, pane, to by byla nádhera."
„Uspořádám pár večírků. Zkusím ti najít nějakého patrona."
„Pane, to by... to si ani neumím představit." Lucien celý zářil.
„Jenom takhle vař dál a budeme spokojeni oba." Spear vstal. „Ale řeknu ti, že pudinku by prospělo trochu víc zázvoru."
Lucien se chtěl hádat, ale včas se zarazil. „Asi máš pravdu, zemane."
Spear se zasmál. „Tomu pudinku nic nescházelo. Jenom jsem chtěl zjistit, jestli dokážeš držet pusu zavřenou. Hádat se s kuchaři je jako snažit se zadržet příliv."
Lucien i Magary se rozesmáli a zároveň se tvářili rozpačitě.
Spear prohlásil: „To bude pro dnešek všechno." Amafimu, jenž stál po celou dobu Spearovi u ruky, řekl: „Dej si taky kousek. Je to moc dobré. Pak se sejdeme v klubu s názvem Ruthiin palác. Je čas, aby si na mě Salador zase vzpomněl."
Včera se navečeřel v malé hospůdce a zahrál si v podniku kousek od hlavního náměstí, ale nikde nepotkal nikoho, koho by znal ze svého předchozího pobytu v Saladoru. Představil se majitelům obou podniků a zajistil si tak, že se zpráva o jeho návratu nakonec roznese, ale usoudil, že potřebuje něco dramatičtějšího. Ruthiin palác byla nejoblíbenější herna ve městě a tam ho znali.
„Ano, blahorodí. Přijdu, hned jak se najím."
Spear vyšel do noci a celou cestu do herny zápolil se svými emocemi. Od té noci v citadele se všechno změnilo. Teď měl pocit, jako by uvázl v bedně vytvořené z myšlenek a pocitů, ne ze dřeva, nicméně stejně omezující.
Neustále se zlobil, nesmírně toužil zapomenout na to, co se stalo důvodem jeho existence, zapomenout na touhu pomstít svůj lid. Najednou se cítil jako v pasti, jako by ho zachytily síly, které jím cloumají sem a tam. Byl zoufalý z pomyšlení, že Oko modrokřídlé čírky musí strávit další den dřinou, a toužil po prostých radostech života, jako třeba když Lucienovi pochválil jeho dílo.
Zastavil se a opřel se o zeď krámku s moukou, na noc zavřeného. Měl pocit, že nedokáže udělat další krok. Žaludek se mu stáhl a hrdlo se mu sevřelo. Náhle se bez varování rozplakal. Bolest, o níž si myslel, že je dávno zapomenuta, se vyvalila odkudsi z hloubi jeho duše. Poté přišla zlost na to, co na něj bohové seslali, pak smutek kvůli všemu, co bylo ztraceno. Skoro půl hodiny zůstal u krámku a nevšímal si občasných kolemjdoucích, kteří se po něm dívali a mysleli, že

je opilý nebo možná šílený.
A rozpoznal past, již mu uchystala vlastní mysl. Připomínal si, že tímto směrem leží jenom zkáza. Nemohl opustit Kašparovu službu, ani odvolat svou přísahu. Mohl jenom trpět, dokud nebude volný nebo dokud nebude moci zemřít. Jenže aby v Kašparových službách přežil, musel být neoblomný jako hora, chladný jako led a tvrdý jako ocel. Emoce by ho mohly zničit rychleji než nejnebezpečnější šermíř.
Vzhlédl a mezi mraky uviděl několik hvězd. Pocítil slabý vánek od přístavu a jeho chladný dotek mu připomněl: je jenom tak slabý, jak sám dovolí. Jeho smutek, zlost a lítost byly poctivě zasloužené, zaplacené krví jiných, a on se nemusel nikomu omlouvat, nejméně ze všeho sobě. Ale nemohl je přijmout. Musel si je přiznat a pak je zapudit, protože držet se jich, nechat si je v srdci, by znamenalo odsoudit se k záhubě, a všechno, co zatím vykonal, by nebylo k ničemu.
Pokud přežije a pokud zničí Kašpara, pak bude moci uvažovat, jaký osud pro něj bohové chystají za jeho černé skutky. Pokud přežije, třeba najde Oko modrokřídlé čírky a vysvobodí ji ze zajetí. Pokud přežije, třeba dokáže najít domov i v jednom z těch měst, jež poznal. Pokud přežije, třeba bude moci zaplatit jídelnu s mladým šéfkuchařem jako Lucien. Možná třeba znovu najde lásku. Jednoho dne z něj možná bude manžel a otec. Pokud přežije.
Zhluboka se nadechl a narovnal se. Nesměl dovolit, aby ho jeho pocity takhle přemohly. Jenom díky laskavosti osudu k tomu došlo na celkem bezpečném místě. V citadele a na mnoha dalších místech by to znamenalo jeho smrt.
Pomalu nabíral síly, využil veškerou mentální disciplínu, aby se ochránil před sebou samým. Lítost, zlost, strach a nenávist by ho jenom zničily, na to nikdy nesměl zapomenout.
Než dorazil do Ruthiina paláce, už byl zase sám sebou, silný a připravený, a přisahal si, že už sám sebe nikdy znovu nezradí.

***

Ruthia, bohyně štěstí, Spearovi znovu přála. S úsměvem odložil karty a řekl: „Samé poháry, pánové."
Pět karet stejné barvy byl nejlepší list u stolu a Spear si posbíral vyhrané zlaťáky, zatímco ostatních pět hráčů odhazovalo své karty na stůl. Zeman John Mowbry ode dvora vévody ze Saladoru byl mladý muž, tak sedmnáct, osmnáct let. Potřásl hlavou a prohlásil: „Musíš být čestný člověk, zemane Sokole, protože s takovým štěstím, kdo by potřeboval podvádět?"
Náhle všichni u stolu zmlkli. Mladý zeman si uvědomil, že se nebezpečně přiblížil ke smrtelné urážce, a honem vyhrkl: „Omlouvám se, pane. Jenom jsem žertoval. Očividně to byl špatný vtip."
Spear se na chlapce podíval a usmál se. „Vlastně ani ne," pravil a taky se rozesmál. „Vlastně když o tom tak přemýšlím, byl docela dobrý."
Podal mladíkovi karty. „Ale ty rozdáváš."
Mladému zemanovi se očividně ulevilo, že se Spear neurazil, a zamíchal karty.
„Jak dlouho u nás zůstaneš, zemane Sokole?" zeptal se kupec jménem Ruben z Ravensburghu.
Spear pokrčil rameny. „Nevím. Hodně jsem cestoval a v Saladoru se mi moc líbí. Před lety jsem tu studoval a bylo to příjemné. V současnosti jsem na volné noze a rozhodl jsem se, že se sem vrátím a uvidím, co se bude dít."
Další muž, důstojník vévodovy gardy jménem Dumont, se zasmál. „A dostat se z Roldemu muselo být dobré pro tvé zdraví," Byl jedním ze Spearových pravidelných protihráčů, když ještě žil v Saladoru, a byl, když už ne přítel, tak aspoň příjemný společník.
Spear sebou při té poznámce schválně cukl, pak se ale pousmál a utrousil: „Taky se to tak dá říct."
Výraz zemana Johna při rozdávání prozrazoval, že nepochopil, a Dumont dodal: „Tady našemu příteli se podařilo veřejně ponížit prince Matthewa z Roldemu takovým způsobem, že není příliš pravděpodobné, že by ho ještě někdy pozvali do paláce na hostinu."
„Vážně?" podivil se další hráč, rejdař jménem Vestla. „Pověz nám o tom."
Spear si vzal karty, podíval se na ně a odhodil je. „Nemám nic." A dodal: „Raději bych o tom pomlčel."
Dumont pokračoval: „Podle toho, co jsem slyšel, donutil tady náš přítel prince až k pláči přímo na Dvoře mistrů. Doslova mu naplácal plochou čepelí."
Muži kolem stolu se rozesmáli a Dumont ještě doplnil: „Jednou jsem se s princem setkal a vsadím se, že ne málo z těch, kdo se na to dívali, ti v duchu tleskali, zemane, za to, že jsi toho hulváta pokořil."
Spear pokrčil rameny. „Trochu jsem cestoval. Co je nového?"
Ostatni se zasmáli a ohlásili své sázky. Promluvil Dumont. „Necháme plavat ten příběh o tvém souboji s princem. Nového není nic moc. Starý vévoda Duncan vládne moudře. Jeho syn Laurie je chlapík, kterého si všichni považují, a časem z něj bude dobrý vládce. S Velkou Keshí máme mír, a podle toho, co jsem slyšel naposledy, je v Západním království klid, takže vojáci jako já mají čas zlenivět a ztloustnout." Odložil karty. „Tři devítky."
Nikdo neměl víc, a tak Dumont shrnul mince. „Ach, a vévoda Rodoski z Roldemu přijede na slavnost zimního slunovratu."
Spear předstíral překvapení. „Varian přijede navštívit vévodu?"
„Starý přítel?" otázal se Ruben.
„Známý ze Dvora mistrů."
„Vzhledem k tvým rozepřím v Roldemu s princem," podotkl Dumont, „asi nebudeš pozván na vévodovu hostinu."
„To bych nebyl ani tak," opáčil Spear a zvedl nový list.
„Nepodceňuj se, Speare," poznamenal Dumont. „Když jsme se setkali naposledy, byl jsi jenom bezvýznamný šlechtic ze západu. Velmi bezvýznamný," dodal a ostatní se zasmáli. „Ale teď je z tebe šampion Dvora mistrů a to není jen tak něco."

Spear zvedl karty a poskládal si je. Byly ohlášeny sázky a on si dvě karty vyměnil. „Možná si někdy příště vysloužím to potěšení, že budu představen Jeho Milosti vévodovi Duneanovi, ale prozatím se spokojím s tím, že budu o slavnosti zimního slunovratu prolézat jednu krčmu za druhou a hledat nějakou přívětivou holku."
Ostatní se rozesmáli. „Hezky řečeno." Spear vyhrál a Dumont prohlásil: „Musím se vrátit zpátky na hrad. Ráno mám službu." Podíval se na zemana Johna.
Chlapec vstal se slovy: „Já taky. Dobrou noc, pánové."
Spear se obrátil na ostatní tři muže. „Budeme pokračovat?"
Ruben se zvedl. „Už jsem na jednu noc prohrál dost, Speare. Rád jsem tě zase viděl."
Ostatní také odešli a Spear vstal. V rohu probíhala další hra a jedna židle byla volná, ale on usoudil že na jednu noc už má karet dost. Hrály se tu i kostky a ruleta, ale on se na ně nějak necítil. Jeho návštěva splnila svůj účel. Dumont o něm řekne jen několika lidem na hradě, ale mladý zeman John bude určitě každému vykládat, že hrál se šampionem Dvora mistrů.
Spear pil jen střídmě a díval se, jak ostatní hráči podléhají alkoholu. Před odchodem však potřeboval ještě jednu skleničku. Zadíval se do rohu, kde mlčky stál Amafi a držel stále svůj první pohár s pivem. Spear trval na tom, že když hraje, má se jeho osobní strážce držet opodál. Potřeboval vědět, kdo ho pozoruje, a Amafi byl jeho druhýma očima.
Spear si objednal kořalku a napil se. Ostrý, hořkosladký alkohol ho cestou do žaludku zahřál. Jak tam tak mlčky stál, cítil, jak temné emoce, jež se ho zmocnily v uličce, znovu vystupují na povrch, a použil všechny mentální triky, kterým se naučil na Čarodějově ostrově, aby je zahnal. Odstrčil nedopitou skleničku a zamířil ke dveřím.
Venku se rozhlédl a usoudil, že do svítání zbývá jen asi šest hodin. Šel pomalu, čekal, až ho Amafi dohoní. Zaslechl za sebou rychlé kroky a otočil se. Místo svého komorníka však uviděl muže v černém s tasenou dýkou.
Speara zachránily jen jeho téměř nadpřirozené reflexy. Uskočil právě včas, aby ho dýka minula, vrhl se na zem a pustil se s útočníkem do křížku. Levačkou ho chytil za pravou ruku a druhou rukou sáhl pro svou dýku. Přes soupeřovo tělo se k ní však nemohl dostat, a tak mu šel po očích. Muž ucukl hlavou a bolestí zachroptěl, pak náhle ztuhl, vyvrátil oči a znehybněl.
Spear nad nyní mrtvým vrahem uviděl stát Amafiho, jenž si do pláště mrtvého otřel nůž a zeptal se: „Blahorodí, není ti nic?"
„Ne, ale cítím se jako hlupák. Slyšel jsem ho za sebou a myslel jsem, že jsi to ty."
„Viděl jsem ho. Před odchodem z herny nedopil a šel hned za tebou, blahorodí, takže jsem věděl, že nemá za lubem nic pěkného."
Spear si k muži klekl a prohlédl si ho. Byl štíhlý, s nevýraznými rysy, v černé haleně, šedých kalhotách a plášti. Neměl nic, co by pomohlo určit jeho totožnost. Neměl měšec ani žádné šperky, jen meč a dýku.
„Kdo to byl?" uvažoval Amafi.
Spear vykročil. „Pojďme pryč, než sem někdo přijde. Nechci strávit zbytek noci rozhovorem se saladorským šerifem."
Když zahnuli za roh a byli dost daleko, Spear promluvil. „Důležité není, kdo to byl, ale spíš, kdo ho poslal."
Amafi řekl: „Nemáš žádné nepřátele, blahorodí."
„Ale mám," prohlásil Spear.
Rychle se vrátili zpátky do domu a Spear si cestou uvědomil cosi, co pro něj bylo nové. Měl pocit, že je pronásledován.
12. Zrada

Spear zaútočil.
Protivníka zasáhl snadno a dav na ochoze zajásal. Spear pozdravil svého protivníka a pak i rozhodčího.
Dvůr mečů byl ve srovnání s Dvorem mistrů v Roldemu skromné zařízení. Místo celého bloku zabíral jen jednu větší budovu, scházely tu odpočívárny a lázeň a nabízel jen málo z roldemského pohodlí. Nepodporoval ho král Ostrovů ani vévoda ze Saladoru, byl to spíš soukromý klub pro šlechtice, kteří si chtěli vylepšit schopnosti. Zatímco šlechtici a vojáci z posádek v pohraničí měli spoustu příležitostí si zacvičit pod pozorným dohledem mistra šermíře, dvorští šlechtici ve městech jako Salador byli často ponecháni svému osudu, když přišlo na šermířské umění. Členství nebylo drahé, ale Spear, jako šampion Dvora mistrů, byl pozván jako host a po dobu svého pobytu v Saladoru mohl plně využívat veškerých výhod. Když dostal pozvání, Spear se Amafimu svěřil, že je to mazané, protože jeho přítomnost obnovila zájem o členství mezi mladými šlechtici a syny bohatých měšťanů.
A stejně jako v Roldemu, i zde mnoho dcer z bohatých rodin a urozených rodů zjistilo, že pohled na cvičení v šermu je zajímavá kratochvíle. Při své první návštěvě Saladoru, kdy se snažil zvládnout úlohu zemana, byl Spear pouze slibný mladý šlechtic. Teď byl slavný, ať chvalně, či nechvalně, neboť jeho srážka s princem Matthewem vešla ve známost, a šviháckým mladý zeman ze západu byl počítán mezi ty více žádoucí dvořany ve městě.
Vykonal jednu povinnou cestu na vévodův hrad, pozůstatek ze starých časů, velký a studený i přes pokusy ho upravit a zútulnit. Současný vévoda Duncan byl vzdáleným bratrancem krále Ostrovů. Byl to bystrý muž, jemuž bylo hodně přes šedesát, a mladého zemana přivítal ve městě a nabídl mu pomoc, bude-li ji potřebovat, přičemž mu zároveň sděloval, že by od Speara bylo věcí špatného vkusu, pokud by o něco požádal.
Vedle vévody stál jeho syn Laurie a celá záležitost ho zřejmě docela pobavila. Spear ho při několika příležitostech zahlédl. Na rozdíl od některých šlechtických synků zřejmě neplýtval časem a energií na pití, ženy ani hazard. Při jedné příležitosti doprovázel neobyčejně krásnou mladou ženu - Spear později zjistil, že je to dcera jednoho šlechtice ve službách vévody z Krondoru - a podruhé klidně a střídmě sázel v jednom z lepších podniků ve městě, opět ve společnosti oné mladé ženy. O této mladé dámě se povídalo, že se stane příští vévodkyní ze Saladoru. Spear Laurieho nikdy neviděl pít cokoliv jiného než vodu. Podle místních drbů byl příští vévoda ze Saladoru skromný mladík, chytrý,

schopný a vyrovnaný. Měl výjimečné nadání pro hudbu, neboť hrál na několik nástrojů, a měl silný, příjemný hlas. Podle tradice své nadání zřejmě zdědil po svém pradědovi.
Spear si přál, aby mu okolnosti umožnily lépe se s mladým mužem seznámit, ale nebylo to příliš pravděpodobné. Laurie vypadal na člověka, který se drží stranou od nechvalně známých společníků.
Spear došel k Amafimu, jenž tu čekal s ručníkem a čistou halenou a slovy: „Skvělý výkon, blahorodí."
„Děkuju, Amafi."
Od útoku před Ruthiiným palácem uplynul téměř měsíc a zatím k žádnému dalšímu úkladu nedošlo. Amafi měl ve městě několik kontaktů a snažil se zjistit jméno útočníka, jež by ho mohlo dovést k tomu, kdo si vraždu zaplatil. Zatím však nic neobjevil.
Spearův život se neustále točil kolem hodin šermu ve Dvoře mečů, večeří v lepších podnicích - i když kvůli Lucienovu talentu často jídával doma - pozvánek na různé společenské slavnosti, hazardních her a času tráveného ve společnosti různých okouzlujících dam z významných rodin. Když se zamyslel nad tím, co udělá teď, zda odejde, nebo se pustí do dalšího souboje, rozruch mezi diváky ohlásil příchod někoho důležitého. Spear se zájmem přihlížel, jak vchází půl tuctu vévodových gardistů, za nimiž se objevilo několik dvořanů a po nich vévoda Varian Rodoski. Speara to uvedlo do chvilkových rozpaků. Věděl, že existuje šance, že se s vévodou setká, ale nečekal, že to bude na stejné scéně, kde Spear ponížil vévodova bratrance prince Matthewa.
Vévoda byl dosud poměrně mladý, nemohlo mu být ještě ani pětatřicet, tmavý a pohledný. Do svého sňatku s urozenou dámou z Keshe před sedmi lety prý hodně běhal za ženskými. Přede dvěma lety ovdověl, když jeho žena nešťastnou náhodou spadla z koně, a on po ní upřímně truchlil. Nyní bylo, podle všeobecného mínění, jeho jediným zlozvykem občasné sázení na koně a sledování ligového fotbalu. Jinak byl oddaným otcem svým dvěma dětem, šestileté holčičce a Čtyřletému chlapci. Nyní byl oblečený pro šerm, měl na sobě obvyklou vycpávanou vestu, těsné kamaše a střevíce, a nesl si rapír. Sluha mu držel ochrannou přilbu, kovovou síťku chránící obličej a krk před případným zásahem.
Vévoda zahlédl Speara a kývl, pak jako by ho cosi napadlo, k němu zamířil. Napřáhl ruku na pozdrav. „Zemane, dlouho jsme se neviděli."
Speara to zarazilo, ale po krátkém váhání vévodovu ruku přijal a lehce se uklonil. „Milosti. Ano, je to dlouho."
Vévoda měl otevřenou tvář, nebyla v ní ani podlost, ani předstírání. Naklonil se a zašeptal: „Víš, nikoho v rodině to, jak jsi ponížil Matthewa, nerozzlobilo. Jenom jsem si říkal, proč to někdo neudělal dřív. Umí být v jedné chvíli nesnesitelně ješitný a vzápětí neuvěřitelně nudný. Je protivný jako moucha v pudinku. Ten výprask mu jenom prospěl. Jeho matka to měla udělat už před lety." Usmál se. „Pane, nechtěl by ses ke mně připojit?"
Spear jeho úsměv opětoval. „Mluvíš vážně, Milosti?"
„Jsem stejně vážný jako kopanec do zadnice, zemane."
Spear se zakřenil. „Bude mi ctí, Milosti."
Vévoda řekl: „Jenom mě nevyplať, jako jsi to udělal Matthewovi, a budeme spolu báječně vycházet."
„Máš mé slovo, Milosti," slíbil Spear.
Zaujali místa a okamžitě se ozvalo vzrušené bzučení z ochozu. Protivníci se pozdravili a rozhodčí pravil: „Pánové, na první tři zásahy."
Výsledek byl v podstatě předvídatelný vzhledem k tomu, že Spear byl mnohem lepší šermíř než vévoda, ale několikrát nevyužil otevření a dovolil vévodovi propracovat si techniku. Když zápas skončil, vévoda prohlásil: „Dobrá práce, zemane. Tvé velkorysosti si velice vážím."
Cestou ke sluhům, kteří čekali, aby jim mohli pomoci stáhnout vesty a podat osušky, Spear odvětil: „Potěšení je na mojí straně, Milosti. Kromě toho, že lituju svého neukázněného výbuchu při souboji s tvým bratrancem, jsi velmi zkušený šermíř. Kdyby ti povinnosti tvého úřadu nezabíraly tolik času, určitě bys patřil mezi nejlepší protivníky, jaké jsem poznal u Dvora mistrů."
„Jsi příliš laskavý, pane. Jednou jsem se přihlásil, to jsem byl ještě mladý, a nastoupil jsem na dvaatřicátém místě," přiznal vévoda, zatímco se utíral. „Obávám se, že to bylo jen díky svému titulu, a nijak mi to neposloužilo. První protivník mě rychle vyřídil. Myslím, že by bylo lepší, kdyby mě nechali šermovat od začátku v otevřené soutěži."
„Je to lepší způsob, jak se poučit, než nechat se rychle vyřadit," souhlasil Spear a podal osušku Amafimu.
„Jestli ještě nespěcháš, mohl by ses ke mně připojit na skleničku naproti přes ulici, zemane. Rád bych s tebou něco probral."
Spear Amafimu nakázal: „Dones mi šaty." Obrátil se na vévodu: „Bude mi ctí, Milosti."
„Řekněme tak za půl hodinky, ano?"
„Budu tam."
Spear se převlékl a na druhé straně ulice našel hospůdku U ostrého nože. Mnoho členů Dvora mečů sem rádo chodilo. Vzadu našel soukromou místnost, rezervovanou pro vévodu, a po chvilce dorazil i vévoda Varian.
Když jim nalévali, vévoda vedl nezávazné řeči a pak poslal sluhy ven. Ukázal hlavou na Amafiho a Spear mu pokynul, ať také počká venku.
Když osaměli, vévoda Rodoski začal: „Takže Kašpar tě poslal, abys mě zabil, zemane?"
Spear zachoval nehybný výraz a pak předstíral pohoršení. „Milosti, tohle je nějaký špatný vtip?"
„Těžko," odtušil Rodoski a napil se vína. „Nebuď na sebe tak ohromně pyšný, Speare. Tvůj pán není jediný, kdo má agenty v každém přístavu a významnějším městě v kraji. Roldem má dohody s několika dalšími státy o poskytování vzájemně prospěšných informací. Tvá návštěva u knížete Jánoše byla trochu příliš příhodná vzhledem ke skonu kněžny Světlany. Nevím, jak jsi to udělal, nicméně..." Pokrčil rameny. „Sice jsem proti ní nic neměl, ale ani mi nijak zvlášť nechybí."

„Proč si, pro všechno na světě, myslíš, že jsem v tom měl prsty?"
„Protože je to přesně Kašparův styl, zemane. A protože vím, co má Kašpar skutečně za lubem, a tuším, že ty ne."
To Speara zaujalo. Studoval Kašparovy skutky a většina z nich dávala ve větším obraze pramalý smysl. Vražda kněžny Světlany dávala smysl ze strategického hlediska, protože Kašparovi zabezpečila hranici a on pak mohl věnovat pozornost jiným věcem, ale proč by chtěl mít Kašpar Rodoskiho mrtvého, to Spear stále nechápal.
„Hele, namaluju ti mapu," řekl vévoda a namočil prst do vína. Na stole zhruba načrtl Královské moře a pak čáru od Roldemu k Aranoru a od Aranoru k Opardumu. „Z Olaska do Roldemu je to jenom šest krátkých kroků. Už chápeš?"
Spearovi to chvíli trvalo. Co vévoda myslel těmi šesti krátkými kroky? Pak mu to došlo a vydechl: „Kašpar se chce stát králem Roldemu."
„Jsi o něco bystřejší než ostatní," poznamenal Rodoski. „Kašpar je velmi schopný generál, nesmírně nadaný správce a charismatický vůdce, který dokáže donutit hlupáky, aby pro něj umírali. Byl by z něj skvělý král Roldemu, akorát že já mám svou rodinu docela rád - dokonce i toho troubu Matthewa - a kromě toho, že bych chtěl, aby zůstali naživu, taky bych se rád dožil vysokého věku. Proto musím Kašparovi zmařit plány."
Spear chtěl odvrátit pozornost od sebe ještě na chvíli, dokud si nevymyslí nějaký vhodný příběh, díky němuž by vyvázl. „Jestli je to, co říkáš, pravda, k čemu všechna ta vojenská činnost na severu? Kašpar zničil Orosinie, ovládl Latagore a má zálusk na Farindu."
„Kašpar chce umístit své vojsko na hranici s Královstvím tak, aby král Ryan neměl jinou možnost, než vytáhnout mu naproti se svým vojskem z Ranu a Rodezu. Aby ochránil Ran a Rodez, bude muset vyslat oddíly z Dolth, a na ochranu Dolth zase vojáky z Euper a tak dál, až se pohne i posádka Saladoru. Kašpar nebude na to, aby se zmocnil Roldemu, potřebovat armádu. Od svého bratrance, knížete Filipa z Aranoru, si vymůže ústupky a zbaví se dalších šesti uchazečů o trůn před ním. Zkrátka dorazí do Roldemu a setká se jen s nepatrným odporem a značnou podporou nejen od stoupenců na královském dvoře, kteří mu již teď jsou věrní, ale i od ostatních, kteří budou chtít spořádaný přesun vlády. Král Ryan rychle pochopí, že věci jsou již dané, a uzná Kašparův legitimní nárok na trůn. Mohl by souhlasit i s tím, že se v rámci dohody ožení s milou Natalií, a pokud Ostrovy uznají Kašparovu vládu, udrží to na uzdě Kesh. Je to opravdu skvělý plán až na to, že mu nebude dovoleno ho provést."
Spear se zarazil. Něco mu tady nedávalo smysl. „Zní to náramně, je to ohromně složité a rafinované a tak, ale mně to připadá, že kdyby sis byl tímhle plánem jistý, neseděl bys tady a nepopíjel se mnou víno, Milosti. Už bych byl mrtvý."
Vévoda hlasitě zaťukal na stůl. Dveře se rozletěly a do místnosti vpadli dva střelci s kušemi namířenými na Speara.
„Nepokoušej se tasit meč, zemane. Možná bys na mě dosáhl, ale pochybuji."
Přes ramena obou strážných Spear viděl, jak dva muži drží Amafiho, jeden mu rukou zakrýval ústa a druhý mu u hrdla držel nůž. Spear pomalu zvedl ruce nad stůl.
„Máš pravdu, zemane. Kdybych tě chtěl zabít, už bys byl mrtvý." Odmlčel se. „Ty jsi koza."
„Pane?"
„Abys chytil tygra, uvážeš u kůlu kozu a čekáš. Nepřipadalo ti divné, že tě Kašpar poslal sem na slavnost tak brzy po tvém debaklu s mým bratrancem a tak brzy po tvé návštěvě u salmaterského dvora? Může to být ještě jasnější?"
„Pořád nemáš žádný důkaz," namítl Spear.
Vévoda se zasmál. „Žádný nepotřebuji. Kdybych chtěl, našli by tě za úsvitu plavat v přístavu, a vévoda Duncan by možná i poslal kondolenci tvému bratranci baronovi. Ale já tě nezabiju. Pošlu tě zpátky Kašparovi v řetězech a nechám jeho rozhodnout, co s tebou. Protože jsi ho naprosto zklamal, zemane. Pochop, ty jsi mě neměl zabít. Já měl zabít tebe, zatímco skutečný vrah by si mě našel, až bych si začal myslet, že už jsem v bezpečí."
„Skutečný vrah?"
Vévoda luskl prsty a zvenčí sem přinesli jednoho muže. Očividně byl zbitý do bezvědomí a bezvládně visel mezi dalšími dvěma strážnými. „Poznáváš ho?"
Spear se pokoušel rozpomenout na jméno, ale nedařilo se mu to. Muž mu nicméně připadal povědomý.
„Je to důstojník z Kašparovy posádky."
„Prohaska!" vydechl Spear.
„Takže ho znáš."
Spear prohlásil: „Nijak dobře, ale poznávám ho."
„Jako ty, i on má mnoho masek. V Saladoru se vydával za obchodníka z Olaské Brány jménem Košenski. Velmi vlivní přátelé mu získali pozvánku na vévodův banket o zimním slunovratu."
„Jestli jsi věděl, že je na cestě, musíš mít v Olasku opravdu dobré agenty," podotkl Spear.
„Ano," souhlasil vévoda, „Ale ty jsi hotový poklad."
„Jak to myslíš?" podivil se Spear.
Vévoda Varian odpověděl: „Měli jsme tě odhalit a zabít, Speare. Dali nám tě na stříbrném podnose, takže až by se mě tvůj krajan Prohaska pokusil zabít na banketu, nedával bych si pozor."
„Jak to myslíš, že mě vám dali? Kdo?"
Rodoski se zasmál. „Pořád to nechápeš? To zařídil Kašpar. Používá lidi jako ty jako osušky po koupeli. Kašpar dal našim agentům vědět, že mě přijedeš zabít. Kašpar tě chce mít z cesty. Lady Natalia tě má trochu moc ráda a svým rychlým postupem sis už u dvora udělal hodně nepřátel. Kašpar tě možná považuje za hrozbu, protože nemá dědice, a kdyby se mu něco stalo a ty ses oženil s jeho sestrou, kdo jiný by mohl vládnout Opardumu? Byl jsi koza. Už rozumíš?"
Spearovi to už dávalo smysl. „Když tohle všechno víš, proč proti Kašparovi něco nepodnikneš rovnou?"
Varian řekl: „Na to, abych tě hodil do přístavu, žádné důkazy nepotřebuji. A nepotřebuji ani důkaz, abych nechal Kašparovi nad ránem podříznout krk. Ale nikoho tak blízko nedostaneme z důvodů, které sám dobře znáš."

„Leso Varen."
„Ano. Ten černokněžník je příliš nebezpečný, a tak necháváme Kašpara hrát ty jeho hry, pokud nezačne být příliš velkou hrozbou. A kde to jde, zmaříme mu plány. Jenže on jednoho dne zajde příliš daleko - a tenhle pokus o mou vraždu je téměř na hranicích toho, co je král Carol ochoten připustit - a až ten den přijde, naše flotila vypluje k Opardumu, vyloží vojáky z Keshe a nechá je Kašpara zničit."
„Tak proč mě chceš nechat naživu?"
„Protože potřebuji poslat Kašparovi zprávu, kterou nebude moci ignorovat, ani předstírat, že ji špatně pochopil. Nechám mu doručit Prohaskovo tělo a tebe v řetězech a závěr si může udělat sám." Vévoda vstal. „A přenechám tě Kašparově milosrdenství. Možná přijde den, kdy si budeš přát, abych tě zabil. A jestli přežiješ, nezapomeň, že pokud ještě někdy vkročíš do Roldemu, budeš okamžitě zabit." Strážným přikázal: „Chyťte ho."
Speara popadli dva vojáci, kteří ho rychle odzbrojili a svázali mu ruce za zády. Jeden se postavil za něj a Spear ucítil úder do hlavy, načež upadl do bezvědomí.

***

Spear se probudil do tmy a rychle si uvědomil, že je přikovaný v podpalubí lodi. Houpavý pohyb mu prozradil, že už jsou na otevřeném moři. Vedle zasténal Amafi a Spear se zeptal: „Jsi vzhůru?"
Po chvíli přišlo tlumené zaúpění. „Jsem tady, blahorodí."
„Byli jsme zrazeni," prohlásil Spear.
„Vypadá to tak."
Spear se pokusil zaujmout pohodlnější polohu, protože věděl, že to bude dlouhá, studená a mokrá plavba. Po několika hodinách dolů sešel námořník se dvěma miskami s jídlem, kaší z ječmene, sušeného ovoce a trochy soleného vepřového, hlavně tlustého. „Jezte," nakázal oběma mužům a strčil jim misky. „Do rána víc nedostanete."
Spear si vzal misku a pustil se do jídla. Bylo to slané a jinak bez chuti, ale syté, a on věděl, že bude potřebovat všechny své síly.
Plavba probíhala pomalu, nekonečná řada dní strávených v houpavé temnotě, přerušovaná jen každodenní návštěvou námořníka, jenž nosil stále stejné jídlo. Jedenačtyřicátého či dvaačtyřicátého dne si Spear všiml, že solené vepřové chybí. Deset dní nato se loď otřásla a Spear pochopil, že se blíží k Opardumu. Další den je přivlečou před Kašpara.
Hlavou se mu honila stále jedna myšlenka. Byl zrazen. Král lišáků ukázal, že je opravdu štír, a podle své povahy ho bodl. Spear byl osvobozen od veškerých závazků. Nyní mohl Kašpara zabít, aniž by zradil svou přísahu.
Pokud přežije.

***

Odvedli je rovnou do citadely. Spear doufal, že ho zbaví řetězů a nechají ho umýt se, než ho přivlečou před Kašpara, ale doufal marně.
Byl přiveden před Kašpara, který seděl sám ve velkém sále, obklopen pouze vojáky. Nebyla tu ani lady Natalia, ani žádní dvořané. „Nuže, barone Speare," začal Kašpar bez úvodu, „zklamal jsi mě."
Spear usoudil, že nemá smysl hrát si na nevědomého. „Zřejmě to byl záměr, Milosti."
Kašpar se zasmál. „Očividně ses nenechal zabít, takže předpokládám, že vévoda Rodoski měl jiné plány, jako třeba vymáchat mi v tom neúspěchu nos."
„Něco takového. Říkal, že ses dostal tak blízko k hranici, jak král Carol dovolí. Ještě jeden přestupek, a roldemská flotila dopraví do Opardumu setniny keshanských psích vojáků."
„Tohle že řekl?" Kašpar se zasmál. „Hry a další hry, barone. Hraje se tu na další úrovni, umístěné tak vysoko, že o ní vévoda Varian nic neví." Mávl rukou. „Ale tahle věc se tě už dál netýká. Zklamal jsi mě, barone. Nejenže jsi nezabil Rodoskiho, jak jsem přikázal, ale neměl jsi ani tolik slušnosti, aby ses při tom pokusu nechal zabít. Takže jsi mě v jistém smyslu zklamal dvakrát, což je o jednou víc, než obvykle povoluji. Nicméně jsi upřímný mladý muž a trochu jsi mě pobavil. Proto bude tvoje smrt rychlá a bezbolestná." Obrátil se na stráže. „Odveďte ho."
Když ho gardisté popadli za ruce, Spear zařval: „Dlužíš mi svůj život!"
Kašpar strážným pokynul, aby se zastavili. „Ať se propadnu, ale máš pravdu," pravil a potřásl hlavou. „Dobrá, nebudu někomu zavázán nesplaceným dluhem. Daruji ti život, zemane - odvolávám tvé povýšení na barona - ale než s tebou skončím, budeš si přát, abych to nebyl udělal." Podíval se na Amafiho a zeptal se: „A co mám dělat s tebou?"
Amafi řekl: „Můžeš začít tím, že mi sundáš řetězy, Milosti."
Vévoda dal pokyn a gardisté Amafiho osvobodili. Ten se uklonil a pravil: „Doufám, že zemanův neúspěch nevrhl špatné světlo na mé služby, Milosti."
„Ne, to ani v nejmenším, Amafi. Jsi dokonalý nástroj. Děláš přesně to, co ti řeknu, nic víc, nic míň."
Spear se na svého komorníka užasle podíval. „Ty?"
„Někdo musel vévodovým agentům v Saladoru prozradit, že jsem tě tam poslal, abys ho zabil, zemane," poznamenal Kašpar. „Rozhodně jsem se nemohl spolehnout na zdejší roldemské agenty, že budou vévodu varovat včas. Podplatit tvého muže, aby tě zradil, bylo mnohem elegantnější řešení. Řekl jsem mu, jak se spojit s jedním z mých agentů v Saladoru, a ti ho zase dostal i ke členovi štábu vévody Duncana. K vévodovi Rodoskimu byl odtamtud už jen krok."
Amafi se Spearovi uklonil. „Jak jsi sám řekl tu noc, kdy jsme se potkali, blahorodí: »Do té doby, než mě budeš moct úspěšně zradit bez rizika.« A teď ta doba přišla."
„Budeš odměněn, Amafi," slíbil Kašpar. „Teď se běž umýt."

Bývalý vrah ještě promluvil. „Ano, Milosti, ale smím tě upozornit ještě na jednu věc?"
„A na jakou?"
„Sloužil jsem Spearu Sokolovi dost dlouho, abych věděl, že přes své mládí je nesmírně nebezpečný. Uděláš dobře, když na svůj dluh zapomeneš a zabiješ ho."
„Ne," odmítl Kašpar. „Chápu tvoji opatrnost, ale mám smysl pro čest, jakkoliv je snad zvláštní. Zachránil mi život a já na ten dluh nemůžu zapomenout." Po odmlce dodal: „Tvoje varování si však vezmu k srdci. Teď odejdi."
Amafi se vévodovi uklonil a odešel. Kašpar se obrátil na Speara. „Dávám ti život, ale strávíš ho na místě, kde žádný člověk nevydrží. Zbytek života strávíš v Pevnosti zoufalství. Budou-li ti bohové milostiví, zemřeš tam rychle. Jenže podle mých zkušeností bohové obvykle milostiví nebývají."
Kapitánovi stráží řekl: „Až dorazí, sděl veliteli pevnosti, že má být dobře krmen a nebude mučen. No, ne poté, co mu usekne pravou ruku."
Spear chvíli jen ohromeně stál. Pak ho bez dalšího rozkazu vojáci odtáhli. Viděl vévodu, jak sedí na svém trůně, se spokojeným a zároveň lítostivým výrazem na tváři.

Část druhá

VOJÁK

„A pomsta má mít všude volnou ruku"
William Shakespeare,
Tragický příběh dánského prince Hamleta,
Jednání IV., Scéna VII
(přel.: Zdeněk Urbánek, 1959)

13. Vězení

Spear stál na palubě.
Odvlekli ho do opardumského přístavu. Z lodi ze Saladoru vystoupil teprve před půl dnem a už byl přikován v podpalubí jiné lodi. Tato cesta však trvala jen týden. Neustále myslel na útěk a nejednou zkoušel řetězy, které procházely velkým železným kruhem upevněným v trámu. Po týdnu plavby Speara hrubě vyvlekli na palubu, kde čekal kapitán.
„Tady je tvůj nový domov, zemane," pronesl nezvykle žoviálním hlasem a ukázal na ostrov.
Spear se podíval, kam kapitán ukazuje, a pocítil ještě větší beznaděj. Pevnost zoufalství byla stará tvrz šest poschodí vysoká, strážící úzký průplav mezi ostrovem a pevninou, široký jen tři míle. Bezútěšně se tyčila na pozadí šedé zimní oblohy a Spearovi pronikal šaty ledový vítr.
„Postavil ji jeden z vévodových předků," vysvětloval kapitán. „Tehdy se jí říkalo Strážná. Když byla postavena Stráž, tohle místo se jaksi přestalo používat, dokud se jeden ze starých vévodů nerozhodl udělat z něj vězení."
Na vodu byla spuštěna šalupa a Speara donutili slézt dolů po žebříku, kde ho dva hrubí námořníci strhli na dno. Když začali veslovat ke břehu, kapitán Spearovi zamával a vesele mu popřál: „Dobře se tam bav, zemane!"
Spear se v šalupě posadil. Zimní obloha byla stejně zachmuřená jako jeho nálada. Do obličeje mu stříkala studená slaná voda.
Čtyři veslaři dorazili k přístavišti jak nejrychleji to šlo. Čím dříve tu skončí, tím dříve se budou moci vrátit na palubu lodi do většího tepla a sucha.
Na molu stáli tři muži v těžkých pláštích. Šalupa přirazila k molu a námořníci ji vyrovnali. Ani se jí nenamáhali přivázat. Dva vystoupili a chytili se pilířů, další pak Spearovi pokynul, ať vyleze po krátkém žebříku. Spear poslechl a jeden námořník šel za ním. Když se oba dostali na molo, námořník ohlásil: „Tady je rozkaz, guvernére."
Jeden muž si papír bez poděkování vzal a námořník se bez dalšího slova vrátil dolů a šalupa odrazila. Muž, jenž si vzal papír, se podíval na Speara. „Pojď," vyzval ho.
Druzí dva muži byli ozbrojení strážci a oba vypadali jako obyčejní pouliční rváči. Žádný neměl uniformu a oba měli místo mečů velké palice. Spear nepochyboval, že by mu klidně zlomili nohu nebo ruku, pokud by se pokoušel o útěk.
Cestou k pevnosti se rozhlížel a říkal si: Kam bych tak asi unikl?
Jako by mu četl myšlenky, guvernér poznamenal: „Můžeš se pokusit o útěk. Vypadáš, že jsi rychlý, takže bys tady

Kylea a Anatolije mohl předběhnout, ale s těmi řetězy možná ne. Kdybys to udělal, možná by se ti podařilo dostat se na pláž na severní straně ostrova, ale kam bys šel pak? Pevnina vypadá blízko, viď? Tři míle, možná míň. Ale je tam silný proud od severu a v moři je plno žraloků a dalších potvor. Tedy pokud by tě řetězy nestáhly ke dnu. Ale možná jsi dobrý plavec. Kdyby ses dostal na tu pláž, byl bys míle daleko od jídla."
Dorazili ke starému padacímu mostu, který byl zřejmě už nějaký ten rok spuštěný. Když po něm přecházeli, Spear se podíval dolů a uviděl pětadvacet stop hlubokou propast plnou ostrého kamení. „Nebo jsi možná dobrý lovec," pokračoval guvernér. „Možná bys to zvládl i v zimě. Zapálil bys oheň a podařilo by se ti nezmrznout. Víš ty co?"
Obrátil se a Spear mu poprvé uviděl do tváře. Guvernérovi pevnosti chybělo levé oko, měl jen zavřené víčko a prohnutý nos, jako by ho někdo sekl nožem. Vlastní zuby měl vyražené a místo nich měl jakousi protézu ze dřeva a zubů - možná lidských, možná zvířecích - aby vůbec mohl jíst.
Zazubil se a pravil: „Jediná civilizace na stovky mil kolem je Stráž. To je pohraniční město, takže strážní si tam pozorně prohlédnou každého, kdo se u nich objeví."
Dorazili k bráně do staré tvrze a guvernér se zastavil. „Rozhlédni se kolem sebe, mládenče. A podívej se i nahoru."
Spear poslechl.
„Je to naposledy, co vidíš volnou oblohu, řekl bych." Pokynul rukou a dva strážní Speara odvedli po schodech do staré tvrze.
Bývalá vstupní hala nyní byla holá, obrovská místnost s dveřmi v každé stěně. Vydali se po kamenné podlaze uhlazené staletími, kdy se tudy chodilo, a zamířili k dalším dveřím. „Tohle bývala velká síň," vysvětloval guvernér „Teď ji používáme pouze pro bankety."
Strážní se zasmáli. „Tak pojď," vybídl Speara guvernér.
Odvedli Speara do místností, kde musely v minulosti být soukromé komnaty velitele pevnosti. Nyní zde byla kancelář s velkým stolem plným zbytků jídla a prázdných sklenic od vína a hromadou papírů. Přes stůl přeběhla krysa a guvernér ji odehnal.
Sundal si plášť a hodil ho přes židli. „Tak se podíváme, co to tu máme," prohlásil a rozevřel rozkaz.
„Tak zeman Spear Sokol, správně?"
Spear mlčel.
„Já jsem guvernér Zirga. Býval jsem seržant v gardě vévodova otce. Tohle," ukázal si na obličej, „Jsem získal v bitvě u Karesh'kaar, když jsem nebyl o moc starší než ty. A jako odměnu mi dali tuhle práci. Každý rok mám týden volna, abych si mohl zajet do Stráže a utratit tam zlato za lehké holky a pití. Zbytek času se starám o vězně. Takže si rozumíme. Ty nebudeš dělat potíže a budeme spolu báječně vycházet. V podstatě jsi sem přišel zemřít, a je na tobě, jak se ti povede do chvíle, kdy z útesů vysypeme tvůj popel." Zamával papíry a dodal: „Tady stojí, že s tebou máme zacházet hezky, což znamená, že dostaneš trochu víc jídla a dáme tě nahoru do tvrze, místo dolů do kobky. Ti dole umírají hodně rychle. Většina nevydrží ani dva roky. Tam nahoře, no, tam je trocha sluníčka a o něco lepši vzduch - i když v zimě je tam zatracená zima - ale v létě budeš rád, že tam fouká. Mám tam nahoře pár chlapíků, kteří jsou s námi už patnáct, dvacet let. Takže tě odvedeme nahoru... hned jak ti usekneme pravou ruku."
Guvernér pokynul oběma strážným, kteří popadli Speara za ruce a lehce ho nazvedli, aby se nemohl zapřít o podlahu. Vyvlekli ho ze dveří, přes chodbu a dolů po dlouhém schodišti a pak ho zpola nesli, zpola táhli další dlouhou chodbou.
„Nemáme tu správnou ošetřovnu, takže když dojde na takovou operaci, musíme se spokojit s žalářem," vysvětloval guvernér. „Občas se některý z chlapců zraní nebo poškrábe a rána se mu zanítí, takže ho musíme ošetřit."
Minuli třetího strážného, který seděl na stoličce u stolu, a guvernér mu nakázal: „Dones kořalku."
První dva strážní odtáhli Speara do místnosti, kterou v minulosti nepochybně používali k mučení. „Čas od času nám vévoda pošle někoho, koho chce opravdu potrestat, a my ho vezmeme sem. Kdysi jsme dokázali hodně i s tím, co tu zbylo ze starých časů, ale jak sám vidíš-" ukázal na hromadu rezavých nástrojů ležících na špinavé slámě na podlaze, „- přišly na nás těžké časy. Už tolik dobrých nástrojů nemáme, jenom nějaké kleště a nože a tak podobně." Ukázal na železný kruh ve stropě. „Mívali jsme tam pověšený hák. Uměl jsem na něj narazit chlapa, že křičel i několik dní. Když jsem ho ale použil naposledy, ten zatracený krám se ulomil. Poslal jsem žádost o další, ale nikdo v Opardumu se s tím nenamáhal něco udělat."
Objevil se strážný s pálenkou a guvernér mu nakázal: „Zapal oheň."
Stálo tam velké ohřívadlo, v němž se kdysi musely žhavit mučící nástroje, a strážný rychle zažehl oheň. Na suchou slámu a troud přihodil pár kousků dřeva, až se oheň jasně rozhořel. „Rozpal železo," přikazoval dále guvernér.
„Nesmíme tě nechat vykrvácet k smrti, že?" řekl Spearovi.
Spear se nehýbal. Rád by se bránil, rád by utekl, ale věděl, že je to beznadějné. Věděl, že pokud má mít aspoň nějakou naději na přežití, nesmí bojovat. Musí vše přetrpět.
Guvernér si svlékl kabát, pod nímž měl špinavou bílou košili. Došel ke stěně a vzal si něco, co vypadalo jako velký sekáč, který položil do plamenů. „Mívali jsme uhlí. Dokázal jsem meč rozpálit tak, že pokud jsem nedával pozor, zkazilo to kalení oceli. To bylo dobře. Důležité je ránu vypálit. Kdysi, když jsem měl uhlí, bych ti mohl useknout ruku a kov by byl tak horký, že by pahýl skoro nekrvácel. Teď si musím vystačit se dřevem. Když to nezvládne horká čepel, vypálíme ti ránu rozžhaveným železem."
Čepel po několika minutách v ohni zrudla a guvernér kývl na strážného, který nedržel Speara. Ten vzal měchy jako ty, jež používali kováři, a začal dmýchat, až dřevo vzplálo a do vzduchu vylétl snop jisker.
Ve Spearovi to vřelo. Až do této chvíle doufal, že vymyslí nějakou cestu, jak z toho ven. Jak říkal guvernér, ty dva hlídače by dokázal předběhnout a dostat se na pláž na severu, přeplavat na pevninu...
Náhle jeden strážný prudce trhl za řetěz, až Spear zavrávoral, a kolem pasu ho uchopily mocné paže. Jeden strážný ho držel a druhý mu za řetěz natáhl ruku přes dřevěný stůl. Guvernér rychle vytáhl čepel z ohně a jediným pohybem

Spearovi uťal ruku v půlce předloktí.
Spear vykřikl bolestí a zatočila se mu hlava. Guvernér se podíval na ránu a rozžhaveným kovem spálil krvácející tepnu. Vzal si láhev s pálenkou a dlouze si lokl, „Tahle práce mě rozčiluje, zemane."
Spear se jen stěží udržel na nohou. Bolest v paži byla nesnesitelná. Udělalo se mu slabo. Guvernér řekl: „Dal bych ti napít, ale nesmím dávat vězňům alkohol. Pravidla jsou pravidla." Nalil trochu kořalky na pahýl Spearovy paže a dodal: „Ale náhodou jsem objevil, čistě náhodou, že když naleješ žitnou na ránu, spíš se nezanítí." Kývl na strážné. „Odveďte ho. Severní kobka, třetí poschodí."
Strážní Speara odvlekli pryč a on ztratil vědomí dřív, než ho dotáhli ke schodišti.

***

Spear se svíjel bolestí. V pahýlu pravé ruky mu cukalo a zmítala jím horečka. Každou chvíli ztrácel vědomí a přepadaly ho sny a vidiny. Občas se ztratil ve vzpomínkách a myslel si, že opět leží na voze na cestě ke Kendrickovi, sužovaný horečkou poté, co ho našli Robert s Paskem. Jindy se mu zdálo, že leží ve své posteli v Roldemu nebo v Saladoru a snaží se vzbudit z noční můry věda, že jakmile se jednou probudí, bude všechno v pořádku.
Jindy se najednou probudil s bušícím srdcem, rozhlédl se po té studené místnosti, zalité šedým světlem, kam vysoko položeným oknem pronikal studený vítr. Pak opět upadl do bezvědomí. Po nějaké době se probral zalitý potem, ale s čistou hlavou. V pravé ruce ho bodalo a chvíli docela cítil prsty. Pokusil se s nimi pohnout, ale pak uviděl jen zkrvavený pahýl zabalený v hadrech a namazaný nějakou mastí.
Snažil se rozpomenout, kde je. Už tento pokoj viděl, mnohokrát, ale teď jako by ho viděl poprvé. Kobka byla z kamene a nebyl tu žádný nábytek. Jediné pohodlí zajišťoval slamník nacpaný starou slámou a dvě těžké přikrývky, páchnoucí potem a močí. Dřevěné dveře s malou špehýrkou byly zamčené zvenčí. Naproti dveřím kousek nad jeho hlavou bylo jediné okénko se dvěma železnými mřížemi, kudy sem vnikalo světlo. V rohu naproti byla v podlaze špinavá díra, ukazující, kde si má ulevovat.
Spear vstal a málem se mu podlomila kolena. Instinktivně natáhl pravou ruku a zradila ho vzpomínka na to, co již neměl. Zavrávoral a upadl, přičemž se pahýlem uhodil o stěnu. Vykřikl a svalil se na slamník. Motala se mu hlava.
Ležel tam a lapal po dechu. Po tvářích mu stékaly slzy, jak mu bolest z paže pronikala do celého těla. Celou pravou stranu měl po nárazu jako v ohni. Přinutil se pomalu dýchat a vyzkoušel meditaci, které se naučil na Čarodějově ostrově a která pomáhala zvládnout bolest. Ta pomalu ustupovala, stávala se menší a menší, až měl pocit, jako by ji nějak strčil do krabice, již může odložit mimo sebe. Otevřel oči a posadil se. Tentokrát se opatrně opíral o levou ruku. Kolena neměl právě nejpevnější, ale aspoň udržel rovnováhu. Rozhlížel se kolem sebe, ale nebylo tu nic k vidění.
Dopotácel se k okénku a natáhl ruku. Vyzkoušel tyče a zjistil, že jsou pevně zasazené v kameni. Tou nalevo dokázal trochu otočit. Popadl ji pevněji a snažil se trochu povytáhnout, aby se mohl podívat, jenomže ho z té námahy rozbolelo celé tělo, takže se rozhodl nechat výhledy na později.
Asi hodinu poté, co se probudil, se dveře kobky rozlétly. Vstoupil velmi špinavý mužík s nečesanými vlasy po ramena a s rozcuchaným vousem a držel před sebou štoudev. Uviděl Speara a usmál se. „Ty žiješ," vyhrkl. „To je docela v pořádku, viď? Ty, kterým něco useknou, obvykle nepřežijou, víš."
Spear neříkal nic, jen se na mužíka díval. Pod špínou a chlupy stěží rozeznával jeho rysy.
„Vím, jaký to je," pokračoval mužík a natáhl levou ruku, také končící pahýlem. „Starej Zirga mi ji usek, když jsem se sem dostal, poněvadž se mi podebrala."
„Kdo jsi?"
„Jmenuju se Will. Povoláním zloděj, dokavaď mě nechytili." Položil štoudev na zem.
„Oni tě nechávají jen tak si tu chodit?"
„Některý z nás nechávaj, ty, co jsme tu už dýl. Na jaře tu budu desátým rokem. Je to líná cháska, takže nás nechávaj dělat některý svý práce, když si myslej, že nám můžou věřit, že se jim nepokusíme podříznout krky, když jsou namol, a kromě toho tu stejně není moc co na práci, akorát ňáký to přinášení a vodnášení a tak. Kromě toho rád dostávám trochu jídla navíc, a když nedávaj moc dobrej pozor, každej rok nebo dva jim dokážu šlohnout flašku vína nebo žitný. A musím taky vodklízet mrtvý, což mně ale vůbec nevadí."
„Odklízet mrtvé?" opáčil Spear a nevěřil svým uším.
„To jsou dobrý časy. Na celý odpoledne se dostaneš ven. Nejdřív tělo spálíš, pak shrábneš trochu popela a odneseš ho dolů na útesy nad tou pláží na severu a tam ho s modlitbou vysypeš do větru. Je to hezký rozptýlení, co myslíš?"
Spear zavrtěl hlavou. „Co je v tom vědru?"
„To je tvý vybavení." Will vyndal kovovou pánvičku a dřevěnou lžíci. „Já nebo některej další mládenec se tu zastavíme dvakrát denně. Ráno dostaneš kaši a večer dobrej gulášek. Není to moc rozmanitý, ale udrží tě to naživu. Zirga mi řekl, že ty jseš jeden z těch zvláštních případů, takže dostaneš víc."
„Zvláštních případů?"
„To je vlastně takovej jako vtip," usmál se Will, takže Spear uviděl, že pod tou špínou a chlupy je i obličej. „Vévoda Kašpar dal rozkaz, že mají dostat trochu víc jídla a taky houni navíc a možná i kabát, aby si zajatce ten dlouhodobej pobyt »užil«, jak říká Zirga. Většina z nás je někde uprostřed. Jsme jenom obyčejný chlápci, a když neděláme potíže, tak nás krměj a moc často nás netlučou. Měli jsme tu jednoho strážnýho, Jasper se jmenoval, a ten se vobčas příšerně vožral a někoho ztloukl, jen tak pro případ. Jednou v noci se vopil tak, až spadl ze skály a srazil si vaz. Nikomu nechyběl. Pak jsou tam dole ty, který vévoda vážně nemá v lásce. Nevydržej tam moc dlouho, tak rok, možná dva. Ty dostaneš k jídlu i chleba a o svátcích možná i něco onačejšího. Nikdá nevíš. Závisí to na Zirgově náladě."
„Už se odsud někdy někdo dostal?"

„Myslíš jako jestli někdo dostal pardon nebo si vodkroutil trest?"
„Ano."
„Ne," odpověděl Will a zakroutil hlavou. „Všichni jsme sem přišli umřít." Dřepl si na paty a dodal: „No, přesnější by bylo říct, že jestli tu vydržím ještě dvacet let, měli by mě pustit. V tý době jim ale budu muset pochopitelně připomenout, že jsem byl vodsouzenej na třicet let, a pak budu muset doufat, že si někdo tady dá tu práci a pošle zprávu do Opardumu a že někdo tam najde zápis vo mým soudu. Pak bude muset někdo jinej ten zápis projít a zajít s tím za soudcem, aby podepsal rozkaz k mýmu propuštění, a vobtěžovat se poslat to zpátky Zirgovi nebo tomu, kdo tady bude za dvacet let guvernérem. Takže určitě chápeš, že tomu moc nevěřím. Hlavně proto, že v Pevnosti zoufalství nikdo ještě třicet let nevydržel."
„Na muže odsouzeného k životu na téhle skále vypadáš nezvykle vesele."
„No, jak se na to koukám, máš dvě možnosti: můžeš se cejtit bídně, nebo se můžeš snažit dostat z toho, co se jen dá. Já považuju za štěstí, že mě nevoběsili. Řekli, že jsem nenapravitelnej zloděj. Chytli mě třikrát. Poprvý mě na rok poslali na nucený práce, poněvadž jsem byl ještě moc mladej. Podruhý jsem dostal třicet ran bičem a pět let nucenejch prací. Napotřetí by mě pověsili, ale z nějakýho důvodu mě poslali sem. Myslím, že to bylo kvůli tomu, že jsem se vloupal do domu soudce, a von si říkal, že voběšení je pro mě až moc dobrý." Zasmál se. „Kromě toho nikdá nevíš, co se může stát. Jednou třeba zajdu dolů k přístavu a najdu tam člun nebo se třeba ti vrahouni v Bardakově Svěráku rozhodnou zaútočit na tenhle vostrov, pobijou stráže a vězně vemou k pirátům."
Spear se i přes bolest rozesmál. „Ty jsi docela optimista, viď?"
„Já? Možná, ale co jinýho chceš dělat?" Zvedl se. „Ty se prej jmenuješ Spear Sokol."
„Říkej mi Speare."
„Tak Speare." Otočil se. „No, už se musím vrátit zpátky do kuchyně a připravit jídlo. Už bys měl mít hlad."
„Něco bych snědl. Jak dlouho tu jsem?"
„Ruku ti usekli přede třema dnama. Nevěděli, jestli to zvládneš, nebo ne. Až ti donesu jídlo, kouknu se ti na tu ránu." Zvedl svůj pahýl. „Jsem něco jako vodborník."
Spear kývl a Will odešel. Spear se opřel zády o kamennou zeď a cítil, jak mu chladný kámen vysává horkost z těla. Přitáhl si pokrývku k ramenům a snažil se to zvládnout jednou rukou. Konečně to dokázal a usadil se. Mohl teď už jenom čekal na jídlo.

***

Will mu prohlédl ránu. „Hezky se to hojí." Znovu ji omotal obvazem. „Nevím, co za břečku to Zirga dává na ty hadry, ale funguje to. Smrdí to jako měsíc zdechlý prase, ale zabrání to hnisání, a vo to tu kráčí, ne?"
Spear snědl guláš, vlastně spíš řídký vývar s kousky zeleniny a příchuti naznačující, že se kotle, v němž se vývarem dělal, dotklo i maso. Taky dostal bochník tuhého chleba, který mu, podle Willových slov, měl vydržet na celý týden. Tvrdil, že chleba každý týden dostávají jenom zvláštní vězni.
„Jak někdo jako ty získá důvěru stráží?"
„No, nesmíš dělat potíže a udělat, co ti řeknou. Vobčas nás pošlou pracovat, ale ne často. Když udeří opravdu silná bouřka, smíme jít vodklidit trosky, vopravit molo nebo spravit díry v kuchyni, když zaprší. Když vodvedeš dobrou práci a strážnejm se zalíbíš, tak tě pustěj z kobky. Taky pomůže, jestli umíš něco zajímavýho."
„Jak to myslíš?"
„Zirga říkal, že by rád, aby odsoudili kováře, aby to tady mohl nechat vopravit. Měli jsme tu chlápka, co tvrdil, že je kovář, ale nebyl, a tak ho Zirga strčil dolů. Potíž byla, že Zirga zapomněl, že ho tam dolů šoupnul, a tak ten chudák umřel hlady, než si na něj někdo vzpomněl."
„Co ještě?"
„Nevím. Poptám se. Ale i kdybys dokázal něco, co potřebujou, zvláštní vězně nikdá nepouštěj z kobek."
Spear pokrčil rameny. Snažil se najít nějakou pohodlnější polohu, ale bylo to téměř nemožné. „Proč jsi to neřekl hned?"
„No, neptal ses mně, jestli se ty můžeš dostat ven, ptal ses, jak to dokáže někdo jako já."
Spear se zasmál. „Máš pravdu. Právě jsem si říkal, že plýtváš mým časem, ale čas je to jediné, co ještě mám."
Will se obrátil k odchodu. „Tos pochopil správně, Speare. Ale nikdá nevíš. Zirga se vždycky neřídí pravidlama. Rád všechno řídí a sem nepřijde nikdo, kdo by na něj dohlíd. Zmíním se mu vo tobě. Co teda umíš?"
Spear se zamyslel. „Uměl jsem hrát na hudební nástroje." Natáhl pahýl. „To asi nemá smysl." Něco ho napadlo. „Umím vařit."
„Tady je vaření docela jednoduchý."
„Všiml jsem si," zabručel Spear. „Ale napadlo mě, že by třeba Zirga a strážní mohli chtít něco lepšího."
„Možná. Povím mu o tom. Co dál."
„Umím malovat."
„Potom tady nejni moc velká poptávka, aspoň jsem si nevšiml. Nic se tady nemalovalo, co jsem tady, akorát jednou jsme museli natřít plot kolem výběhu pro prasata."
„Já myslel, že maluju portréty a krajinky." Podíval se na svou uťatou ruku. „Nebo jsem to aspoň dělal, než-"
„Aha, jako ty vobrázky, co maj boháči na stěnách? Pár jsem jich viděl."
„Ano, takové věci."
„Vo ty je tady zřejmě ještě menší zájem než vo natírání zdí. To je škoda, co?" Will se usmál. „Ale vo tom vaření se Zirgovi zmíním."
„Díky."

Když Will odešel, Spear si lehl a snažil se udržet emoce pod kontrolou. Cítil se jako zvíře zavřené v kleci. Viděl, jak se šelmy vrhají na mříže, až si ublížily. Věděl, že zatím nemůže na útěk ani pomyslet, a pokud měl mít vůbec nějakou naději na to, jak uniknout z ostrova, musel se nejdřív dostat ze své cely. Bude čekat na vhodnou příležitost, protože času měl nadbytek.

***

Spear se vytáhl k okénku. Za poslední půlhodinu se ven díval už nejmíň desetkrát, avšak nezajímal jej další pohled na zmrzlou zimní krajinu. Snažil se získat nějakou sílu a po měsíci, co jen tak seděl v cele a občas si popovídal s Willem, hrozilo, že z nudy přijde o rozum. Když se poprvé snažil vytáhnout jen levou rukou, podařilo se mu jen rychle vyhlédnout z okénka a pak se musel spustit na zem.
Ze svého okénka viděl na severní nádvoří pevnosti. Neviděl na ohradu, ale slyšel prasata, ovce a drůbež. Občas zaštěkal pes. Dohlédl na plácek, který vypadal jako staré cvičiště, nyní schovaný pod sněhovou pokrývkou, narušenou šedými a hnědými skvrnami.
Během posledního měsíce si té vyhlídky ze svého okna na svět začal považovat, vyhlídky na kousek zasněžené hlíny, kus zdi a útes za ní. Když se trochu vyčasilo, v dálce rozeznal moře. Jinak byl za skalisky jen jednolitý šedý příkrov.
Jídlo bylo jednotvárné a jen tak tak mu stačilo. Věděl, že zhubl jak kvůli zranění, tak kvůli stravě, ale nehladověl. Chleba byl přese všechno sytý a byly v něm kousky oříšků a celá zrna.
Guláš byl vlastně jen řídká polévka s trochou zeleniny, ale jak říkal Will, občas v něm plaval i kousek masa. Kaše byta jenom sytá.
Spear by se byl moc rád vykoupal a uvědomoval si, jak moc začal mít rád čistotu. Jako malý se skoro celou zimu nekoupal a vůbec mu to nevadilo, jenže nyní z něj byl »civilizovaný« člověk a měl rád horkou lázeň, masáž, masti a olejíčky.
Zeptal se Willa, jestli by nemohl dostat čisté šaty, a bylo mu sděleno, že pokud mu někdo v Opardumu či Stráži koupí šaty a podplatí kapitána příští lodi, která sem poveze vězně nebo zásoby, pak je může dostat, pokud dá úplatek i Zirgovi. Spear věděl, že to není příliš pravděpodobné, takže si bude muset vystačit s tím, co měl, pokud někdo nezemře. Will tvrdil, že potom by mohl dostat jeho šaty, když nepadnou někomu, koho mají strážní ve větší oblibě.
Spear se den co den snažil překonat zoufalství, protože se nehodlal vzdát a zemřít bez boje. Na lovu někdy zranil či lapil zvíře, které se prostě přestalo bránit, jen si lehlo a nechalo lovce dokonat, co začal. On takovým zvířetem nebude.
On přežije.
14. Kuchař

Spear se probudil.
Na okně seděl pták. Spear se pohyboval pomalu, aby ptáčka nepolekal. Snažil se vzpomenout si, jaký druh to je, ale nedokázal to. Vypadal trochu jako horská pěnkava z jeho domoviny, avšak měl jiný zobáček, delší a užší, a na křídlech úzký bílý proužek, jaký horským pěnkavám scházel. Pokoušel se dostat co nejblíž, ale jakmile se přiblížil ke zdi, ptáček uletěl.
Spear vyskočil, popadl mříž a vytáhl se nahoru. Podíval se z okna a viděl, že poslední zbytky ledu a sněhu zmizely. Vítr byl studený, ne však mrazivý. Zase se spustil dolů.
Přicházelo další jaro.
Byl už v Pevnosti zoufalství déle než rok. Pomalu se smířil s tím, že po nějakou dobu tu bude muset vydržet. Aby se nezbláznil, vymyslel si jakousi rutinu založenou na třech zásadách: že zoufalství je první zabiják, že svůj životní úkol pomstít svůj lid nesplní, když zemře, a že musí dávat pozor, aby mu neunikla sebemenší příležitost k útěku.
Aby se nějak zabavil, prováděl duševní cvičení, jímž se naučil na Čarodějově ostrově. Rozpomínal se na různé věci - knihy, které přečetl, šachové partie, jež hrál, rozhovory s ostatními studenty a lekce učitelů. Dokázal si věci vybavit, jako by je prožíval znovu, a tak se občas na celé hodiny ponořil do svých vzpomínek a znovu zakoušel věci již jednou prožité.
Vyhýbal se však léčce, jakou by bylo ztratil se ve svých vzpomínkách, snažil se nevzpomínat na otevřené náruče milujících žen, vzrušení z lovu, potěšení z výhry v kartách. Takové vzpomínky byly jako past. Vyhnul by se tak utrpení, jaké v pevnosti prožíval, ale nepomohly by mu připravit se na konec zajetí.
A aby se vyhnul lákadlu marných vzpomínek, každý den se přinutil věnovat hodinu bezútěšnému pozorování buď kamenných zdí a podlahy, nebo krajiny za oknem.
Se svou špínou se smířil, nakolik to jen šlo. Přesvědčil Willa, aby mu přinesl trochu vody navíc, kdykoliv to šlo, a pokoušel se udržet v co největší čistotě. Byla to chabá útěcha, ale byla to útěcha a aspoň trochu zmírňovala nepolevující bezútěšnost situace, v níž se ocitl. Nakor mu jednou řekl, že radost v životě často pochází z malých vítězství, maličkých triumfů, a i když mít radost z vlhkých šatů a studené vody vypadalo na první pohled nepravděpodobně, on to bral.
Snažil se také zůstat v co nejlepší formě. Vzhledem k ubohému jídlu a neustálé zimě to bylo obtížné. Věděl, že hodně zhubl, ale teď začínalo jaro a on se cítil jako nový. Cvičil i v maličké cele, chodil a běhal na místě, přitahoval se jednou rukou za tyče v oknech. Vymyslel si způsob, jak provádět cvičení, jimž ho naučil Nakor na Čarodějově ostrově, když je přizpůsobil svému současnému okolí. Nebyl celý a také nebyl zrovna při síle, ale byl v nejlepší formě, jak jen bylo za daných podmínek možné.
Udržoval svůj režim a bystrou mysl. Procvičoval se v trpělivosti a čekal. Věděl, že nakonec - za měsíc, za rok, možná za

deset - se něco stane. Něco se změní. A až ta změna přijde, on bude připravený.

***

Koncem druhé zimy v pevnosti se Spear naučil používat svou zmrzačenou ruku, jak nejvíc to bylo možné. Při cvičení ji dokázal využít nejen k udržení rovnováhy. Vymyslel si způsoby, jak s ní tlačit, tahat a nosit. Jednou odpoledne seděl na slamníku, když se dveře do jeho kobky otevřely a vstoupil Will.
Měl prázdné ruce a Spear se ho zeptal: „Ještě není čas večeře a ty mi nic neneseš. To má být společenská návštěva?"
„Přisel jsem ti říct, že večeře bude pozdějc."
„Proč?"
„Kuchař Charles umřel."
„Co se stalo?" vyptával se Spear, neustále dychtící zjistit něco, co by narušilo monotónní běh dní. Poškrábal se v plnovousu, jenž mu nyní sahal po prsa.
„Ani nevim," opáčil Will a posadil se na podlahu. „Jako každý ráno jsem roznášel kaši, a když jsem se vrátil do kuchyně, našel jsem Charlese ležet na zemi. Vobrátil jsem ho a měl votevřený voči, jako by ho něco polekalo. Byl bílej jak plátno a rty měl modrý. Dost mě to vyplašilo."
„A kdo ho nahradí?"
„Netuším. Ale podle mýho než bude večeře, bude to trvat tak dlouho, dokud Zirga nevymyslí, koho dá na jeho místo. A možná i dýl, jestli ten, co bude vařit, bude muset pomoct spálit Charlese."
„Děkuju, že jsi mi to řekl."
„Nemáš zač."
Když se Will zvedl k odchodu, Spear ho zadržel. Will se ohlédl přes rameno.
„Až na to přijde, připomeň Zirgovi, že já umím vařit."
Will kývl. „Jestli na to přijde," slíbil a odešel z kobky.
Spear se zase posadil. Napadlo ho, jestli to snad je ta příležitost, na níž čeká. Snažil se udržet nadšení na uzdě a vrátil se k meditacím, ale čistě pro případ si začal opakovat lekce ve vaření s Leem u Kendricka.
Večeře nepřišla.

***

V pevnosti očividně nebylo moc vězňů, protože když příštího rána nedorazila snídaně, Spear slyšel jen pár stěžujících si hlasů. Čekal. Někdy před polednem uslyšel, jak se zvedá závora ode dveří jeho kobky. Vstoupil Will následován Anatolijem, jedním ze dvou strážných, kteří pro Speara přišli na molo, a za nimi se objevil Zirga.
Spear vstal.
„Ty umíš vařit?" zeptal se Zirga.
„Ano," odpověděl Spear.
„Tak pojď," vyzval jej Zirga.
A tak Spear poprvé za víc než rok opustil svou kobku. Sešel dolů po dlouhém schodišti až na přízemí a pak se vydal za Zirgou a ostatními přes starou síň do kuchyně. V kuchyni panoval hrozný zmatek. Někdo se pokoušel uvařit kaši a spálil ji. Zirga se obrátil na Speara. „Máme problém."
„Vidím," podotkl Spear. „Nemáte kuchaře."
„Ano a máme tu čtrnáct vězňů, tři strážné a mne, a všechny je třeba nakrmit."
„Vařit pro osmnáct lidi není problém," ujistil jej Spear.
„Pro tebe možná ne, pokud je pravda to, co říkáš. Ale tady pro Anatolije to problém je."
Velký strážný rozpačitě vzhlédl, nicméně mlčel.
„Tvrdil, že si pamatuje, jak jeho máma vařila kaši, a výsledek tu můžeme vidět. Není třeba říkat, že ho nechci vidět, jak vaří guláš pro vězně, ani večeři pro stráže. Zvládneš to?"
„Ano, ale budu potřebovat pomoc," prohlásil Spear.
„Proč?"
Spear natáhl pravou ruku. „V kuchyni jsou věci, které zvládnu s jednou rukou, pokud bych vařil jenom pro sebe. Ale pro osmnáct lidí? Budu potřebovat pomoc."
Zirga si to promyslel. „Porušuju pravidla, když tě pouštím z tvé cely. Zvláštní vězňové nikdy nesmějí opustit svou celu."
„Ale musíš jíst," upozornil jej Spear. „A kdo se to dozví?"
„To je pravda. Dobře. Tihle dva ti budou pomáhat," ukázal na Willa a Anatolije. „Co dokážeš?"
„Dej mi chviličku," řekl Spear a šel si prohlédnout spíž. Rychle skončil. „Můžu z toho uvařit guláš. Je tu nějaké maso?"
„Ve sklípku. Ukážu ti to," odpověděl Zirga.
Když se guvernér obracel, Spear promluvil. „Ale nejdřív se potřebuju vykoupat."
Zirga se otočil. „Vykoupat? Proč?"
Spear zvedl levou ruku se špinavými nehty a strčil ji Zirgovi pod nos. „To chceš mít v guláši tohle?"
Zirga se zarazil a poprvé se na Speara pořádně podíval. Pak se ohlédl na Willa a Anatolije. „Vy všichni se vykoupete."
„Budeme potřebovat čisté šaty," pokračoval Spear.
„Ve zbrojnici jsou nějaké šaty. Anatolij vás tam vezme."
O dvě hodiny později stál Spear opět v plné kráse nad dvěma velkými hrnci, v nichž bublal guláš. S ostatními se musel

vykoupat ve studené vodě, protože nebyl čas nějakou ohřát, ale nevadilo mu to. Jako malý se časně na jaře koupával v potocích v orosinských horách, když nahoře tál sníh. Willa zřejmě vyhlídka na očistu nadchla mnohem méně než Speara, ale po koupeli a v čistých šatech vypadal jako nový člověk. Pod špínou a chlupy měl opravdu obličej, úzký, s neustálým úsměvem a přimhouřenýma očima.
Anatolij vypadal jako velké vejce s hlavou, rukama a nohama. Všechny svaly se mu změnily v tuk a Spear věděl, že i jen s levou rukou by ho v boji s mečem snadno přemohl. Spear tušil, že Kyle a Benson, druzí dva strážní, také nejsou zrovna nejlepšími bojovníky. Možná byli velcí a silní, ale ne rychlí. A po pěti minutách hovoru s Anatolijem si Spear v duchu přidal poznatek, že nejsou ani nejbystřejší.
Spear rychle prohlédl sklípek, díru v zemi, kde se v chládku uchovávalo maso a sýr. Dole ještě skoro mrzlo a hlína pod povrchem udrží zimní chlad hluboko do léta. Koncem léta, až budou zásoby spotřebovány, porazí nějaká zvířata. Na malé louce na východní straně ostrova se pásl dobytek a ovce a po větru od tvrze byla ohrada s prasaty.
S pomocí Anatolije a Willa měl Spear skoro pocit, že má opět dvě zdravé ruce. Zjistil, že zloděj je šikovný, a rychle se secvičili jako dvě půlky jednoho páru rukou. Anatolij zvládal jednoduché úkoly jako umývání zeleniny a drhnutí hrnců.
Spear ve spíži našel nádobky s kořením sice starým, ale stále ještě použitelným. Věděl, že nic z toho nebylo použito k ochucení jeho jídel, co se ocitl v pevnosti, takže dokonce i zatuchlé koření bude vítanou změnou.
Dal vařit vodu, naházel do ní morkové kosti a přidal zeleninu a kousky hověziny. Taky začal vařit tuříny, které našel a které byly ještě k použití, a připravil i nějaký sýr a ovoce. Ukázal Willovi a Anatolijovi, jak chce připravit věci na Zirgově stole, u něhož jedli také všichni tři strážní, a začal připravovat jídlo pro čtrnáct vězňů.
Jídlo bylo uvařené narychlo, ale stále to bylo to nejlepší, co ve tvrzi jedli za celá léta, na to by si byl Spear vsadil.
Zatímco Zirga a strážní jedli, Spear s Willem začali připravovat jídlo pro vězně. Dal si práci, aby na každém talíři byl hezký kus masa a pořádná dávka brambor, cibule, mrkve a tuřínů. Roznést talíře ostatním dvanácti vězňům trvalo skoro hodinu. Když skončili, Spear viděl všechny kobky s vězni v celé pevnosti. Nyní konečně věděl, jak je stavba velká, jak se po ní pohybovat a kde najít věci nutné pro útěk.
Když se Spear s Willem posadili ke stolku, aby se také najedli, přišel tam Zirga. „To bylo dobré," pochválil Speara. „Myslím, že bys mohl vařit, dokud nepošlou někoho místo Charlese. Teď přestaň jíst a vrať se do své kobky."
Přiblížil se Anatolij, jako by chtěl Speara doprovodit zpátky, ale Spear řekl: „Nemůžu."
„Proč ne?" chtěl vědět Zirga a podezíravě si Speara prohlížel. „Můžeš se sem vrátit zase zítra ráno."
„Ale přes noc musím upéct chleba. To trvá skoro celou noc." Ukázal na podlahu vedle pecí. „Můžu se vyspat tam, než chleba vykyne, a pak ho dát do pece, aby byl ráno připravený."
Zirga se nad tím zamyslel a pak pokrčil rameny. „No, stejně nemáš kam jít, že?"
Spear kývl a zachovával bezvýraznou tvář.
Když se Zirga obrátil k odchodu, Spear ještě poznamenal: „Budu potřebovat Willa, aby mi pomohl."
Zirga se ohlédl přes rameno. „Dobře. Jen si ho nech."
„A Anatolij musí přijít hned ráno."
„Jistě, toho taky můžeš mít."
Pokud k tomu měl strážný co říci, nechával si to pro sebe. Když Zirga s Anatolijem odešli, Will podotkl: „Jak jsi to udělal?"
Spear pokrčil rameny a ukázal na hrnce, které budou muset umýt, než se pustí do chleba. „Zirga zapomněl, jak chutná dobré jídlo."
„To já taky," přiznal Will. „Ten guláš byl nejlepší, jakej jsem kdy jed."
Spear se usmál. „Podle mého jsi to jenom zapomněl. Jestli se mi podaří přesvědčit Zirgu, aby objednal čerstvé koření a další věci, mohl bych nás udržet tady v kuchyni, jak dlouho budeme potřebovat."
„Potřebovat?" Will ztišil hlas. „Co tě napadlo?"
„Spousta věcí, příteli. Spousta věcí."
Začali s umýváním. Will drhl hrnce a Spear mu je držel. Pak Willovi ukázal, jak se dělá těsto. Nejtěžší bylo hnětení, ale po několika omylech se dostali do rytmu a šlo jim to.
Spear zapálil oheň v pecích, nechal dřevo chvíli hořet a pak plameny přihrnul. Odložil železný pohrabáč a rozvinul hrubou pokrývku dost velkou pro oba.
„Teď se vyspíme a necháme chleba kynout," prohlásil Spear. „Za svítání ho pak dáme do pece a pustíme se do kaše."
Když si oba lehli, Spear řekl: „Pověz mi něco o ostatních vězních."
„Co chceš vědět?"
„Co jsou zač, jaké zločiny spáchali, co umějí."
„Ty plánuješ útěk," šeptl Will.
„Víc," opáčil Spear.
„Cože?"
„Buduju armádu."

***

Ubíhaly týdny, a když byl do pevnosti přivezen další vězeň, Zirga na loď poslal seznam zásob, který mu sepsal Spear, spolu se žádostí o nového kuchaře. Spear byl přesvědčený, že zásoby získají snadno, ale doufal, že žádost o kuchaře bude přehlédnuta. Nakonec Zirga žádal, aby byl do pevnosti přidělen nový strážný, když mu Will sdělil, že Jasper zemřel, ale za čtyři roky od jeho smrti nebyla žádost vyslyšena.
Spear v kuchyni našel útočiště. Rychle vyučil Willa a Anatolije, takže příprava jídla byla docela snadná. Začal vařit

různorodá jídla a Zirgu jednou ráno překvapil hromadou lívanců s medem a šunkou místo obvyklé kaše. Do guláše přidával kousky hovězího, vepřového nebo pečeného kuřecího a poté, co Zirgu a strážné přesvědčil, aby si šli zarybařit na molo, také rybího masa.
Nenápadně se chopil velení pevnosti, nechával svůj přirozený vůdcovský talent, aby se v tichosti prosadil, a Zirga nechtě upadl do role seržanta, prostě se spokojil s tím, že vydával rozkazy, jakmile mu bylo objasněno, co je potřeba udělat. Objasnění často přicházelo ve formě otázky vyjádřené tak, že odpověď byla jasná i slepému. Spear nikdy nedopustil, aby bývalého vojáka vůbec napadlo, že se řídí příkazy. Zirga rád přijal zásluhy za veškeré zlepšení v jejich každodenním životě, jako by to sám celé vymyslel, a Spear ho zase rád nechal zásluhy přijímat.
Spear nechal v tichosti přesunout dva vězně z dolních kobek do lepších cel. Jeden z nich byl vrah, silák, který by dokázal Anatolije přehodit přes nádvoří, kdyby chtěl. Jmenoval se Masterson. Spear ho zašel navštívit a zjistil, že je trochu pomatený, surovec mající sklony k násilí. Když mu ale Spear slíbil lepší celu a jídlo, Masterson slíbil, že udělá, co mu Spear řekne.
Druhý muž byl politický vězeň, bývalý baron z Visnije, který rychle souhlasil se vším, co po něm Spear chtěl, výměnou za šanci, že získá svobodu a bude se moci pomstít vévodovi Kašparovi.
Spear příliš nevěřil, že by tito muži byli nakonec spolehliví, ale prozatím chtěl, aby každý, kdo nepracuje pro Kašpara, byl na jeho straně, až přijde čas něco podniknout. Měl plán, ale nechával si ho pro sebe a podrobnosti neprozradil dokonce ani Willovi.
Bývalý zloděj mu teď byl věrný jako štěně. Kromě nehynoucí vděčnosti za zlepšení svého života byl také přesvědčený, že pokud se Spear k něčemu rozhodne, dokáže to. Spear se však vždycky jen usmál a říkal jen: „Hlavně nezapomeň, co máme dnes na práci, Wille."
Uběhlo několik týdnů a přijela další loď, tentokrát se zásobami a novým kuchařem. Zirga zašel do přístavu, a když zjistil, že Speara už v kuchyni nebudou potřebovat, viditelně zvadl.
Spear byl právě v kuchyni, když tam přivedli nového kuchaře. Ten se jen rozhlédl kolem sebe a prohlásil: „To půjde."
Spear se podíval na Willa a zamířil ke dveřím. Zirga ho zarazil. „Kam jdeš?" zeptal se.
„Zpátky do své cely, guvernére."
„Počkej chvilku." Zirga se obrátil na nového kuchaře. „Jak se jmenuješ?"
„Royce." Byl to podsaditý muž ve středních letech a vypadal na řádného pijana. Měl odulý obličej, pořádný lalok a pod očima černé kruhy.
„Proč jsi tady?"
Kuchař zamrkal jako sova do světla lampy. „Cože?"
„Proč jsi tady? Co jsi udělal, aby tě vyhodili z posledního místa?"
Royce zaváhal a pak ze sebe vypravil: „No já..."
„Nelži mi!" zařval Zirga. „Ty ses v práci opil, že ano?"
Muž sklopil zrak a kývl. „Ano, pane. Pracoval jsem v hospodě U padlý panny a usnul jsem, když jsem rožnil jehněčí. Tuk chytil a... a hospoda shořela do základů."
„Cha!" prskl Zirga. „Věděl jsem to." Ukázal na Royceho. „Žádal jsem o strážného, před čtyřmi lety! Takže teď je z tebe nový strážný." Obrátil se na Speara. „Ty jsi pořád kuchař, dokud mi nepošlou někoho, kdo nevypálí celou tvrz."
Royce chtěl něco namítnout, ale pak si to rozmyslet. Pokrčil rameny a podíval se na Zirgu. „Co mám dělat?"
„Prozatím budeš pomáhat tady v kuchyni. Anatoliji, ty pojď se mnou."
Spear se na Royceho usmál, „Spát budeš tady." Ukázal na místnost, kterou kdysi používal Charles. „Věci si dej tam. Pak přijď sem a umej zeleninu."
„To zvládnu," řekl Royce, zvedl svůj vak a zamířil ke dveřím.
„Nemůže být horší pomocník než Anatolij," poznamenal Will.
Spear sebou trhl. „Neříkej to. Ruthia poslouchá."
Will kývl a při zmínce o bohyni udělal znamení pro štěstí.

***

Royceho příchod byl pro Speara hotové štěstí. I když to byl opilec, v kuchyni se uměl otáčet a rychle se přizpůsobil, takže Spear měl spoustu volného času. Využíval ho k toulkám po ostrově. Dělal to opatrně, nechal Zirgu, aby ho našel venku na starém cvičišti, kde si prohlížel drůbež či prasata, nebo o měsíc později na maličké louce na závětrné straně ostrova, kde sledoval, jak se daří dobytku a ovcím. Zirga nic nenamítal.
S příchodem třetí zimy Spear znal ostrov stejně dobře jako své rodné hory. Znal nejrychlejší cestu na severní pláž, kde byl hájek a hnízdo včel, Spear včely vykouřil a sebral jim med tak, jak ho to naučil dědeček, a Zirga o jeho výpravách mlčel, dokud bylo jídlo dobré.
Žádný ze strážných si zřejmě nevšiml, že Spear přesunul dva vězně z podzemí. Všichni předpokládali, že to bylo na Zirgův příkaz, a Zirga nikdy nechodil vězně kontrolovat osobně. A pokud Spear viděl, Zirga prostě předpokládal, že se všem vede dobře, dokud mu nebyl sdělen opak.
Spear se s každým vězněm dobře poznal. Podařilo se mu každému občas přinést jídlo osobně. Díky informacím, které mu již opatřil Will, a ze svých vlastních rozhovorů s nimi si udělal docela dobrý obrázek o tom, čeho jsou schopní. Byla to zajímavá směska, hlavně političtí vězni, jejichž jádro tvořilo pět bývalých šlechticů, jako byl Visnija, kteří se vyznali na Kašparově dvoře a v olaské administrativě. Spear byl odhodlán dostat tyto muže v pořádku domů, pokud to bude aspoň trochu možné. Jakmile se vrátí do Opardumu, získají mu další spojence, protože všichni měli stále plno přátel a rodinu.

Zbývajících třináct chlapů byli obyčejní vrahové, násilníci, zloději a bandité, muži, kteří byli do Pevnosti zoufalství kvůli nějaké zvláštnosti v jejich případech či proto, že je soudce chtěl nechat trpět víc, než by způsobilo rychlé oběšení. Tito muži byli postradatelní, nicméně Spear věděl, že pro začátek bude potřebovat silné a nemilosrdné muže, pokud má vůbec někdo z nich přežít.
A tak dělal, co uměl, aby udržel všechny naživu. Vymýšlel si důvody, proč dostat vězně z jejich kobek - jako třeba výprava pro med nebo pro naplavené dřevo na louku, kde se pásly krávy, také sekali dříví na nadcházející zimu. Všichni se mohli trochu procvičit a dostat na sluníčko a čerstvý vzduch, což každý z nich potřeboval jako sůl. Spear dokonce přesvědčil Zirgu, aby mužům dovolil sejít se na nádvoří pro malou oslavu zimního slunovratu Banapisu. Několik se jich otevřeně rozplakalo, že mohou strávit celý den venku a jídlo je čeká na stole. Až bude Spear utíkat, žádný z těchto mužů nebude vhodný pro boj a někteří cestou zemřou, ale on hodlal zajistit, aby jich přežilo co nejvíc.
Blížil se podzim. Jednou v noci seděl u stolu v kuchyni se Spearem i Will a prohodil: „Dneska jsem mluvil s Donalem."
„Jak mu je?"
„Kašel ho přešel. Děkuje ti za ten čaj, cos mu poslal."
„Je to starý rodinný recept," odtušil Spear.
„Víš, tydle chlapi by pro tebe i zhebli, Speare."
Spear kývl.
„Dal jsi jim naději."
Spear chvíli mlčel, než promluvil: „Doufám, že to nebylo kruté."
„Já taky." Will se odmlčel a zakousl se do šunky. Když polkl, zeptal se: „Vzpomínáš, jak jsme se viděli prvně?"
Spear přikývl.
„Řekls, že »na muže odsouzenýho k životu na týhle skále vypadám nezvykle vesele.« Pamatuješ?"
Spear opět přikývl.
„Tenkrát jsem neměl co ztratit. Teď nejsem tak nadšenej, jestli chápeš, jak to myslím."
„Chápu," ujistil jej Spear. „Teď máš pocit, že máš co ztratit."
„Jo," zabručel Will. „Mám pocit, že mám co ztratit."
„Naději."
„Ano, nadějí," souhlasil Will. „Tak půjdu rovnou k věci. Kdy zdrhnem?"
Spear chvíli mlčel, než odpověděl: „Na jaře. Nevím, kdy přesně, ale bude to den poté, kdy odpluje příští loď."
„My ukradnem loď?"
„Ne. Chlapi tady jsou v lepším stavu, než když jsem se sem dostal, jenže Zirgovým čtyřem strážným a lodi plné zdravých námořníků se nevyrovnají. Ale mám důvod, proč chci odejít den poté, co loď odpluje, takže ti řeknu, až bude čas."
„A to bude...?"
Spear se zazubil, „V den, kdy na jaře připluje loď." Will si povzdechl a spokojil se s tím, že počká dalších šest měsíců. Nakonec už čekal dvanáct let. Co znamenal další půlrok?
15. Útěk

Spear se díval.
Loď připlouvala a Zirga a dva strážní, jako obvykle Anatolij a Kyle, čekali pro případ, že by jim přiváželi nového vězně. Spear vše sledoval z vchodu do tvrze. Držel se zpátky. Za ním stál Will a taky přihlížel.
Od lodi odrazila šalupa a s vězněm zamířila k molu. Stejně jako když sem dopravili Speara, i nyní námořníci snadno dostali vězně nahoru na molo. A stejně jako když přijel Spear, ani teď se Zirga neobtěžoval číst výnos na molu, jen vězně vybídl, ať jde za ním nahoru ke tvrzi.
Spearovi se zježily vlasy na šíji. Na vězni, na tom, jak se pohyboval, mu bylo něco velmi povědomého. Ještě než mohl rozeznat jeho rysy, couvl a obrátil se na Willa. „Pojď za mnou."
Will spěchal za Spearem zpátky do kuchyně. Tam našli Royce, jak spí na židli s hlavou položenou na stole a prázdnou láhví od pálenky vedle sebe. Spear mezi jiným zjistil, že prastarý vinný sklípek šlechtice, který tvrz zbudoval, zůstal nedotčen, a třebaže většina vína už dávno nebyla k pití, byla tam i slušná zásobička tvrdého alkoholu, kterému se nic nestalo. Spear také objevil, že Royce je snadno zvládnutelný, pokud ho jednou, dvakrát týdně nechá zpít se pod obraz.
Spear se rozhlížel a Will se tiše optal: „Co se stalo?"
„Toho nového vězně znám," zašeplal Spear.
„Kdo je to?"
Spear se zatvářil zadumaně. „Někdo, o kom jsem si myslel, že ho uvidím už jenom tehdy, když mu proženu tělem meč. Je to Quentin Havrevulen, zvláštní kapitán vévody Kašpara."
„Chceš říct, že to byl Kašparův zvláštní kapitán."
„Očividně." Spear se zamyslel. „Až mu poneseš první jídlo, nemluv s ním. Jenom mu ho dones a dívej se, co udělá. Potřebuju vědět, jestli je to opravdu vězeň, nebo jestli je to další z Kašparových plánů."
„Proč by sem vévoda posílal svého spolehlivého kapitána do vyhnanství?"
„Tomu právě hodlám přijít na kloub," opáčil Spear, „ale teprve až budu připravený."
„A zejtra půjdem na věc?"
Spear se musel rozhodnout rychle. „Ano. Zítra odejdeme, ale nikomu to neříkej. Vím přesně, co hodlám podniknout, a nechci, aby nám to někdo předčasně pokazil."
Will kývl. „Udělám to přesně tak, jak říkáš."

„Tak se pustíme do vaření," navrhl Spear.
„S trochou štěstí je to naše poslední jídlo na týhle skále," usoudil Will.

***

Royce dojedl a zívl. „Asi si půjdu lehnout."
Spear jen mlčky kývl. Když se za Roycem zavřely dveře, Spear zvedl hrnek s vodou a dřevěnou lžíci, položil je na talíř a odnesl ke dřezu, Will udělal totéž. Když byli co nejdál od Royceho dveří, Spear promluvil: „Co si myslíš o našem novém vězni?"
„Jestli pracuje pro Kašpara, tak si splet povolání. Měl bejt herec. Nejni to žádnej agent, na to vsadím krk. Má ten správnej výraz."
Spear věděl, co má Will na mysli. Byl to výraz šoku a nevíry, pocit, že se stal nějaký hrozný omyl. Jenom nejzatvrzelejší zločinci ho neměli. Po Spearovi dorazilo sedm dalších vězňů, z nichž čtyři zemřeli i přes veškerou Spearovu snahu jim pomoci. Třem prostě scházela vůle k přežití a čtvrtý utrpěl ránu na boku, která mu zhnisala, než mu ji mohli ošetřit. Zirga si z toho nic nedělal, ale pro Speara znamenala ztráta každého muže menší šanci na vlastní přežití. Přesto od chvíle, kdy svůj plán domyslel, získal tři muže, a ti, kteří zemřeli, by nejspíš byli mezi prvními odpadlými, jakmile by se jednou dostali na pevninu.
Teď Spear přemýšlel, co s Havrevulenem. Pořád ho chtěl zabít a nic by ho nepotěšilo víc, než nechat ho tady se Zirgou a strážnými, akorát že hrozilo nebezpečí, že z toho Quint vytluče nějakou výhodu a najde si způsob, jak získat Kašparovo odpuštění. Šance, že by Havrevulen mohl přežít, nutila Speara rozhodnout se mezi dvěma možnostmi: buď ho bude muset zabít rovnou, než uprchnou z ostrova, nebo ho vzít s sebou. Neměl jinou volbu, než si jít s Havrevulenem promluvit.
Počkal, až Zirga a strážní usnou, a pak probudil Willa. „Ať muži přijdou do zbrojnice, jeden po druhém. Potom ať jsou zticha, než se tam dostanu."
„Kam jdeš?"
„Promluvit si s naším nejnovějším hostem."
Will se se Spearem rozloučil na schodišti a pokračoval nahoru. Spear šel najít Quintovu kobku. Pod halenou si nesl kuchyňský nůž, a než zvedl závoru u dveří do Havrevulenovy kobky, ujistil se, že na něj rychle dosáhne.
Když Spear vstoupil, Quint se probudil. „Kdo je to?"
Spear se zastavil v šeru, aby mu nebylo vidět do obličeje. „Spear Sokol," odpověděl tiše.
Havrevulen se překulil, posadil se a zády se opřel o zeď. „Jak jsi mě našel?"
„Zjistíš, že tady se na pravidla moc nedbá, a když víš jak, dokážeš si získat pár výsad."
„Hmm," poznamenal Quint nezúčastněně.
Spear pokračoval. „Co se stalo?"
Quint vydal zvuk, něco mezi zabručením a smíchem. „Neuspěl jsem, to se stalo. Víš, jaký je Kašpar, když dojde na neúspěchy."
Spear si klekl a rukou sáhl po noži. „Povídej."
„Proč?"
„Poněvadž jsem zvědavý a poněvadž bych ti moht pomoct."
„Pomoct? Jak?"
„Pracuju v kuchyni. Když nic jiného, mohl bych zařídit, abys dostával dost jídla."
V šeru se dal Quintův výraz přečíst jen stěží, ale Spear vycítil, že to zvažuje. „Co můžu ztratit?" prohodil nakonec.
„Stejně nikam nespěchám. Tak dobře, povím ti to. Kašpar není zrovna trpělivý člověk. Poté, co jsi nedokázal zabít vévodu Rodoskiho, poslal mě na jistou práci a já selhal. Kašpara moje důvody nezajímaly, a tak jsem tady."
Spear chvíli mlčel, jako by přemýšlel, a nakonec řekl: „Byl jsi přece jeho zkušený důstojník, jeho zvláštní kapitán, Quinte. Velel jsi celému jeho vojsku. Musel to být nesmírně důležitý úkol."
„To taky byl. Do hor v Aranoru jsem odvedl oddíl chlapů převlečených za bandity. Podle zpráv měl být kníže s rodinou na cestě do paláce u jezera Shenan, kde tryská horský pramen. Měli jsme přepadnout tábor, přemoct hlídky a zabít královskou rodinu."
„Proč?" zeptal se Spear překvapeně. „Filip byl odjakživa jako Kašparův pejsek a Kašpar si ho držel na krátkém vodítku. Neznamená žádnou hrozbu. Tak proč ho chtěl zabít?"
Quint pokrčil rameny, což v šeru skoro nebylo vidět. „Netuším. Kašpar dělal nepředvídatelné věci, co u něj sloužím, ale poslední dobou... to hraničí se šílenstvím. Tráví pořád víc a víc času s tím čarodějem a... já ti nevím. Aranorští muži nějak zjistili, že přicházíme, nebo se na poslední chvíli rozhodli vyslat mnohem větší oddíl stráží, ale ať už to bylo jakkoliv, kníže Filip nakonec zemřel a kněžna Alena uprchla do bezpečí v Opastu a potom na Ostrovy. Teď je i se svými syny v Rillanonu a jak Ostrovy, tak Roldem ohrožují Kašpara."
Spear se nad tím zamyslel. „Jestli se dozvěděli, že za tím útokem jsou Kašparovi muži, musí mít vévoda ve svých službách zrádce."
„Taky si myslím. Tvůj muž Amafi se po tom, co tě zradil, rychle vyšvihl. Kašpar ho pořád někam posílá s různými úkoly. Zpočátku jsem ho považoval za užitečný nástroj, ale on je něco víc."
„Mnohem víc než nástroj. Je to zkušeny nájemný vrah."
„Kašparův plán byl zpočátku jednoduchý: dostat se co nejblíž v nástupnictví na roldemský trůn a pak zařídit nehodu, která by připravila o život krále Carola a celou jeho rodinou. Potopení lodi se všemi na palubě by bylo ideální. Ale pak se věci zvrtly, počínaje tím, jak jsi nedokázal zabít vévodu Rodoskiho."

Spear se zasmál. „To bylo Kašparovo dílo. Copak jsi to nevěděl?"
„Ne," odvětil Quint tiše. „To jsem netušil."
Spear mu vysvětlil, jak byl obětován, zatímco skutečnou vraždu měl provést Prohaska. Když domluvil, Havrevulen poznamenal: „Nám řekli, že jsi byl odhalen a Prohasku jsi prozradil, proto tě prý Kašpar poslal sem." Tišeji dodal: „Prohaska byl můj přítel. Když jsem uslyšel, že jsi ho zradil, byl bych tě, Speare, klidně zabil sám." V šeru zavrtěl hlavou. „Když teď slyším, že za tím byl Kašpar..."
„Možná ne. V tom všem má prsty ještě někdo jiný."
„Už to chápu. Za poslední dva roky mě Kašpar požádal, abych připravil plány pro několik eventualit. Když si je prohlídl, pokaždé je odmítl a rozhodl se pro plány, co by se daly považovat jedině za... divné."
Spear zvážil své možnosti. Nechtěl vidět Quinta žít ani o chvíli déle, než bude naprosto nezbytné, ale také v něm poznal možného spojence, i kdyby jen krátkodobého. Právě dorazil, takže nebyl vězněním oslabený, a Spear věděl, že je to zkušený šermíř, schopný důstojník a chladnokrevný muž. Při útěku by jim mohl pomoci. Pokud se mu dá věřit.
Spear se rozhodl ještě trochu zapátrat. „Mám podezření, že v tom má nejspíš prsty Leso Varen."
„Pravděpodobně. Kašpar je na něm pořád víc závislý a tráví pořád víc a víc času na těch jatkách, kterým Varen říká domov." Quint se na chvíli odmlčel, než opět promluvil. „Já jsem voják, Speare. Netvrdím, že jsem nějaký myslitel. Jsem velmi dobrý voják, proto jsem se taky dostal tak vysoko, ale tohle se prostě vymyká všemu, co jsem kdy viděl... ani si to neumím představit. Vím, že jsme nebyli... přátelé. Od chvíle, co ses objevil, jsem mezi námi něco cítil. Pořád jsem si říkal, jestli ta Campanealova smrt během šampionátu byla jen nehoda, nebo jestli jsi ho náhodou nechtěl zabít. A pranic se mi nelíbilo, jak se na tebe dívá Natalia. Asi se tu snažím říct, že osud nás tu svedl dohromady, takže nevidím důvodu, proč bychom měli být ve při. Nakonec tu oba budeme hodně dlouho a ani jeden z nás nepotřebuje další nepřátele."
Spear se zvedl. „Tak dlouho ne."
„Jak to myslíš?" chtěl vědět Quint.
„Pojď se mnou," vybídl jej Spear a otevřel dveře.
Quint jej následoval a oba muži tiše prošli tvrzí kolem místnosti stráží, kde na podlaze spal Kyle, místo aby seděl na svém místě. Když se dostali do nitra tvrze, Spear řekl: „Zirga si myslí, že z ostrova se nedá utéct."
„Ty plánuješ útěk?"
„Ne, my utíkáme, právě teď."
Dorazili ke zbrojnici, kde Spear našel čekat všechny vězně až na tři, a o chvíli později se s jedinou lucernou objevili Will, Masterson a muž jménem Jenkins. Spear šeptem promluvil: „Pochybuju, že nás někdo uslyší, ale raději budeme opatrní."
„Co to děláme?" zeptal se jeden z mužů.
„Utíkáme. Povím vám, co mám v plánu. Nebudou žádné debaty. Jestli půjdete se mnou, budete se řídit mými rozkazy. Jestli ne, zůstanete tady se Zirgou a strážemi. Je to jasné?"
Všichni muži kývli a mumlali na souhlas.
Spear pokračoval: „Vezměte si na sebe co nejvíc oblečení, abyste se ještě mohli volně pohybovat. Než skončíme, budete mokří a bude vám zima." Spear povytáhl knot v lucerně a místnost zalilo světlo. Ukázal na velkou hromadu šatstva v rohu.
Většina mužů odhodila špinavé hadry a natáhla si dvoje i troje kalhoty a několik košil. „V těch truhlách jsou boty. Zkuste si najít nějaké, co vám padnou."
Za necelých deset minut byli muži oblečení a každý měl pevné boty. Spear pokračoval: „Zbraně," a ukázal na stojany za muži.
Všichni političtí vězni a také kapitán Havrevulen si vybrali meče. Ostatní popadli mačety, šavle a sekáče. Masterson, velký vrah, si vzal velkou sekeru. Spear usoudil, že s ní nejspíš dokáže člověka přeseknout vejpůl.
Will našel dva bandalíry s poutky pro dýky, přehodil si je přes ramena a do poutek nacpal šest nebo sedm dýk. Spear si zvolil rapír a opasek s pochvou, kterou si přesunul na pravý bok. Obrátil se na Quinta. „Teď si přeju, abych byl na Dvoře mistrů víc cvičil levačku."
Quint se zasmál. „Jsme ozbrojení a vybavení, ale jak se dostaneme z téhle skály?"
Spear všem pokynul, ať jdou za ním a tiše prošel do spíže. Ukázal na hromadu ranců a zašeptal: „Každý si vezměte jeden."
Muži poslechli a on je odvedl zpátky do kuchyně. „Otevřete je," nakazoval tiše.
V každém ranci bylo křesadlo, ocílka, provaz a další užitečné věci a také pár kousků soleného hovězího a suchary.
Spear zašel k sudu s jablky a rychle každému muži dvě hodil, pak se obrátil na Willa: „Dones měchy s vodou." Než to Will udělal, Spear rychle prošel zásoby a přidal do ranců další jídlo.
„Proč todleto plížení?" zeptal se Masterson. „Proč prostě Zirgu a vostatní nevodkrouhnem?"
„A budeme riskovat zranění? Chce tu snad někdo zůstat se čtyřmi mrtvolami a zlomenou rukou?" Nikdo neodpověděl.
„Quint je tady jediný, kdo je ve formě. Potřebujeme každého chlapa, i kdyby jen proto, aby ostatní dostali šanci."
Baron Visnija se zeptal: „Neměli bychom si vzít víc jídla?"
„Jak daleko půjdeme?" vyptával se jiný.
„Ticho!" napomenul je Spear. Když všichni zmlkli, pokračoval: „Buď uděláte, co řeknu, nebo se vraťte zpátky do cel. Otázky skončily."
Nikdo už ani nešpitl, a jakmile si naplnili měchy vodou, Spear je odvedl k severní pláži. Sešli po příkrém svahu, a když dorazili až na písek, Spear si je přivolal blíž, aby se někdo neztratil ve tmě. Všechny tři měsíce zapadly a Spear stěží rozeznával malou jeskyňku, kterou objevil před třemi lety. Po několika minutách ji našel. „Odsuňte ty kameny," přikázal ostatním.

Někteří muži přesunuli několik menších balvanů, které přidržovaly hromádku naplaveného dříví, a když byly odstraněny, objevil se vchod do jeskyně. Ta byla mělká a nízká, dva muži si museli kleknout, aby mohli vejít. O kus dál našli dlouhé tyče a kratší klády, špulky provazů, soudek s hřebíky a kladivo.
„Co teď?" chtěl vědět Havrevulen.
„Postavíme vor," odpověděl Spear, „a musíme to stihnout ani ne za čtyři hodiny."
Vydal příslušné rozkazy a muži klády vynesli na pláž. Když sem Spear klády tahal, poškrábal se, potloukl, jak mu padaly na nohy, a on sám několikrát upadl na pěšinku, přičemž si udělal modřiny, natáhl několik svalů a zadřel několik třísek, ale během dvou let se mu podařilo nařezat osm stromů, oloupat je a stáhnout po stezce od lesíka na kopci. S tyčemi to bylo snazší, protože je našel v jednom opuštěném skladišti u vnější hradby. Dřevo bylo staré, ale poslouží. Ty do jeskyně přepravil za týden.
Muži přivázali tyče nahoru na klády a získali rám, Spear vztyčil stěžeň, který uprostřed držela čtyři překrývající se prkna přitlučená napevno ke dvěma prostředním kládám. Plachta byla z prostěradla, jež bylo přeložené a sešité do trojúhelníku a přivázané na stěžeň. Dole se dala plachta rozbalit a uvázat k zadní tyči.
„Všichni se sem nevejdeme," podotkl jeden z vězňů.
„To ne," souhlasil Spear a obrátil se na Willa. „Támhle je další hromada dřeva." Ukázal do tmy. „Vezmi si pár mužů a přineste ho."
Will poslechl a za chvíli tu byly velké rance s olejem napuštěného plátna. To položili na levou stranu voru. „Všichni sem naložte rance na a zbraně," nakazoval Spear. „Pevně je přivažte k tyčím."
Když byly rance naložené, Spear pokračoval: „Takový je plán. Než připluje další loď, může to trvat půldruhého měsíce, ale možná taky tři. Takže máme šest až dvanáct týdnů, abychom se dostali z ostrova a do bezpečí, než bude Zirga moct poslat do Olaska zprávu o našem útěku. Pokud loď popluje přímo do Opardumu, budeme mít další dva týdny. Je tu silný proud a my ho necháme, aby za nás udělal většinu práce. Ponese nás na sever, hezky k pobřeží. Většinou jste příliš slabí, než abyste dokázali uplavat víc než pár set yardů, pokud vůbec, ale můžete se držet a my ostatní budeme kopat nohama. Vítr nám taky trochu pomůže. Na vodě se budeme střídat. Když někdo ve vodě hodně zeslábne, může si chvilku odpočinout na prámu. Dostat se na pevninu nám pár hodin potrvá a proud nás snese k severu. Měli bychom přistát pět, možná i šest mil na sever odsud."
„Kam půjdem pak?" optal se Masterson.
„Pro začátek do Karesh'kaar." Spear se rozhlédl kolem sebe a dodal: „V Bardakově Svěráku budeme kumpanie žoldnéřů. Až se tam dostaneme, řeknu vám, co dál. Ale jedno vám povím už teď: někteří z vás to nezvládnou. Někteří z vás cestou umřou, ale v těch kobkách jste byli stejně mrtví, a takhle aspoň umřete svobodní. Těm, kteří se dostanou až do Karesh'kaar, slibuju tohle: jestli se bude chtít někdo trhnout a zkusit to na vlastní pěst, nebudu mu v žádném případě bránit. Ale jestli se budete držet mě a jestli se na nás bohové usmějí, jednoho dne budeme stát na hradbách citadely v Opardumu s Kašparovou hlavou na kopí!"
Muži dokonce zajásali. Spear ukázal na jeskyni. „Vezměte pádla," rozkázal.
Čtyři muži se vrátili s kusy ořezaného dřeva, zhruba připomínajícími pádla. Spear prostě našel čtyři kousky odpovídající dřeva a opižlal je kuchyňským nožem. „Není to nic moc," přiznával Spear, „ale nic lepšího nemáme. Teď odtáhněte prám na vodu."
Muži se chopili provizorního plavidla a rychle ho odnesli k moři. Když měsíce zapadly, vlny byly jen mírné, sahaly jim stěží po prsa. Spear a Will, promočení až na kůži, se postavili ke stěžni a Spear řekl: „Na krajní klády se posadí osm mužů a budou se střídat v pádlování. Ostatní se budou držet zadku prámu a budou kopat ze všech sil. Do svítání nám zbývá stěží hodina. Zirga a ostatní tu budou hodinu nato, a já chci, abychom tou dobou byli už tak daleko, že nás ani shora z věže neuvidí." K pádlování určil osm nejsilnějších mužů včetně Mastersona a Quinta. Ostatní se drželi zadní části voru a nechávali se jím nést, dokud nedostanou rozkaz kopat.
Proud mířil k severu a pádlováním a kopáním zahýbali mírně k pevnině. Kromě Quinta a Mastersona neměli ostatní muži téměř žádnou výdrž, a tak Spear nechával po nějaké době dva muže vylézt z vody a vyměnit chlapy u pádel, zatímco ti odpočívali na provizorní plátěné palubě. Spear doufal, že díky těmto výměnám by břehu mohlo dosáhnout víc mužů. Postupovali mučivě pomalu, ale když se konečně na východě objevilo slunce, tvrz byla jen vzdálenou tečkou na jihovýchodě. Spear měl lepší zrak než většina mužů a byl přesvědčený, že nikdo z těch, kdo zůstali ve tvrzi, je neuvidí. Alespoň v to doufal.

***

Zirga cestou ze svých pokojů zíval a škrábal se na zádech. Uviděl Kylea stát ve dveřích do pokoje stráží a okamžitě poznal, že se přihodilo něco nemilého. „Co se stalo? Umřel snad někdo v noci?"
Kyle zavrtěl hlavou. „Ne. To vězni."
„Co je s nimi?"
„Jsou pryč."
„Co tím myslíš, že jsou pryč?"
„Nikdo z nich nejni ve svý kobce."
„To není možné." Zirga se honem spěchal přesvědčit sám, jako by slovu strážného nedůvěřoval. Po chvíli zařval: „Někdo si s námi hraje. Jdi zkontrolovat všechny kobky." Jak křičel, přihrnuli se i Anatolij, Benson a Royce a všichni vypadali stejně zmateně. Zirga jim přikázal prohledat celou tvrz, a když se vrátili a ohlásili, že nikde není živé duše, zaječel: „Tak prohledejte celý ostrov!"
Strážní se vytratili a Zirga zamířil na střechu tvrze. Mrkal do vycházejícího slunce a rozhlížel se na všechny strany. Na

kratičkou chvíli měl dojem, že těsně nad obzorem na severozápadě něco vidí, ale vzápětí už tam byla jenom voda a obloha. Věda, že své muže uslyší, až se budou vracet, pomalu sešel zpátky dolů a zamířil do kuchyně.
Jak tušil, všude byly jasné známky toho, že zbrojnice a spíž byly vypleněny. Posadil se u stolku, kde večeřívali Spear s Willem, a čekal. Asi po hodině se jeho muži vrátili a všichni hlásili totéž: po vězních není nikde ani stopy.
„Kdo byl na severní pláži?" zeptal se Zirga nakonec.
„Já, pane," přihlásil se Benson, podsaditý chlapík téměř bez brady.
„Co jsi tam viděl?"
„No přece pláž, pane."
Zirga zakroutil hlavou. „Ty pitomče! Já myslel, jestli jsi neviděl nějaké stopy po lidech nebo po tom, že na břeh vytáhli člun!"
„Ničeho takového jsem si nevšiml, ale... já se nekoukal."
Zirga jenom vrtěl hlavou a vypadal, že nevěří vlastním uším.
„Chci říct, že jsem přece hledal lidi. Mám se tam vrátit a podívat se po stopách?"
„Není třeba. Už nejsou na ostrově." Zirga si vzdychl.
„Co budeme dělat?" zeptal se Anatolij.
Zirga se zhluboka nadechl a dlouze vydechl a obrátil se na Royceho. „Uvař nám něco k jídlu." Ostatním řekl: „Budeme čekat."
„Čekat? Na co?" chtěl vědět Kyle.
„Až se objeví první loď a odveze nás odsud."
„A kam pojedeme?" optal se Royce cestou do spíže.
„Kamkoliv, pokud to nebude do Opardumu," odtušil Zirga. „Až vévoda zjistí, že jsme nechali sedmnáct vězňů jen tak odejít z ostrova, pošle sem dalšího guvernéra a čtyři nové strážné a z nás pěti tady budou první vězňové."
„To by se mi nelíbilo," zabručel Anatolij.
Zirga jenom potřásl hlavou a zavřel oči. „Přines mi trochu pálenky, ano?"
Anatolij poslechl a Zirga se rozhlédl po kuchyni. „Našetřil jsem si trochu zlata, takže se pro mě doma v hrabství Conar snad něco najde. Mám bratrance v jedné dědině na salmaterské hranici. Třeba by mě k sobě vzal. Ať už skončím kdekoliv, mládenci, bude to daleko odsud." Lítostivě si povzdechl. „Ale to jídlo mi bude opravdu chybět."
Ostatní tři kývali na souhlas a Royce se pustil do vaření.

***

Kolem poledne Spear usoudil, že se dostali dál na sever, než čekal, a bylo stále těžší dostat se k pevnině. Zřejmě se k ní nepřiblížili ani o chlup, ať kopali a pádlovali sebeusilovněji. Viděl bílou pěnu, jak vlny narážely na břeh, ale věděl, že jsou stále nejméně dvě míle daleko a poslední hodinu se k pobřeží nijak nepřiblížili.
Podíval se na muže ve vodě a viděl, že několik jich začíná podléhat studené vodě. Poslal muže od pádel do vody a kývl na Willa, aby za ním taky sklouzl dolů. Těm, kteří vypadali nejslabší, nařídil, ať vylezou z vody a trochu uschnou, zatímco pádel se chopily čerstvé síly. Foukal vítr, takže by mohli uschnout docela rychle, ale ke Spearovu rozčarování vál od jihozápadu, pročež jim primitivní plachta nebyla k ničemu.
Spear si všiml, že dva z mužů, kteří právě vylezli z vody, mají vážné potíže. Zuby jim neovladatelně cvakaly a na kládách se udrželi jen tak tak. „Sedněte si šikmo, nohy spusťte do vody a držte se rukama, abyste nespadli," nakazoval jim.
Věděl, že jakmile jim uschnou košile, začne jim být teplo, ale bude to těsné. Z vody odhadoval jejich postup, jak to jen šlo, ale po deseti minutách došel k závěru, že pokud něčeho dosáhli, tak se od pobřeží spíš ještě víc vzdálili. Těm ve vodě nakázal: „Kopejte."
Zdravou rukou sevřel tyč před sebou a začal kopal nohama ze všech sil. Ostatní následovali jeho příkladu a muži u pádel zdvojnásobili své úsilí. Po několika minutách křikl: „Dostáváme se blíž?"
„Ano," odpověděl jeden z mužů sedících před stěžněm. „Řekl bych, že ano. Vydržte."
Muži ve vodě kopali dobře půl hodiny, ale všem kromě kapitána Quinta rychle docházely síly. Spear zavolal: „Kdo se cítí na to vlézt do vody?"
Čtyři z mužů, kteří před hodinou vylezli z vody, naznačili, že jsou ochotní vyměnit si místa, a Spear zařídil pravidelné výměny těch na suchu a těch ve vodě. Když přišel čas, aby si i on vylezl na vor odpočinout, ani se bez pomoci nedokázal vytáhnout nahoru. Funěl a několikrát se musel zhluboka nadechnout, než popadl dech. Pak přelezl dopředu, až se mohl postavit ke stěžni.
Uviděl, že se vskutku přibližují k pevnině. „Ještě hodinku!" zavolal povzbudivě. „Víc to nebude."
Muži ve vodě trochu ožili a zdvojnásobili své úsilí. Spear se rozhlédl kolem a pomyslel si, jaké nemá štěstí. Myslel si, že cestou ke břehu ztratí čtyři nebo pět mužů, ale zatím to vypadalo, že se tam dostanou všichni.
Pak uviděl, jak k voru míří první žraločí ploutev.

16. Přežití

Spear zíral.
V tiché hrůze přihlížel, jak se žraločí ploutev otáčí a míří k muži na kraji voru. Než stačil vyvolat poplach, mužova hlava zmizela pod vodou, jako by ho popadla obrovská ruka a stáhla ho pod hladinu. Vzápětí se plavec opět vynořil a překvapeně kulil oči, jak si nebyl jistý, co se vlastně stalo. Nato už jen zalapal po dechu a jeho hrdelní křik vzápětí přešel do pronikavého výskotu.

„Žraloci!" zaječel jeden z mužů na voru a ukazoval doprava, kde se z vody vynořily další ploutve. Spear napočítal tři na té straně a další žralok se připojil k tomu, jenž plavce napadl jako první.
Muži začali křičet a Spear zařval: „Nelezte nahoru! Potopíme se všichni!"
Viděl, že mužů se zmocňuje bezhlavá panika, a tak zaječel: „Kopejte! Kopejte, jak nejvíc to jde!"
Náhle se voda zpěnila, jak se muži začali zmítat a snažili se popohnat vor směrem k pláži, jak nejrychleji to jenom šlo.
Muž, jehož napadl žralok, se Spearovi chvíli díval do očí a pohyboval rty, z nichž však nevyšel žádný zvuk. Pak oči vyvrátil a sklouzl pod hladinu. Když jeho tělo znovu vyplulo na hladinu, obracelo se a chyběly mu obě nohy. Po chvíli se z hlubiny vynořila tupá tlama, žralok se zahryzl do těla a stáhl je dolů.
„Kopejte, hrom do vás!" vřeštěl Will.
Muži, kteří seděli mezi těmi, kdo pádlovali, strčili do vody ruce a zoufale pomáhali s pádlováním, jako by to k něčemu bylo. Spear se rozhlížel po vlnách a hledal další ploutev. Zahlédl ji napravo. Zařval: „Žralok!" A na muže s pádlem nejblíž k žralokovi zavolal: „Prašť ho!"
Muž vzhlédl, a když viděl, že žralok míří téměř přímo na něj, pudově se pokoušel vstát. V panice vykřikl, ztratil rovnováhu a spadl žralokovi přímo do cesty.
„Pozor!" křičel Spear.
Za prvním se rychle přiblížil další žralok a muže to náhle strhlo dolů. Vynořil se jen na chviličku, pokusil se vykřiknout, ale jenom to zabublalo, jak mu do krku vnikla voda, a moře kolem něj zavířilo bílou pěnou a krví.
Spear skočil do vody a hrábl po pádlu. Obrátil se a doplaval zpátky k voru, zadržel dech a pak ucítil, jak ho vytahují z vody.
„Copak ses pomátl?" vybuchl baron Visnija.
„To pádlo potřebujeme!" bránil se Spear a plival vodu.
Podal Visnijovi pádlo a ten si ho vzal a nahradil muže, jenž prve spadl do vody. „Když se moc přiblíží," volal Spear na muže s pádly, „prašťte je pádlem!" Na zoufale kopající muže za vorem zakřičel: „Jestli se dostanou až k vám, kopněte je, prašťte je, jděte jim po očích, udělejte cokoliv, aby vás nechali na pokoji!"
Zadíval se k pobřeží a viděl, že se trochu přiblížili, ale pohybovali se mučivě pomalu. Bezmocně se chytil stěžně, vstal a díval se, jak žraloci krouží kolem. Dva, tři další zamířili k místu, kde se potopil muž, který spadl z voru, jak je přitahovala krev.
Náhle žraloci stáhli pod hladinu třetího plavce a muži po stranách začali křičet a jeden se pokoušel vylézt na vor. Kapitán Quint ho strčil zpátky a zařval: „Kopej, mor na tebe!" Pak skočil do vody a nahradil muže, jenž byl právě zabit.
Will zašeptal: „Tři muži, Speare!"
Muž sedící nalevo vepředu na voru se vrhl do vody a začal plavat ke břehu. Spear už v životě viděl dost dobrých plavců, aby poznal, že tento příliš dobrý není. Plácal se ve vodě a plýtval energií, takže se příliš neposunoval dopředu a zákonitě se musel rychle unavit. Spear se obrátil na Willa: „Měl si sundat boty."
K muži se žádný žralok nepřiblížil, prozatím se všichni spokojili s těmi, které již ulovili, ale v polovině vzdálenosti mezi vorem a pobřežím se plavec potopil a už se znovu nevynořil.
Spear odhadl jejich postup. Přibližovali se ke břehu. Vor se houpal víc a víc na vlnách spějících k pobřeží. „Kopejte víc!" křikl Spear. „Už jsme skoro tam!"
Pak sebou vor trhl, jako by narazil na kámen, a dva muži napravo spadli do vody. Zdola přišel druhý tvrdý náraz a Spear vykřikl: „Jeden je pod námi!" Oba muži se zoufale snažili vrátit zpátky na vor, když jeden Spearovi zmizel přímo před očima pod vodou. Druhý se k voru dostal a vyšplhal nahoru. O pádlo přišel. První muž už se znovu neobjevil, ale voda ztmavla krví.
„Všichni do vody!" rozkázal Spear.
Sám skočil vedle mužů pohánějících vor zezadu, zdravou rukou zachytil tyč a začal kopat. Když byl vor odlehčen, nabral rychlost. Ve chvilce se ho zmocnily vlny a posunuly ho ještě blíž k pevnině. „Plavte ke břehu!" přikazoval Spear.
Jako malý byl skvělý plavec, ale nikdy neplaval jen s jednou rukou. Snažil se udržet jakýs takýs rytmus a ze všech sil kopal nohama. Náhle se pravou nohou něčeho dotkl. Dal dolů i druhou nohu a jako zázrakem ucítil písek. Vlny u břehu nebyly vysoké, nejvýš tak tři stopy. Spear se postavil a začal ve brodit ke břehu. Několik mužů za ním ještě plavalo, další se už také brodili vodou. Vzadu za ostatními uviděl kapitána Quinta a zavolal na něj: „Chytni prám!"
Kapitán se otočil a uviděl vor na nízkých vlnách. Zavolal na muže okolo, aby mu ho pomohli vytáhnout na břeh. Dva muži, kteří byli nejblíž, si ho nevšímali, jen se zoufale snažili dostat z vody, ale další se otočil a poslechl, a brzy se k nim připojili další, takže vor na pláž nakonec dostali.
Muži s pláčem padali do písku. Byli vyčerpaní, oslabení a vyděšení, přesto však svobodní.
Spear se rozhlížel a počítal. Když skončil, znal hroznou skutečnost: na břeh se jich dostalo pouze jedenáct. Jeden muž se utopil a čtyři další sežrali žraloci před jeho očima, takže museli chytit ještě jednoho, nebo také utonul.
Na pláži seděli zmáčení baron Visnija, vrah Masterson, kapitán Quint, Spear a sedm dalších. Pak to Spearovi došlo: chyběl Will. Rozhlížel se po hladině a zaposlouchal se do šumění vln a funění vyčerpaných mužů. Chvilku doufal, že se Will vynoří z vody a připojí se k nim, ale nakonec si musel přiznal pravdu: Will je mrtvý.
Podíval se na oblohu. Byla asi hodina po poledni. Cesta z ostrova jim vzala sedm hodin a stála šest životů a to je stále čekalo několik set mil cesty, než se dostanou k civilizaci. Jedinou útěchou pro Speara v té chvíli bylo vědomí, že je svobodný a že pronásledovat je začnou nejdřív za několik týdnů, možná i měsíců. Mohl se soustředit na to, aby muže udržel naživu a dostal se s nimi někam, kde bude moci začít provádět svůj plán.
Ještě naposledy se podíval na moře, obrátil se a řekl: „Vezmeme si z prámu zbraně a zásoby, najdeme si tábořiště a zapálíme oheň."
Muži se pomalu zvedali a šli splnit rozkazy svého vůdce.

***

Jenkins ležel nehybně s tváří zkřivenou v masku bolesti, když mu Spear nožem řezal nohu. Had, jehož zabil, ležel opodál a ještě se kroutil, třebaže měl useknutou hlavu.
„Umře, Speare?" zeptal se Quint.
„Ne, ale bude si to přát, než jed přestane působit."
Spear provedl řez nad dírkami po zubech a vysál z rány co nejvíc krve a jedu. Quint se rozhlédl. Byli na kamenité planině deset mil od moře a sledovali řadu strží táhnoucích se podél kopců zvedajících se rovnoběžně s pobřežím. Špinaví a unavení muži jen stáli a dívali se, jak Spear ošetřuje Jenkinse.
Quint se zadíval na oblohu a pak na ležícího muže. „Tak dobrá," prohlásil, „to pro dnešek stačí. Nasbírejte dřevo a zapalte oheň."
Spear neříkal nic. Quint byl zvyklý velet a ujal se role zástupce velitele. Spear nic nenamítal. Řád byl v tomto oddíle zapotřebí.
Spear se díval z jednoho muže na druhého, když začali připravovat tábor, což už uměli docela dobře. Z moře vyšlo jedenáct mužů a teď, o tři týdny později, jich zůstalo jen osm. Rafelson se zřítil z celkem neškodně vypadajícího kopce a narazil hlavou na kámen. Vilnewskiho prostě jednou ráno našli mrtvého. Jacoba rozpáral divoký kanec, kterého lovili, a nikdo mu nedokázal zastavit krvácení.
Muži byli zesláblí a unavení a Spear netušil, jak dlouho ještě takovou cestu vydrží. Měl hrubou představu, kde jsou, a bylo mu jasné, že při současné rychlosti jim nejspíš potrvá ještě měsíc, než dorazí k řece tvořící hranici mezi Olaskem a Bardakovým Svěrákem. Myslel si, že Quint a Masterson mají docela slušnou naději přežít až do konce, a baron Visnija měl nečekaně tuhý kořínek. Jenkins by to mohl zvládnout, pokud přežije dnešní noc, ale to byl optimistický odhad. Zdravý muž by hadí uštknutí přežil, jenže Jcnkins byl všechno jen ne zdravý. Už tři týdny žili z toho, co našli, a bylo to znát. Spaní pod širákem také nepomáhalo, protože ač bylo jaro, noci tak daleko na severu příliš teplé nebyly.
Spear si k sobě přivolal Quinta a tiše mu sdělil: „Potřebujeme přístřeší. Musíme najít nějaké místo, kde bychom si nejméně týden odpočinuli, kde bychom mohli lovit a udělat si nějaké zásoby, aby muži trochu zesílili."
Quint kývl na souhlas. „Do Bardaku nám zbývá nejmíň měsíc. I kdyby Jenkins nepotkal toho hada, nejspíš by to nezvládl." Ukázal na tři muže shánějící dříví. Všichni se pohybovali velmi pomalu. „Donska, Whislia a Stolinko jsou do týdne mrtví, pokud si neodpočineme. Ale kde?"
„Třeba v nějaké jeskyni," navrhl Spear. „Ať si muži odpočinou u ohně a já se půjdu podívat po něčem vhodném. Před setměním jsem zpátky."
Spear se vrátil po dvou hodinách. Nahoře v jedné rokli našel jeskyni. Řekl mužům: „Zůstaneme tu přes noc a Jenkinse necháme v klidu. Zítra se přesuneme tam."
Po chudém jídle tvořeném bobulemi, jež našli cestou, a posledním sušeným kančím masem se muži uložili u ohně a usnuli. Jenkins sténal a dýchal mělce a nepravidelně. Spear ho pozoroval, jak se potí.
Přišel za ním Quint a tiše se zeptal: „Zvládne to?"
„Doufám," odvětil Spear. „Uvidíme ráno."
Quint vzal Speara za paži a odvedl ho kousek od ostatních. „Speare, neříkal jsi nic o tom, co uděláme, až se dostaneme na hranici."
„Spolíhám na to, že nás dostaneš na druhou stranu, Quinte. Znáš olaské vojáky líp než kdo jiný. Za svou službu jsi musel číst nějaké hlášení nebo něco zaslechnout o místě, kde bychom mohli přejít, a pak udělat kruh a dojít do Karesh'kaar, abychom do města přišli od severu."
„Možná. Slyšel jsem o nějaké bažině jižně od řeky asi čtyřicet mil ve vnitrozemí, kde nejsou žádné hlídky, poněvadž je to tam příliš zrádné. Ale i když se dostaneme na druhou stranu, co uděláme, až dorazíme do Karesh'kaar?"
„Najíme se, odpočineme si a začneme verbovat."
„Já myslel, že ty tvoje řeči o »budování vojska« jsou jenom chvástání."
„Mluvím vážně. Hodlám vyplenit opardumskou citadelu i s Kašparem v ní."
Quint se zasmál. „Už jsi někdy viděl žoldnéřskou kumpanii? A to ani nemluvím o tom, jestli jsi s nějakou jezdil."
Spear se usmál. „Vlastně ano. A pravdou je, že jsem takové kumpanii i velel."
„Vážně?" podivil se Quint. „Nikdy ses o tom nezmínil."
„Nemyslel jsem si, že by to Kašpar rád slyšel."
„Proč?"
„Protože já jsem ten, kdo zabil Krkavce a zničil jeho kumpanii a zarazil tak Kašparovi útok na země Orodonů."
Quint dlouho mlčel, pak ale vybuchl smíchy. „Nejdřív jsem tě chtěl uškrtit, protože Kašpar byl vzteky bez sebe jako bejk s dikobrazem v zadku, ale když se nad tím tak zamyslím, tak bod pro tebe. Já kdysi s Krkavcem sloužil. Byl to všivý parchant. Já jsem voják, nicméně válku nijak nemiluju. Ten chlap prostě zbožňoval vraždění. Viděl jsem ho zabíjet nemluvňata."
Spear dlouho nic neříkal, pak se zeptal: „Proč ses mu to nepokusil zarazit?"
„To bych ho byl musel zabít. A já tam byl jen jako vojenský přidělenec, jenom jsem zajišťoval, že Krkavec najde správný cíl, nebyl jsem velitel, který mu měl říkat, jak dělat svou práci. Viděl jsem ho, jak vraždí ženy, jak přikazuje lučištníkům střílet do starců, viděl jsem ho dupat s koněm po dětech..." Quint se na chvíli zadíval do země, jako by to byly opravdu hodně nepříjemné vzpomínky. „Viděl jsem ho, jak zastřelil kluka, tak třináct, možná čtrnáct let. Ten chudák byl celý pokrytý krví, nesl si meč, který pro něj byl moc velký, klopýtal a už byl stejně polomrtvý. Já ho jen varoval pro případ, že by se k němu ten kluk dostal moc blízko a třeba ho sekl, ale ten zmetek, místo aby ho jen srazil

nebo odjel, ho střelil z kuše." Po delší odmlce dodal: „Jsem rád, že jsi ho zabil ty, Speare. Teď si myslím, že ten tvůj šílený plán má přece jenom naději na úspěch. Mám ale jednu otázku."
„Jakou ?"
„Vojska potřebují peníze. Když jsem se naposledy díval, žádné jsme nenesli. Jak hodláš získat zlato?"
„Dostaň nás do Karesh'kaar a já seženu zlato," odvětil Spear.
„Udělám, co půjde," přislíbil Quint. „Běž si lehnout, já si vezmu první hlídku."
„Vzbuď mě za dvě hodiny," požádal Spear. Našel si svůj ranec, rozbalil ho a chvíli jen tak seděl a rozvažoval nad tím, co mu právě Quint řekl. Vzpomínal si na den, o němž se Quint zmínil, protože on byl ten chlapec, kterého Krkavec střelil z kuše. Do nejmenších podrobností si pamatoval kapitána obracejícího se na Krkavce, zatímco poručík Campaneal seděl na koni na druhé straně, i to, jak Quint pohybuje rty a varuje Krkavce, že se Spear blíží. A velmi dobře se pamatoval na to, jak Krkavec lhostejně zvedá kuši a střílí.
Lehl si. Vojenský přidělenec nebo ne, přesto byl Quint u toho, když byla zničena Spearova vesnice. To, že neměl rád Krkavce, na věci nic neměnilo. Jednoho dne Quint zemře Spearovou rukou. Ještě než usnul, Speara napadlo, zda to byl Quint, kdo zachránil Oko modrokřídlé čírky a zda třeba nebyli zachráněni i další.
Spal dvě hodiny, pak ho Quint vzbudil a on po dalších dvou hodinách probudil Visniju a šel si zase lehnout. Ráno se probudil, protáhl se a podíval se na druhou stranu tábora. Jenkins byl mrtvý.

***

Jeskyně byla jejich domovem už týden a muži začínali pomalu sílit. Spear kolem nastražil pasti a nachytal dost králíku, veverek a dokonce i jednoho tlustého krocana, aby si jedli poměrně dobře. Našel i nějaké divoké bobule a rostliny, které znal ze své domoviny. Rostliny měly jedlé a výživné kořínky, pokud se pomalu povařily ve vodě. Jelikož neměli kotlík, vymyslel způsob, jak je uvařit. Zabalil je do listí, položil do jámy, do níž naskládal rozpálené kameny, a spařil kořínky tak, že na kameny lil vodu. Bylo to únavné a muselo se to mnohokrát opakovat, ale muži zpestření své diety uvítali.
Spear se cítil v lepší formě, než když opouštěl pevnost, a věděl, že za pár dní budou muset vyrazit na další cestu. Přišel za ním Quint a zeptal se: „Myslíš, že nás bude Kašpar hledat?"
„Znáš ho líp než já. Co myslíš ty?"
„To záleží na tom." Starý voják od útěku z pevnosti hrozně zhubl, narosil mu zježený plnovous a vlasy měl jako vrabčí hnízdo. „Možná bude mít plné ruce práce s některým z těch svých šílených plánů, aby za námi posílal vojáky, ale určitě svým agentům v oblasti nařídí, aby se po nás podívali."
„On má agenty i v Karesh'kaar?"
Quint se usmál. „On je má všude. Někteří pro něj pracují přímo, jako třeba ty, a jiní jsou jen lidé, kteří vědí, že jim Kašpar zaplatí za jisté informace. V Bardaku žije hodně Olaskoňanů. Viděl jsem hlášení. Nevím, kdo je píše, ale Kašpar má oči všude."
„No a co? Jakmile se dostaneme pryč z Olaska, nemůže nás nechat zatknout."
„Ale může nás nechat zabít," upozornil jej Quint a zasmál se. „Poslední dobou mi jedinou radost udělá to, když si představuju, jak zuří, až zjistí, že jsme utekli. A nesmírně ho naštve, že nebude vědět, kde jsme. Vzhledem ke své povaze bude předpokládat, že si právě sedíme v nějaké krčmě, popíjíme, krmíme se a děvkaříme, smějeme se mu a považujeme ho za blbce. Přemýšleni mu přivodí pád."
Spear se neusmíval. „Mně to, že se Kašpar rozčílí, nijak neutěšuje." Natáhl pahýl pravé ruky. „Musí se zodpovídat za tohle a ještě za spoustu dalších věcí. Ty se možná spokojíš s tím, že jsi
mu unikl, a najdeš si službu někde jinde, Quinte, ale já ho chci vidět umírat na hrotu svého meče." Spearův výraz zchladl. „A to teprve poté, co mu všechno seberu. Nejdřív ho připravím o moc, pak ho zbavím majetku a teprve potom ho zabiju."
„Sny jsou hezká věc, Speare, ale podivej se, kde jsme," podotkl Quint.
Spear se rozhlédl po okolních kopcích se stromy a křovím. Bylo odpoledne, vál horký vítr přinášející příslib léta, a všude bylo slyšet ptáky. „Neříkal jsem přece, že to bude dneska," odtušil.
Quint se zasmál.
Spear vstal a ostatním mužům řekl: „Za pár dní znovu vyrazíme na sever. Než uplyne další měsíc, rád bych zase spal v posteli."
Muži přikyvovali a Spear se obrátil na Quinta. „Půjdu se podívat na pasti."
Quint kývl a díval se, jak Spear odchází s oštěpem, který si vyrobil z mladého kmínku, a nožem za pasem. Meč měl prozatím zabalený a uložený u svých věcí. Bývalý kapitán jen kroutil hlavou. Spear rozhodně nevypadal na šampiona Dvora mistrů, a nevypadal by tak, ani kdyby ještě měl obě ruce. Jenže když se nad tím zamyslel, tak ani on nevypadal zrovna na velitele olaských armád. Rozhodl se, že zajde k jezeru, kolem něhož procházeli k jeskyni, a zkusí, jak mu půjde rybaření.

***

Bažinou se brodila pětice otrhanců a čvachtala páchnoucími tůňkami pokrytými zeleným slizem. Řídce tu rostly zakrslé stromy, podle nichž se mohli aspoň trochu orientovat.
Spear, Quint, Masterson, Visnija a další bývalý šlechtic jménem Stolinko, to byli všichni, kteří zůstali naživu po útěku z Pevnosti zoufalství. Sužovaly je mouchy a horko. Dokonce i po krátkém odpočinku v jeskyni si namáhavá cesta

vybrala svou daň na Donskovi a Whisliovi.
„Myslel by sis, že takové vedro tohle místo vysuší," zabručel Masterson, obrovskou sekeru přehozenou přes rameno. Quint zabručel, téměř to připomínalo smích.
„Sestupujeme do nížiny směrem od velkého pohoří," vysvětloval Spear, zastavil se a otřel si čelo, než pokračoval. „Hodně tady prší a celé okolí je jako zatraceně velká mísa, která vysychá mnohem pomaleji, než se plní, ať už je počasí jakékoliv." Ukázal směrem, jímž šli. „Ale tam někde voda odtéká, a až najdeme větší potok vytékající z téhle bažiny, dovede nás k řece."
„Jak se dostaneme přes ni?" chtěl vědět Visnija.
„Jsou tam brody," odpověděl Quint. „Jejich pár, nejsou moc známé, ale v hlášeních se objevují. Až se dostaneme na břeh řeky, vydáme se po proudu. Jeden brod bychom měli najít už za pár dní."
„Pokud nás dřív nenajde patrola," podotkl Stolinko. Byl to zatrpklý, málomluvný muž. Spear si nebyl tak docela jistý, čím Stolinko Kašpara urazil, ale ukázalo se, že je to vytrvalý, spolehlivý člověk, který bez připomínek vykonával svůj díl práce.
„Naše hlídky tak daleko do vnitrozemí nechodí, není to potřeba," opáčil Quint a ukázal kolem sebe. „Vidíte nějaký důvod, proč tohle hlídat?"
Došlo jim jídlo a v dohledu nebylo nic požívatelného, takže se jen potáceli dál v naději, že brzy narazí na konec močálů. Odpoledne Spear poznamenal: „Mám dojem, že jsme se dostali do hlubší vody."
Ostatní si také všimli, že jim voda sahá až ke kolenům.
„Stromy řídnou," poukázal Masterson.
Spear se obrátil na Quinta. „Ty jsi tady ještě nikdy nebyl, že?"
„Tady ne. Jezdil jsem na obhlídky posádky ve Stráži a jezdil jsem na hlídky do vnitrozemí, ale nikdy ne tak daleko."
„Počkejte chvilku tady," nakázal jim Spear.
Asi dvacet minut pátral okolo, pak se vrátil. „Voda teče tudy," a ukázal k jihu.
„Co to znamená?" chtěl vědět Visnija.
„To znamená, že řeka je támhle," odpověděl Spear a zamířil naznačeným směrem.
Během hodiny dorazili na sušší půdu, a jak se slunce sklánělo k západu, zjistili, že před nimi a napravo se terén zvedá a voda z močálu odtéká doleva, kde napájela vodní plochu, sice širokou, ale očividně nehybnou. „Na noc se utábořme tady," navrhl Spear a ukázal na výše položené místo, kde by mělo být sucho. „Zítra pak půjdeme podél vody a zjistíme, kam nás dovede."
Utábořili se bez ohně, protože neměli ani větvičku, a ráno se na další cestu vydávala značně unavená a nešťastná skupinka. Jak Spear předpovídal, z vodní plochy se stal potok stékající dolů z kopce. Po dvou hodinách dorazili na návrší a pod nim spatřili řeku.
Spear si obhlížel krajinu. „Nikde nevidím ani stopy, že by tu někdo byl."
„Hlídky tak daleko na východ nejezdí," ujišťoval jej Quint. „Tohle je země nikoho. Vojáci tu nehlídají, protože pašeráci se zdejšímu kraji vyhýbají."
„Proč?" podivil se Stolinko.
„Nikdo neví. Povídá se, že se v okoli potulují tlupy nelidských příšer nebo divocí primitivové, kteří jedí lidské maso." Když viděl, jak se jeho společníci tváří, rozesmál se. „Jsou to jenom povídačky. Nějací lidé tu žijí jenom bohové vědí proč - ale nikdo sem nechodí hlavně proto, že tahle země se k ničemu nehodí." Ukázal na řeku. „Naproti je Bardak. Je tam pěkné pobřeží a tisíc čtverečních mil země, kterou sedlák nevyužije ani na prasata. Bažiny horší než ta, ze které jsme právě vylezli, slaniska, borovice, blata a kdo ví co ještě. Všechno, co v Bardaku za něco stojí, najdete do padesáti mil od pobřeží. Jedinou výjimkou je Qulak, město, co stráží průsmyk vedoucí do Aranoru. Z Karesh'kaar tam vede silnice a taky ze Střelcova Mysu na pobřeží. Jedna silnice z Karesh'kaar do Zátoky Zrádců a do Střelcova Mysu. Tak tady to máte, čtyři města, tři silnice a asi sto namyšlených náčelníků banditů, kteří si říkají baron tenhleten a hrabě támhleten. Kdykoliv se někdo pokusí postavit něco na téhle straně řeky, přihrnou se sem přes řeku loupežníci a zaberou to. Proto je všechno, co v Olasku za něco stojí, dole na jihu," dokončil Quint.
„Takže podle tebe se přes řeku dostaneme snadno?" vyptával se Spear.
„No, dostat se na druhou stranu bude náš nejmenší problém," usoudil Quint a podíval se na své společníky. „Sedmnáct chlapů by mohlo být dost, aby se na nás nevrhli, ale první banda lotrů nebo první »šlechtic«, na které narazíme -" pokrčil rameny, „- ti nám nejdřív podříznou krk a pak se teprve přesvědčí, že nemáme nic, co by stálo za ukradení. Ti parchanti se nám potom ani neomluví."
„Tak o tom přestaňme debatovat a pojďme na to," navrhl Masterson.
Spear kývl. „Tak jdeme."
Šli po břehu potoka a zjistili, že řeka je dál, než se původně zdálo. Na její břeh v místě, kde se do ní vléval potok, který sledovali, dorazili teprve před polednem. Spear se rozhlédl kolem sebe. „Podívejte na tu barvu."
„Co je s ní?" zeptal se Masterson.
„Ten potok sem musí přinášet bahno. Je mělký. Zkusím ho přebrodit."
Vstoupil do vody a zjistil, že proud je tu hodně rychlý, ale voda v řece není příliš hluboká. Šel dál, až byl skoro ve třetině a voda mu sahala jen do půli stehen. Zastavil se a zadíval se na proudy, víry a vlny. Po chvíli kývl na ostatní, ať jdou za ním. Dál byla voda hlubší a náhle se přímo naproti místu, kde se do řeky vléval potok, dno propadalo do hlubokého kanálu. Spear začal plavat. Muži byli podvyživení a zesláblí únavou a nedostatkem jídla, nicméně Spear usoudil, že když se na druhou stranu dostane jednoruký muž s mečem a oštěpem, zvládnout to i ostatní. Pár minut poté, co doplaval na druhý břeh, se k němu dostal Masterson a po něm i ostatní.
Quint se rozhlédl kolem sebe. „Přátelé, vítejte v Bardakově Svěráku."

„Jsem rád, že je to za námi," zamumlal Visnija.
„Ještě se neraduj," zarazil jej Quint. „Teprve teď to začne být složité."
„Co uděláme?" zeptal se Stolinko.
Spear se podíval na Quinta a řekl: „Myslím, že bychom měli jít na sever, najít silnici a zahnout na východ do Karesh'kaar."
„To by mohlo fungovat, jenomže tu silnici používá každý loupežník v okolí. Podle mého bychom měli zjistit, kde je, a pak se pokusit najít si cestu kousek na západ, těsně v dohledu od silnice ale doufejme, že mimo dohled všech ostatních. Každý člověk, který nenosí barvy místního šlechtice, je lovná zvěř, můžou ho zavraždit, oloupit nebo prodat do otroctví. Panuje tu sice zákon, ale je pořádně drsný a právo má obvykle ten, kdo má nejvíc zbraní."
„To vypadá na správný místo pro mě," prohlásil Masterson a potěžkal svou sekeru.
„Aspoň jeden z nás je spokojený," podotkl suše Stolinko.
„No, stmívat se bude jako obvykle, tak bychom měli jít," prohlásil Spear a vyrazil na sever.

***

„Teda já se z tý vůně zblázním," vydechl Masterson. Vítr k nim přinášel vůni vařeného jídla.
„Mluv potichu," napomenul jej šeptem Spear.
Slunce právě zapadalo a oni leželi na břiše na hřebeni a dívali se na silnici vedoucí do Karesh'kaar. Pod nimi tábořila otrokářská karavana. V zástupu tu bylo spoutáno asi třicet mladých mužů a žen, nyní leželi u cesty a jejich společný řetěz byl na každém konci upevněný u jednoho vozu. Otroky hlídalo šest strážnýeh, tři u každého vozu spolu s vozkou, který se staral o koně.
„Co si myslíte o těch vozech?" zeptal se Visnija.
Spear šeptem odpověděl: „Zásoby, řekl bych." Obrátil se na Quinta. „Odkud jsou ti otroci?"
„Kdo ví? Jestli pocházejí z hor, tak by mohli být z pohraničního nájezdu na Aranor. Nebo by to mohli být chudáci, které chytili při nájezdu jednoho »šlechtice« na území jiného. Podle toho, jak to tu chodí, pokud se dostaneš dál než na den cesty od hradu svého vládce, je z tebe lovná zvěř." Ukázal na vůz vepředu. „Vidíš ten prapor? Holmalee, něco jako hrabě s docela slušnou armádou. Je místní. Proto tu je jenom šest stráží místo šedesáti. Takhle blízko k Holmaleeho hradu na jeho karavanu nikdo nesáhne."
„Co uděláme?" chtěl vědět Stolinko.
Spear se ohlédl na své čtyři společníky. Byli na pokraji zhroucení. Quint si myslel, že jsou asi den či dva od Karesh'kaar, ale Spear pochyboval, že bez toho, aby se najedli, budou moci pokračovat déle než půl dne. Naposledy něco snědli před třemi dny a i to byly jen nějaké bobule. Poslední skutečné jídlo jim došlo už před pěti dny.
Spear prohlásil: „Počkáme do tmy. Pak slezeme dolů a zabijeme strážné."
„Skvělé," pochválil si Masterson.
„Nevím, jestli dokážu bojovat," podotkl Visnija.
„Neboj se. Já sejmu jednoho strážného, a jestli budou mít druhého, vyřídí ho Quint. Pokud nepoplašíme otroky, měli bychom vojáky vyřídit dřív, než se probudí."
Vydal se dolů ze svahu a kývl na ostatní, aby ho následovali. Dole zamířil ke skupině stromů. „Schováme se tady pro případ, že by byl některý strážný příliš stydlivý a šel si ulevit za kopec."
Usadili se a čekali, až se setmí.

***

Spear se plížil dolů. Strážný seděl zády opřený o kolo vozu a hlava mu padala na prsa. Druhé dvě hlídky spaly u ohně. Otroci všichni leželi na zemi a na druhém konci jejich řady seděl u vozu další strážný. Jeho dva společníci zřejmě také usnuli.
Quint se pohyboval rovnoběžně se Spearem. Měl za úkol zabít strážného nejdál od místa, kudy přelezli hřeben. Zbývající tři muži vylezou z lesíka při prvním náznaku potíží.
Spear se dostal blíž ke svému muži, jenž se náhle s trhnutím probudil, snad že vycítil, že se někdo přiblížil. Spear mu podřízl krk dřív, než stačil vykřiknout. Muž zvedl ruce a mezi prsty mu stříkala krev, jak se jí marně snažil zadržet v cévách. Pak mu zeskelnatěl zrak a on se zhroutil na zem. Spear rychle zabil i oba spící muže.
Quint svého strážného vyřídil v tichosti, ale jeden ze spících mužů se probudil a vykřikl. Náhle byli vzhůru i všichni otroci, ječeli, brečeli a vřeštěli, jak si představovali, že každá nová hrůza v temnotách musí znamenat jen další jejich utrpení.
Masterson a ostatní vyběhli z lesíka a rychle stráže odstranili. Náhle tu byli naživu jen Spear a jeho muži a otroci. Nikdo se nezdržoval. U ohňů bylo stále ještě jídlo a všech pět mužů se na ně hladově vrhlo.
Spear tu stál se zpola obraným kuřetem v ruce a všiml si, jak několik otroků tahá za řetěz, jako by se ho snažili vyrvat z kovového očka upevněného k vozu. „Nechte toho!" křikl na ně opardumským nářečím roldemštiny. „Jestli chcete žít, tak toho nechte."
Otroci se zarazili. Spear dožvýkal sousto a polkl, přesvědčený, že nikdy v životě nejedl tak dobré kuře. Došel k otrokům a prohlédl si je. Bylo tu skoro dvacet mladých žen, žádné nebylo víc než dvacet a všechny byly moc hezké. Muži byli také mladí, zdraví a širokoplecí. Na otroky vypadali překvapivě dobře živení a zdraví.
Připojil se k němu Quint, žvýkající chleba se spoustou másla a medu. „Kdo jsi?" zeptal se mladíka stojícího vedle Speara.

„Jmenuju se Jessie."
„Z Aranoru?"
„Ano. Z Talabrie, to je naše vesnice."
„Vy všichni jste z Aranoru?"
„Ne," ozvala se jedna mladá žena. „Já jsem z vesnice u Qulaku. Otec mě prodal, aby mohl zaplatit daně."
Quint se zadíval na další otroky a pak se zasmál. „Všichni půjdou do bordelů, holky i kluci."
„Jak to víš?" zeptal se Spear.
„Koukni se na ně. Umeješ je, oblíkneš a naolejuješ jim vlasy a bohatý kupec z Keshe ti za ně dá jejich váhu ve zlatě."
Obrátil se na nejbližší děvče. „Pobavil se s tebou některý z těch mužů?"
Dívka sklopila oči a Spear si uvědomil, jak je krásná. „Ne, pane. Strážní nás nechávali na pokoji."
„Takže je to jasné," prohlásil Quint. „Vsadím se, že většina těch holek jsou ještě panny a strážnému, který by se jich dotkl, by jejich pán srazil hlavu." Křikl: „Víte, komu patříte?"
Jeden mladík vybuchl: „Já nepatřím nikomu!"
Quint se uculil, došel k chlapci, jemuž nemohlo být víc než sedmnáct, nejvýš osmnáct, a poplácal ho po rameni. „Kurážná řeč, mládenče." Pak mu přejel rukou po tváři a přes ramena. „A nějaký bohatý keshanský obchodník s vínem hodně zaplatí za to, aby tvoje pleť zůstala bez poskvrnky. Jinak by z tebe už ten vzdor dávno vymlátili."
Ozvala se další dívka: „Tito muži pracovali pro hraběte Holmaleeho. On nás prodal otrokáři ve městě, co sejmenuje Janoski. Slyšela jsem, jak si strážní povídají."
Spear toho snědl dost, aby ho konečně přešly křeče z hladu, a řekl: „Podíváme se, co je na vozech." Jak tušil, byly tam zásoby pro otroky včetně klece plné živých kuřat.
Quint prohlédl druhý vůz. „Máme štěstí," ohlásil.
„Jak to?"
„Hrabě Holmalee a obchodník Janoski chtěli, aby tihle vypadali na dražbě v Karesh'kaar dobře, takže je tu dost jídla i pro třikrát tolik otroků. Každý z nich na dražbě vydělá čtyřikrát i pětkrát víc než průměrný domácí sluha nebo dělník na pole." Pohladil si bradu. „Tak co s nimi uděláme?"
Spear se zazubil. „Osvobodíme je. Říkal jsem ti, že si hodlám pořídit vojsko." Na ostatní zavolal: „Najděte klíče, bude je mít některý ze strážných, a pusťte je."
Otroci mezi sebou začali vzrušeně rozmlouval. Jedna dívka pronikavě vykřikla a Spear si všiml, že se jí Masterson pokouší osahávat.
„Mastersone!" zařval. „Dej od ní ruce pryč. Jestli z tebe neudělá eunucha ona, tak já ano."
„Je to otrokyně! A navíc otrokyně do postele."
„Ne, to není. Je volná," opravil jej Spear.
Nato začali všichni otroci mluvit naráz.
Spear křikl: „Všichni držte hubu!"
Když hovor utichl, pokračoval: „Jsem Spear Sokol. Jsem žoldnéřský kapitán." Strhl prapor hrabete Holmaleeho a hodil ho do ohně. „Potřebuju vojsko, takže máte tyhle možnosti. Můžete hned odejít a zkusit se dostat domů. Víte, jaké to je na cestách, znáte riziko. Nebo můžete zůstat s námi. Budou z vás svobodní vojáci, ale budete poslouchat mě. Budete mít rovný podíl z kořisti, a když zrovna nebudeme bojovat, dostanete zaplaceno." Zadíval se na jednu zvlášť krásnou dívku s černýma očima a havraními kučerami, jež vystoupila dopředu. „V mém vojsku nebudou žádné markytánky, žádné děvky. Každý, kdo bude s námi, bude bojovat. To platí i pro ženy. Jestli nevíte, jak bojovat, naučíme vás to. Do rána se můžete rozhodnout. Zůstat a bojovat, nebo odejít a zkusit své štěstí."
Obrátil se a vrátil se k ohni, aby zjistil, co je tu ještě k jídlu. Posadil se s kouskem tvrdého sýra a chlebem. Visnija našel vinný měch a Spear se zhluboka napil, než ho podal dál. S plnou pusou řekl: „Po jídle se zbavíme těch těl."
Přisedl si k němu Quint. „Mám poznámku."
„Jakou?"
„Možná nejsi nejlepší bojovník tady kolem, ale ať se propadnu, jestli nemáš nejhezčí vojsko, jaké jsem kdy viděl."
Spear se zasmál.
17. Žoldnéři

Strážný zíral.
K branám Karesh'kaar se blížila ta nejzvláštnější tlupa žoldnéřů, jakou kdy viděl. Spear šestici mrtvých strážných sebral zbraně a zbroj a rozdal je třiceti otrokům. Někteří měli jen přilbu nebo kyrys pouze s dýkou za pasem, jiní zase meč a žádnou zbroj, ale každý měl něco, díky čemu vypadal na vojáka. Každé ráno předtím, než se vydali na další cestu, nechal Spear své muže, aby bývalé vojáky učili základům boje. Někteří se učili pomalu, ale s každým dnem získávali na sebedůvěře.
Seržant stráže u brány si je prohlížel, když dva vozy a pětatřicet žoldnéřů postupovali bránou. Byla to pěkně otrhaná sebranka: někteří měli holínky, jiní jen sandály, a ženy měly místo halen a kalhot košilky - což podle zkušeností strážného nebylo nijak výjímečné - avšak nejdivnější bylo, že většina z nich byla mladá a vypadala na otroky do postele. Ještě podivnější byl jejich vůdce, jednoruký muž, jenž vypadal, jako by se celé měsíce nekoupal.
Strážný se Speara krátce vyptal a pak je pustil do města. Spear je dovedl do malé tržnice. „Prodej všechno, co půjde," nakázal Quintovi. Na vozech bylo hlavně jídlo, ale také sbírka nádobí a malá bednička se zbožím na prodej. „Za den, za dva pro nás budu mít zlato, ale potřebujeme se někam složit na noc. Najdi nejlevnější hostinec, kde tyhle děti nikdo neznásilní a nepodřízne jim krk, nebo je znovu neprodá do otroctví, a pak mi dej vědět, kde jste."

„A kam jdeš ty?" chtěl vědět Quint.
„Do jiného hostince, jmenuje se U kleští a kovadliny."
„Proč nejdeme všichni tam?"
„Mám své důvody. Najdi něco poblíž a pak mi dej vědět." Když Spear odcházel, ohlédl se přes rameno a dodal: „A, ať za tebou stojí Masterson, až budeš smlouvat o koně a vozy. To by mělo pomoct."
Quint se smíchem kývl a obrátil se, aby dohlédl na své svěřence.
Spear se několikrát zeptal na cestu a konečně zahlédl staré, vybledlé znamení, na němž byly vymalované kleště držící kovadlinu. Když vstoupil, viděl, že šenk je prázdný. V tuto denní dobu čekal aspoň jednoho, dva hosty, ale soukromí uvítal rovněž. Zašel k výčepnímu pultu a čekal. Po chvíli zezadu vyšla mladá žena a zeptala se: „Můžu ti něco donést?"
„Potřebuju poslat zprávu," vysvětlil jí Spear.
Dívka se zatvářila překvapeně. „Pane, nerozumím ti."
„Tak sežeň někoho, kdo mi rozumět bude," požádal ji Spear tiše. „Potřebuju poslat zprávu zemanovi z Hlubokého lesa."
Dívka kývla a odešla. Za nějakou dobu se vrátila s jinou, o něco starší ženou, která si Speara pozorně prohlédla, než řekla: „Mayami říkala něco o nějaké zprávě, pane."
„Potřebuju poslat zprávu zemanovi z Hlubokého lesa."
Druhá žena se obrátila k dívce. „Tohle vyřídím. Běž do kuchyně a počkej tam."
„Ano, mami."
Když byla dívka pryč, žena znovu promluvila: „Máš to napsané?"
„Ne. Dej mi něco na psaní a já ji hned sepíšu, nebo prostě vyřiď Magnusovi nebo Nakorovi nebo Robertovi, aby použili to své umění a dostavili se sem, jak nejrychleji to půjde, pokud možno zítra, ale dneska v noci by to bylo ještě lepší."
Žena si Speara delší dobu prohlížela. „Nevím, o čem to mluvíš, pane," sdělila mu pak.
Spear se zasmál. „Víš moc dobře, o čem mluvím. Vím, že jsem jiný, než si pamatuješ: jsem vyhublý na kost, vypadám příšerně a smrdím jako týden chcíplá kočka a přišel jsem o ruku, ale strávila jsi v mé posteli dost nocí, než aby ses teď tvářila, že mě nepoznáváš, Lelo."
Žena vykulila oči. „Spáre?"
Spearovi vhrkly do očí slzy, když říkal: „Rád tě vidím, kamarádko, má lásko. Prosím, potřebuju, abys co nejrychleji poslala zprávu na Čarodějův ostrov, a pak, pokud ti to nebude vadit, bych si dal pivo."
Chvíli na něj hleděla, pak položila ruku na jeho. „Postarám se o obojí."
Opustila ho jen na chvilku, hned se vrátila s velkým cínovým korbelem naplněným pivem. Spear vypil na jeden zátah polovinu. „Naposledy jsem tě viděl, jak obsluhuješ u stolu u Admirála Traska v Krondoru, když jsme tamtudy s Calebem projížděli."
„Různě nás přesouvají," vysvětlovala dívka, již Spear znal jako Lelu. „Není dobré, aby tě lidi začali moc poznávat. Tady se jmenuju Maryanna, Spáre."
„A já zase Spear. V Opardumu jsem viděl Alysandru."
„Je lepší, když o těchhle věcech nic nevím."
Spear si povzdechl. „Já vím. Co nevíš, nemůžeš prozradit." Dopil a náhle ucítil, jak se mu ježí chloupky na pažích a krku. Magie.
Obrátil se a ze zadní části místnosti se vynořila známá postava. Hubený muž s brašnou přes rameno.
Nakor se na Speara podíval a prohlásil: „Slyšel jsem, že ses dostal do pěkného maléru. Co potřebuješ?"
Spear se usmál. „Zlato a hodně."
„Zlato sehnat můžu. Co dál?"
„Zbraně, koně, cokoliv budu potřebovat, abych mohl postavit vojsko."
„To zní zajímavě." Nakor se obrátil na Maryannu. „Dej mi pivo a jemu další." Pokynul Spearovi, ať si k němu přisedne ke stolu. „Co ještě?"
„Zásoby a šaty si můžu koupit tady, ale pokud to dokážeš, rád bych, abys mi v Latagore našel muže, který se jmenuje John Creed, a zeptal se, jestli by pro mě mohl naverbovat žoldnéře a přivést je na jih."
„A co hodláš s tím vojskem dělat, až ho budeš mít?"
„Hodlám vyplenit Opardum."
Nakor se zakřenil a napil se piva. „To vypadá na náramnou zábavu. Jiní se o to pokoušeli, ale ty bys mohl mít štěstí."
„Budu, pokud mi se svými přáteli pomůžeš."
„Co od nás potřebuješ, tedy kromě toho zlata?"
„Potřebuju, aby někdo zabavil Leso Varena."
Nakor pokrčil rameny. „O tom si budu muset promluvit s ostatními."
Spear Nakorovi pověděl, co všechno se mu přihodilo od Magnusovy poslední návštěvy. Vylíčil mu, jak zavraždil kněžnu Světlanu a jak se mu nepodařilo zabít vévodu Rodoskiho. Povyprávěl mu o Amafiho zradě a Kašparově rozhodnutí Speara obětovat.
Nakor potřásl hlavou. „Jedné věci ale nerozumím."
„A čemu?"
„Kašpar není na hlavu padlý, ale spousta z těch věcí, o kterých jsi mluvil, jsou... prostě šílené. Znepřátelil si každého případného spojence a zajistil si, že nejspíš už nikdy nedostane příležitost vyřídit kteréhokoliv člena roldemské královské rodiny. I když mu nikdo nemůže nic dokázat, vědí to. Třebaže tam přijel na státní návštěvu a všichni kolem stojí s těmi nucenými úsměvy -" Nakor předvedl škleb se zaťatými zuby, „- budou ho neustále sledovat. Nikdo už mu nikdy nebude důvěřovat. Tak o co mu jde?"

„Nemám tušení," přiznal Spear. „Podle mého to je prostě otázka Kašparovy marnivosti."
„Kašpar je namyšlený," připustil Nakor, „ale ne marnivý. Pověst nebezpečného člověka má zaslouženě. Ať už si myslíme, že dělá cokoliv, můžeme si být téměř naprosto jistí, že dělá něco úplně jiného. Když podvádíš v kartách, upoutáš pozornost k jedinému místu, u něhož ti nevadí, když ho budou ostatní hráči sledovat, abys mohl udělat to, co chceš a kde to chceš udělat."
„To skoro dává smysl."
Nakor se zazubil. „Kašpar dělá jednu chybu za druhou a pokouší se zabíjet lidi, protože chce, abychom právě tohle viděli. Takže kam nechce, abychom se podívali?"
Spear zakroutil hlavou. „Jeho agenti jsou prostě všude, Nakore. Posílá je, aby se pokoušeli zabíjet lidi. Tváří se, že mu nevadí, jestli začne válku. Co jsem viděl, tak jediné místo, kam nechce, aby se někdo díval, je ta část citadely, kde sídlí Leso Varen."
Nakor kývl. „Takže tam se budeme muset podívat, příteli."
„Tak to budete muset udělat něco s tím čarodějem. Já byl v jeho komnatách dvakrát a ani jednou jsem si nemyslel, že bych tam mohl zajít a zapříst s ním nezávazný rozhovor, natož souboj. Nejspíš by ze mě nezbyl ani mastný flek nebo by mě proměnil v ropuchu nebo něco jiného, než bych se k němu dostal dost blízko, abych ho mohl bodnout."
„Divil by ses," podotkl Nakor. „Varen sice je velice mocný mág, ale občas jsou takoví lidé nechráněni před velmi obyčejnými věcmi. Budu muset zjistit, co by se s ním dalo podniknout."
Spear věděl, že to Nakor musí probrat s Pugem, Mirandou a dalšími předními členy konkláve. „Chápu. Ale Kašpar je podle mě zapletený do hodně černé magie."
„To my víme. Zpráva, co jsi nám poslal, byla nesmírně užitečná. Potvrdila několik věcí, které jsme už tušili. Leso Varen je velmi zlý člověk a poslední dobou se pokouší o zvlášť odpornou magii. Pug ti o něm řekne víc, pokud budeš žít dost dlouho, aby ses s ním znovu sešel. Ale už jeden druhému zkřížili cestu a Varen stojí proti všemu, oč usiluje Pug a konkláve."
„Takže pro vás zase pracuju?"
„Jistým způsobem jsi pro nás pracoval pořád. Ale ano, platí to, zvlášť jestli ti začneme dávat zlato, příteli."
Spear kývl. „Rozumím, ale hodlám dostat Kašparovu hlavu na kopí, Nakore."
Nakor se zvedl. „Raději se vrátím. Ještě něco?"
Spear s trpkým úsměvem natáhl pravou ruku a ukázal pahýl. „Dokážeš to spravit?"
Nakor zavrtěl hlavou. „Ne." Pak se usmál. „Ale znám někoho, kdo to dokáže." Zamířil ke dveřím do kuchyně a cestou ještě prohodil: „Buď tu zítra ve stejnou dobu. Donesu ti to zlato a nějaké odpovědi."
Zanechal Speara jen s Maryannou. Ta k němu došla se džbánem piva a dolila mu korbel. „Vypadáš, že by ses potřeboval vykoupat." Nakrčila nos. „A několikrát."
„Máš nějaké staré šaty?" zeptal se jí Spear.
„Možná. Počkej tady a já nechám Mayami ohřát trochu vody. Vykoupat se můžeš v mém pokoji," Vydala se ke kuchyni.
„Zůstaň tady a já ji za tebou pošlu, až bude koupel připravená. Chceš něco k jídlu?"
„Cokoliv, co máš."
Vrátila se za chvíli s talířem, na němž bylo ovoce, sýr a chleba. Než se objevila dívka, aby ho zavedla k vaně, většinu toho už spořádal.
Když se usadil v horké vodě, otevřely se dveře a vstoupila Maryanna, přinášejíc malou nádobku. „Napadlo mě, že by se ti to mohlo líbit." Nalila si pár kapek tekutiny do dlaně a začala mu třít záda. Zachytil vůni šeříku.
Ozvalo se zaklepání na dveře. Vstoupila Mayami a hlásila: „Je tu nějaký pán, pane. Prý ti mám vyřídit, že tví muži ložírují u Kola zeleného vozu."
Spear jí poděkoval a ona odešla. Maryanna podotkla: „Jsi opravdu jen kost a kůže. Co se ti přihodilo?"
„Víc než tři roky jsem strávil ve vězení, kde mi vévoda Kašpar nechal useknout ruku, a pár měsíců jsem byl na cestě z Olaska sem. Jinak nic moc."
Maryanna se zasmála. „Pořád máš smysl pro humor, viď?"
„Jaký smysl pro humor?" Ohlédl se přes rameno. „Nepamatuju se, že bych byl nějak zvlášť vtipný, ani když jsme byli u Kendricka."
„Ale to jsi byl," ujišťovala ho mladá žena, jež se kdysi jmenovala Lela. „Jenom jsi nebyl vtipný schválně."
Spear se obrátil a stáhl ji k sobě do malé vany. Maryanna křičela a smála se, jak se jí namočily šaty. „Spáre!"
„Jmenuju se Spear," upozornil ji a vášnivě ji políbil.
Ona jeho polibek opětovala a pak se trochu odtáhla. „Tři roky ve vězení?"
„Ano."
„Ty můj chudáčku," zavrkala a začala si rozvazovat halenku.

***

Spear se zoufale chtěl podrbat na pravé ruce. Nakor dostál svému slovu a několik dní po jejich setkání vzal Speara na nějaký ostrov za knězem. Spear věděl jen to, že jednu chvíli stáli u Kleští a kovadliny a vzápětí byli na pláži před starobylým chrámem a byla černočerná noc. Nakor s knězem, jenž tam na ně čekal, promluvil jazykem, jaký Spear jaktěživo neslyšel, a kněz kývl a pak Spearovi prohlédl zmrzačenou ruku.
Spear pochopil, o čem je řeč, i když nerozuměl jedinému slovu. Kněz Nakorovi dlužil laskavost a Nakor mu jednání osladil váčkem zlata. Spear si musel lehnout na stůl obklopený svíčkami v místnosti ověšené koberci s tajuplnými vzory. Neměl tušení, kterému bohu či bohyni je chrám zasvěcen, protože nikde neviděl jediný povědomý obraz či

symbol.
Kněz mu něco vetřel do pahýlu ruky a odříkal několik různých modliteb, načež Speara donutil vypít jedovatě chutnající nápoj. Poté byli najednou zpátky u Kleští a kovadliny.
Uplynulo několik dní a s rukou se nic zvláštního nedělo. Spear horlivě cvičil své rekruty a budoval vojsko. Zlato mu zajistilo opuštěný statek půl hodiny jízdy od města, který využívali jako základnu. Nakoupil koně, zbraně, zásoby a šaty.
Během týdne bylo docela jasné, ze kterých osvobozených otroků budou vojáci a kteří se na to naprosto nehodí. Čtyři dívky a dva chlapci začali dostávat práci na statku a zbývajících čtyřiadvacet se cvičilo v boji se zbraní.
Spear dal Mastersonovi jasně na srozuměnou, že má děvčata nechat na pokoji, pokud ho sama nevyzvou, a na pár dní v týdnu ho posílal do města, aby se tam opil a zašel si za pouličními holkami. Od příchodu na dvorec ustanovil jasné velení. Quint byl jeho zástupce a baron Visnija zpravodajský důstojník. Během několika dní rozeslal Visnija zprávy svým kontaktům v Opardumu. Tvrdil Spearovi, že to jsou všechno lidé, jimž věří, a zprávy napsal natolik obezřetně, že i kdyby je Kašparovi agenti zachytili, neodhalili by nic, co by mohli použít proti nim. Spear rozhodl, že počkají na odpovědi, než začnou něco zjišťovat o situaci v Opardumu. Ze Stolinka se vyklubal schopný zbrojmistr a rozený obchodník, takže do města nakupovat zásoby obvykle dojížděl on.

***

Jednou ráno stál Spear na zápraží a díval se, jak Visnija učí bývalé otroky jezdit na koni. Nepřítomně se poškrábal na svědícím pahýlu, ale ruku rychle odtáhl. Jizva byla příliš citlivá.
Zašel do domu, posadil se ke stolu, který používali ke schůzování, a sundal si obvaz z pahýlu. Když byla látka dole, prohlédl si zmrzačenou ruku a viděl, že se mu silně loupe kůže. Trochu se v tom pošťoural a na jizvě si všiml malých hrbolků. Pozorně si je prohlédl a napadlo ho, zda mu Nakorův přítel náhodou nepodal něco, z čeho se mu pahýl znovu zanítil. Přistrčil si pahýl až pod nos a uviděl pět zvětšujících se výstupků. Dlouho se na ně díval, ale nakonec to vzdal a šel si pahýl umýt. Uklidňující lázeň zřejmě pomohla na svědění, ale nijak nezmírnila návrat pocitů, jež zakoušel dlouhou dobu poté, co mu usekli ruku. Jako by ještě měl prsty a dlaň, cítil jakési »spojení«, jako by byl schopen prsty používat. Pokrčil rameny a vrátil se do práce.
Během několika týdnů začne verbovat další žoldnéře. Zeptal se, jaké potíže by mohl mít, když si začne stavět soukromé vojsko, a odpověď zněla, že mimo město si může dělat, co se mu namane, pokud podplatí místní úředníky. Moc v oblasti byla rovnoměrně rozdělena mezi starostu města a jeho radní a barona Reslaze. Nezávislé námořnictvo, financované každým na pobřeží, kdo měl zájem na tom, aby jeho lodi zůstaly v pořádku, mělo základnu ve Zrádcově Zátoce. Až dojde na přesun jeho vojska, bude si s nimi muset Spear promluvit. V Karesh'kaar měla flotila kancelář a svého zástupce.
Spear se představil starostovi a nabídl mu značný dar. Totéž udělal s lordem Reslazem. Když opouštěl baronův hrad, měli v sobě s baronem poměrně dost vína a Reslaz Spearovi sdělil, že jestli hledá spojence do nějakého velkého podniku, za rozumný podíl na kořisti se může spolehnout na jeho podporu.

***

Spear seděl u stolu a rozebíral situaci, když vstoupil Quint a řekl: „Vypadáš nějaký ztracený."
„Jenom jsem se zamyslel. Ocitli jsme se v zemi pirátů."
Quint si přitáhl židli a posadil se. „Jsou chvíle, kdy Kašparova touha zavést do této oblasti pořádek vypadá docela pěkně."
„Já mám námitky proti způsobu, jakým ten pořádek chce zavést," opáčil Spear. „Pro něj jsou lidi jenom na jedno použití."
„Víš, nebyl takový vždycky," poznamenal Quint. „Nesnažím se ho omlouvat. Odjakživa to byl tvrdý muž, i když byl ještě malý kluk. Starší kluci ho občas při hře s míčem zpráskali a on jim to vrátil, jak to jen šlo, ale nikdy neměl vražedné sklony." Quint si vzal hrušku a kousl si. „Chci tím říct, že pokud měl nějakého nepřítele, uměl být nelítostný, ale tak se choval výhradně k nepřátelům. Teď je mu úplně lhostejné, komu ublíží." Quint pokrčil rameny. „Podle mého za to může Varen. Myslím, že to on způsobil, že se Kašpar tolik změnil."
„Na každý pád ho někdo musí zastavit."
„Na to budeš potřebovat víc než jen tlupu dětí, co se teď tam venku učí jezdit."
Spear se zasmál. „Já vím. Držím je tu hlavně proto, že nevím, co jiného si s nimi počít. Nemůžu je poslat zpátky domů a neprodám je do otroctví. A taky až začnu verbovat, chtěl bych tu mít aspoň tucet mužů s meči."
„A kdy začneš?"
„Za pár týdnů. Čekám na zprávu ze severu."
„Od koho?"
„Od starého kamaráda ve zbrani. Jmenuje se John Creed. Pomohl mi v té věci s Krkavcem. Je chytrý, vytrvalý a zná žoldnéře. Sežene nám muže, kteří při prvních potížích neutečou."
„Já ti nevím, Speare," opáčil Quint. „Budeš potřebovat víc než jen několik žoldnéřských kumpanií. Budeš potřebovat skutečné vojsko a tím myslím i zásoby, jídlo, zbraně, felčary, nosiče, ženisty a plno dalších. Budeš potřebovat koně, obléhací stroje a to ještě ani zdaleka neřeší, co provedeš s tím hnusným zmetkem Leso Varenem."
„Mýlíš se," prohlásil Spear. „Budu potřebovat jenom kurážnou kumpanii, asi tak tři stovky žoldnéřů, které osobně vyberu a kteří budou připravení splnit mé rozkazy. Ostatní, ženisty a tak, opatří jiní."

„A kdo?"
Spear pokrčil rameny. „Roldem a Ostrovy." Znovu pokrčil rameny. „Možná Kesh. Miskalon a Ruskalon a pár dalších budou určitě taky chtít přispět." Palcem ukázal přes rameno zhruba směrem k hradu lorda Reslaze. „A přímo tady budeme mít plno dobrovolníků, kteří nám budou chtít pomoct vyloupit Olasko."
„Najít lidi, co jdou po kořisti, je jedna věc. Najít takové, kteří budou bojovat, než vůbec dojde na kořist, je něco zhola jiného. Nezapomínej, já budoval Kašparovo vojsko posledních jedenáct let. Je to nejlepší vojenská síla v oblasti."
„Já vím a spoléhám na to, že mi ho pomůžeš porazit."
„To nebude snadné. Navíc spousta z těch mládenců jsou mí přátelé a další jsem osobně cvičil."
„Kolik z nich by za Kašpara položilo život?"
Quint pokrčil rameny. „Znám jich dost, kteří by se mnou zůstali až do konce."
Spear kývl, „Ale kolik se jich dobrovolně postaví proti tobě? Kvůli Kašparovi? Hele, pokud je pro tebe těžké postavit se proti mužům, které jsi cvičil a sloužil s nimi, tak víš, že můžeš kdykoliv odejít."
Starý voják pokrčil rameny. „Prozatím nemám nic lepšího na práci, takže můžu klidně zůstat."
„Dobře." Spear vstal. „Já zajdu do města a navštívím přítele."
Quint se zazubil. „Že by ženského rodu?"
„Správně," prohodil Spear při odchodu a přes rameno dodal: „Nečekej na mě."

***

Uběhly týdny a Spear viděl, jak se mu osvobození otroci mění před očima ve vojáky. Dvanáct z nich, sedm žen a pět mužů, už umělo docela slušně jezdit, zvládali meč a luk a byli schopni přijímat rozkazy. Nevěděl jedině to, jak budou reagovat, až začne stříkat krev. Dva se vzdali pokusů o službu a obstarali si cestu na západ s karavanami v naději, že se dostanou bezpečně domů. Ostatní přešli na jiné práce.
Spear si všiml, že několik dívek navazuje styky s určitými muži, a doufal, že nebude muset litovat, že tyto ženy do svého vojska vzal. Žárlivost by jeho malý oddíl dokázala zničit dřív, než se z něj stane celistvá kumpanie. Ale co jiného mohl dělat? Předat je do nevěstince?
Ruka ho začínala rozčilovat. Předevčírem si sundal obvaz, aby si pahýl znovu opláchl, a zjistil, že se mění. Pět malých hrbolků se prodloužilo a teď to vypadalo, že mu na konci pahýlu vyrůstá malá ručička. Nevypadala jako dětská, spíš jako malá kopie jeho vlastní ruky, než mu ji usekli. Uvažoval, za jak dlouho mu asi doroste do plné velikosti, pokud vůbec někdy. Vzhledem k Nakorově zvláštní povaze by Speara nijak nepřekvapilo, kdyby zjistil, že kněz odvedl jen polovičatou práci.
Koncem druhého měsíce na statku Spear zverboval jádro zkušených bojovníků. Rozhodl se, že bude najímat jen ty nejlepší jak co se týče zkušeností, tak spolehlivosti. Chtěl mít kádr mužů, na něž by se mohl spolehnout, a věděl, že pokud se věci v bitvě zvrtnou, mnoho žoldnéřů raději odhodí zbraně, místo aby bojovali až do konce. Taky věděl, že pokud jádro jeho vojska budou tvořit takoví muži, na než bude spolehnutí, že budou bojovat až do konce, ti okolo by mohli být v nepříznivé situaci odhodlanější.
Byla půlka léta, týden před Banapisem, když do domu vběhl jeden z bývalých otroků a křičel: „Kapitáne! Jezdci na severu!"
Spear vstal od stolu, kde si četl hlášení, a vyšel ven. Zadíval se k severu a uviděl, že se opravdu blíží velký oddíl jezdců. Než stačil rozeznat nějaké podrobnosti, spočítal, že v oddíle jsou skoro dvě stovky jezdců. „Ať se všichni připraví," nakázal Spear.
Mladík odběhl a předal zprávu. Než k nim jezdci dojeli, připojil se ke Spearovi Quint. „Potíže?" zeptal se.
„Pokud dál pojedou v zástupu, tak ne. Pokud se rozestoupí, tak na nás budou chtít zaútočit."
Zástup zůstal zástupem a konečně byl vidět jezdec v čele. Spear odložil meč a řekl: „To je v pořádku. Je to přítel."
Spear popošel dopředu a zamával. Vůdčí jezdec pobídl koně do klusu. Byl to svalnatý chlapík se svislými kníry a několikrát přeraženým nosem. Když byli u sebe, jezdec přitáhl otěže. „Spear Sokol!" zvolal.
„John Creed," odpověděl Spear. „Dostal jsi mou zprávu."
Creed sesedl. „To dostal. I když musím říct, že mi ji doručil ten nejprotivnější skrček, jakého jsem kdy viděl." Objali se a Creed se zeptal: „Co se ti stalo s rukou?"
„To je dlouhý příběh."
„Ten tvůj člověk říkal, že jsi tady a chceš postavit vojsko, tak jsem ti přivedl pár drsňáků. Mám tu dvě stě nejlepších chlapů, jaké jsem našel." Pokynul svým mužům, ať sesednou, a oni ho poslechli.
Spear se obrátil na své lidi a zavolal: „Pomozte jim s koňmi!"
Tucet jeho mladých žoldnéřů přiběhl a ukazoval Creedovým mužům cestu na velkou louku za dvorcem. Spear Creedovi představil Quinta. „Co jsi myslel tím, že posel byl protivný?"
„Byl to takový legrační prcek, vypadal skoro na nějakýho kněze nebo mnicha, ale s kartama byl hotovej démon. Než odešel, připravil mě o většinu zlata."
„Nakor," povzdechl si Spear a potřásl hlavou. „Ale zlato je můj nejmenší problém."
„Vzhledem k tomu, jak dobře jsi platil minule, jsem neměl potíže sehnat tyhle chlapy," podotkl Creed. „Doufám, že ti to bude stačit."
„Pro začátek," opáčil Spear. Vstoupili do domu. „Než skončím, budu jich potřebovat ještě tak tisíc, možná dva tisíce."
„O čem uvažuješ?"
„Hodlám vyplenit Opardum," sdělil mu Spear.
Creed se zarazil a zadíval se na Speara. Tvářil se dost zmateně. „Nejsi zrovna troškař, co?"

Jak jsem říkal je to dlouhý příběh," prohlásil Spear. „Vysvětlím ti to u skleničky. Víno? Pivo?"
„Co máš po ruce."
Posadili se ke stolu a Spear donesl láhev vína. Nalil sobě, Quintovi i Creedovi a začal: „Kašpar se vymkl zpod kontroly a tady jsou dva, možná tři státy připravené po něm okamžitě skočit. Až k tomu dojde, hodlám být u toho."
„To je všechno hezký," zabručel Creed, „ale pomsta účty nezaplatí."
„Stejně jako posledně. Při čekání platím a po boji bude kořist."
„To mi stačí," pravil Creed. „Jestli potřebuješ, můžu sehnat další chlapy."
„Pošli posly. Chci je tu mít do konce léta."
„To zvládnu."
„Kolik mužů?" zeptal se Quint.
„Asi stovku jich mám v Inasce. Tam jsem se narodil a pořád tam mám kamarády. Další dvě, tři stovky trčí v pohraničí kolem sporného území. Můžu zařídit, aby se sešli v Olaské Bráně a odtamtud odpluli do Opardumu. Dokud nikdo nebude vědět, kde se bude bojovat, neměli by mít cestou potíže."
„Možná by bylo dobré sehnat si nějaké zprávy o tom, co provádí Kašpar," podotkl Quint.
„Máš tam někoho, komu můžeš bezvýhradně důvěřovat?" zeptal se Creeda Spear.
„Pokusím se najít jednoho svýho starýho kamaráda, Daniel Toskova se jmenuje. Má za ušima a bude držet pusu zavřenou. Jestli se mi podaří poslat mu zprávu, určitě něco vyčmuchá. Když jsem o něm slyšel naposledy, byl nahoře na Výšinách. Poslat mu zprávu bude kapku složitý."
„To nech na mně," řekl mu Spear. „Já tam zprávu poslat dokážu."
„Tak jaký je plán?" chtěl vědět Creed.
„Chci tu mít aspoň pět set mečů, než vyrazíme, a rád bych se k útoku spojil se dvěma nebo třemi spolehlivými kumpaniemi."
„To je celý batalion," podotkl Quint. „Logistika bude hotová noční můra, pokud budeš v poli dýl než týden."
„Nechci, aby to trvalo tak dlouho. Od chvíle, kdy se dostaneme na olaskou půdu, to do chvíle, kdy se dostaneme do citadely, nebude trvat víc než týden."
„A jak to chceš províst?" vyptával se Creed.
„Vím, jak se dostat do citadely, a Kašpar o té cestě nemá ani tušení," odpověděl Spear.
„Já citadelu prolezl celou a znám každé dveře a chodbu," poznamenal Quint. „Žádný takový vchod tam není."
„Se vší úctou, ale mýlíš se," ujistil jej Spear. „A kdybys tam velel ještě i dnes, neměl bys ani ponětí, jak jsme se tam dostali, zatímco by mí muži už byli vevnitř a pomáhali by těm, kteří by útočili přes hradby."
„O tom mi budeš muset povědět," žádal Quint.
„Ve vhodném čase. Nejdřív musím něco zařídit." Obrátil se na Creeda. „Dej mi seznam důvěryhodných žoldnéřských kapitánů a místa, kde bych je mohl najít. Pokud to půjde, do konce týdne dostanou naši zprávu."
„Cože? Ty snad používáš magii?"
„Jistým způsobem ano," odvětil Spear a Quintovi řekl: „Tady John bude třetím velitelem v pořadí. Ty začni připravovat jeho muže."
„A kam jdeš ty?" zeptal se Quint.
Spear se zazubil. „Až odešlu zprávy, udělám si krátký výlet."
„Proč? Co máš za lubem?" chtěl vědět Creed.
„Musím jít začít válku," odtušil Spear.
18. Lest

Spear čekal.
Napětí u dvora bylo téměř hmatatelné. Že to není žádná obyčejná audience bylo jasné z toho, jak kolem stěn postávala celá setnina královských gardistů a nad trůnem a na ochozech po obou stranách byl připraven tucet střelců s kušemi. Král Ryan z Ostrovů seděl nehybně a na sobě měl neformální oděv, protože porada byla svolána narychlo. Po Spearově pravici stál muž v černém rouše, z něhož i přes jeho malou postavu vyzařovala moc. Slavný Pug Černý, díky adopci vzdálený příbuzný královské rodiny. Král oběma mužům pokynul, ať přistoupí, a oni poslechli. V určité vzdálenosti od trůnu se před ně postavila řada vojáků a v dalším postupu jim zabránila.
Král se na ně zadíval a nakonec řekl: „Můj otec mě varoval, že se možná jednoho dne objevíš, Pugu. Podle toho, co říkal, nebyl tvůj rozchod s ním zrovna přátelský."
Pug se usmál. „To věc ani zdaleka nevystihuje, Veličenstvo."
„Podle něj jsi prý odvrhl spojenectví s Ostrovy, vzdal ses dědičných titulů a řekl jsi mu pár velice nelichotivých věcí."
„I pro tohle platí, co jsem už říkal, Veličenstvo. Ve svém mládí nebyl král Patrick zrovna trpělivý a přemýšlivý muž, jakého jsi poznal ty. Byl vznětlivý a unáhlený. Já jednal z altruismu. Nechtěl jsem se dívat, jak zatahuje Ostrovy do války s Velkou Keshí pouhé měsíce poté, co polovinu Západního království zpustošila vojska Smaragdové císařovny."
„Ano, něco takového jsem sám slyšel," připustil král. „Nicméně někteří považují to, jak jsi odmítl tituly, za zradu. Ale prozatím to odložme stranou a přejděme k věci. Proč jsi přišel?" Ukázal na Speara. „A proč jsi k mému dvoru přivedl tohoto nájemného vraha?"
„Protože Spear Sokol byl mladý muž, kterého vévoda Kašpar z Olaska vystavil nebezpečí a pak ho zradil pro své osobní cíle. Byl oklamán a zrazen, a aby vše napravil, přeje si tě, Výsosti, varovat před velkým nebezpečím ohrožujícím Ostrovy. Já tu jsem, abych se za něj zaručil a abych Tvojí Výsost ujistil, že to, co řekne, je pravda."
Spear se neohrabaně uklonil, poněkud mu překážela páska, jež mu přidržovala dorůstající ruku. „Veličenstvo, jsem si

jistý, že i tví vlastní agenti ti podávají hlášení o Kašparových zdánlivě nekonečných intrikách a piklech. Jak určitě víš, za smrtí kněžny Světlany ze Salmateru stál on, a právě díky tomu dokázal přesvědčit knížete, aby ho uznal za svého lenního pána."
„O tom ujednání jsem nic neslyšel," přiznal král.
Spear kývl na jednoho gardistu a pak na Paska, který přišel s Pugem z Čarodějova ostrova. Pasko gardistovi podal pergamen. „Toto je zapečetěná kopie, získaná se značným rizikem z Kašparových vlastních archivů, udávající, za jakých podmínek nyní Salmater a Olasko existují."
Král si dokument od strážného převzal. „Jak mám vědět, že je pravá?"
„Já se za její pravost zaručím, Veličenstvo," řekl Pug.
„A jak jsi k ní přišel?"
„Na Kašparově dvoře je stále pár lidí, kteří soucítí s oběťmi jeho tyranie. Pokud Tvoje Výsost zná barona Visniju a barona Stolinka z Olaska, měla by vědět, že byli uvěznění spolu se mnou na Kašparův osobní rozkaz. I další šlechtici byli zavražděni nebo uvězněni za vymyšlené přečiny nebo kvůli osobním výhodám jiných lidí v Kašparových službách. Ti neprávem uvěznění muži mají stále přátele u dvora, přátele, kteří slíbili, že nás budou informovat o tom, jaké podmínky tam budou panovat, až zaútočíme na Opardum."
„Ty hodláš napadnout Opardum?" podivil se král. „Obdivuji tvoji upřímnost, Sokole. A tvou odvahu. Mohl bys mi osvětlit, kde jsi našel vojsko, které hodláš do té bitvy vést?"
„Veličenstvo, první podzimní týden budu mít pod svým velením tři tisíce oddaných vojáků."
„To je dost velký oddíl, pokud bys chtěl vyrabovat pohraniční pevnost nebo menší město, ale na dobytí Opardumu budeš potřebovat..." podíval se na rytíře-maršálka sira Lawrence Malcolma, který mu napověděl,... dvacet tisíc mužů, ne-li víc. A zaútočit z moře i z pevniny zároveň, pokud se nemýlím." Znovu se podíval na svého vojenského poradce, jenž kývl.
„To by byla pravda, Veličenstvo, pokud by se jednalo o tradiční útok. Ale mí muži na Opardum zaútočí zezadu."
Král se zasmál, „Zezadu? Oprav mě, jestli se mýlím, mladý muži, ale opardumská citadela se opírá o útes, a pokud se správně pamatuji, nahoru se nedá dostat."
„To je pravda, ale přesto cesta dovnitř existuje, Veličenstvo. A tam taky moje vojsko zaútočí."
Králi pomalu docházela trpělivost. „To je vážně úžasné. Přeji ti ve tvém podniku úspěch. Některé okolní státy jsou obtížní sousedé, ale Kašpar je tyran, a pokud zemře, nebudu pro něj truchlit. Co to ale má společného s Ostrovy?"
„Potřebuju odlákat pozornost."
Král mlčel celou minutu, než ze sebe vypravil: „Ty potřebuješ odlákat pozornost?"
„Sire, můžu ti ukázat cestu z jižních ostrovů, kdy se úplně vyhneš Inasce a můžeš přistát se svým vojskem na pevnině buď u Opardumu, nebo u Olaské Brány. Potom bude muset Kašpar nechat vojáky v Olaské Bráně, místo aby si je přivedl na pomoc."
„Nebo by mohl vytáhnout s vojskem z obou měst a rozdrtit mé síly v kleštích!"
„Na to bude mít moc práce jinde, Veličenstvo."
„A kde?"
„Roldemský král totiž nechá svou flotilu zakotvit u Opardumu a vyloží několik tisíc keshanských psích vojáků."
„Kesh!" Král skoro řval. „Co má Kesh společného s Kašparem?"
„Zjistilo se, že Kašpar nechal zavraždit knížete Filipa z Aranoru."
„To není žádná novinka, zemane, protože kněžna Alena je hostem tady v Rillanonu. Poslali jsme v té věci Kašparovi důraznou zprávu a čekáme, že zajistí její návrat a ujistí nás, že do doby, než kníže dospěje a bude se moci ujmout trůnu, povládne v Aranoru regent."
„Se vší úctou, Veličenstvo, to půjde těžko, dokud bude Kašpar v Olasku. Roldemský král si to také uvědomil a ví i, že Kašpar odstranil Filipa, právě jako se pokusil odstranit vévodu Rodoskiho, aby se dostal blíž k trůnu krále Carola. Kašpar se chce stát roldemským králem, Veličenstvo."
„Tak to vypadá, ale není to moc pravděpodobné."
„Bude to vysoce pravděpodobné, pokud Kašpar vytáhne s vojskem do Farindy a umístí deset tisíc mužů a koní na tvé hranici. Nebudeš pak mít jinou možnost, než tam poslat vojáky taky. A on se zatím nechá v Roldemu korunovat."
„A jak toho hodlá dosáhnout? Kouzlem?"
Ozval se Pug. „Správně, Veličenstvo. A proto musíš v této věci jednat v souladu s námi, protože pokud to neuděláš, tak se vsadím, že bude Kašpar do roka sedět na roldemském trůně a určitě se nespokojí jen s ním. Nejdřív vytáhne proti Východním královstvím a srovná Miskalon, Ruskalon a ostatní do řady vedle Salmateru, vytvoří knížectví a vévodství věrná králi Kašparovi z Roldemu a pak zaútočí na Rillanon."
Král chvíli mlčel. „Namalovali jste tu vskutku pochmurný obraz, pánové. Dobrá, poslechnu si víc. Po obědě se sejdete s mou radou a předložíte jí veškeré důkazy. Ale varuji vás, pokud nebudou přesvědčivé, okamžitě opustíte palác. Ani jednomu z vás tu nevěříme, pánové, a musíte nám hodně ukázat, než vám věřit začneme. Teď se mí lidé postarají o vaše pohodlí a opět se setkáme odpoledne."
Pug, Spear a Pasko se uklonili a odešli. Na chodbě se Spear obrátil na Puga. „To tedy byl první krok."
„A mnoho dalších je před námi," doplnil Pug.
Následovali páže, které pro ně poslali, aby je doprovodilo do komnat pro hosty, kde se mohli najíst a umýt před odpoledním setkáním s králem a jeho radou. V místnosti byl velký stůl s občerstvením a dvě lenošky dost velké, aby se na nich dalo spát. Čekal tam na ně sluha, aby jim splnil každé přání, ale Pug se na něj obrátil a nakázal mu, ať je nechá o samotě.
Sluha s úklonou odešel a Pug zavřel oči, zamával rukama a ohlásil: „Teď nás nemůžou odposlouchávat s pomocí

magie." Paskovi řekl: „Počkej za dveřmi a dej pozor, aby nás nikdo neposlouchal skrze obyčejnější prostředky." Pasko kývl a odešel z místnosti.
Spear si nalil víno a kývnutím se zeptal Puga, zda chce také. „Já si dám vodu," prohlásil Pug,
Spear mu nalil vodu a pak si vzal víno. Zaťal malé prstíky na pravé ruce pod obvazem a znovu ho napadlo, jaké kouzlo to na něj použili. Každý pohyb bolel, ale zároveň se cítil nádherně, protože se mu do končetiny vracel cit. Věděl, že bolest pomine. Nakor ho ujistil, že bolest časem ustoupí a že cvičení léčení urychlí. Věděl jedno: až bude čelit Kašparovi, bude držet meč v pravé ruce.
„Tak tedy začněme," navrhl Spear.
„Dobrá. Do večera budeme mít podporu Ostrovů," řekl čaroděj.
Spear se posadil do křesla a nohy si položil na jiné. Pug se usadil do lenošky. Spear se zeptal: „Je v tom, co jsem říkal králi, aspoň zrnko pravdy?"
„Pravda má rozličná pojetí, jak jsem během let zjistil."
„Mám vůbec tušení, oč se tu doopravdy hraje?"
„Nevím, jestli ho má vůbec někdo z nás, nebo jestli to dokážeme plně pochopit," odpověděl Pug a po kratší odmlce dodal: „Hodně jsi toho zakusil, Speare. Ještě ti není třicet, ale vytrpěl jsi víc než většina lidí za dva životy. Až to skončí a jestli přežijeme, povím ti, co budu moct."
„Jestli přežijeme?"
„Tvůj plán je na první pohled skvělý, ale do věci jsou zapletené síly mnohem mocnější než ty a Kašpar nebo dokonce konkláve a Leso Varen. Konkláve tě ochrání před Varenovou mocí. Pokud jsme odhadli správně, čeho hodlá dosáhnout, tak bude většinu energie soustředit jinam, a pokud to udělá, bude zranitelný. Přesto bude nejnebezpečnějším hráčem v této hře on, protože i když se mu vyrovnám mocí, on je naprosto bez skrupulí a nebude mu vadit, když všechno kolem sebe zničí, raději než by čelil porážce."
„Opravdu mi dodáváš optimismus," zabručel Spear.
Pug se zasmál. „Je to riziko, ale riziko je už sám život."
„Pravda," připustil Spear a napil se vína. „Takže až přesvědčíme krále Ryana, co dál?"
„Pak přijde ta těžší část. Budeme muset přesvědčit krále Carola a keshanského vyslance."
Spear pohodil hlavou. „Tak to sebou budeš muset hodit, Pugu, poněvadž pokud já ještě někdy vkročím na roldemskou půdu, zabijí mě."
„Umím mluvit hodně rychle," ujistil jej Pug.
Spear se zamyslel. Věděl, že jeho plán je smělý, nebezpečný, dokonce snad i šílený, ale byla to jediná naděje na rozhodné a rychlé vítězství nad Kašparem. Nicméně vyhlídka na konečné zničení Olaska ho nenaplňovala dychtivým očekáváním. Spíš cítil prázdnotu. Napil se vína.

***

U mola čekala delegace roldemských hodnostářů a celá čestná garda, než uvážou loď krále Ostrovů. Když byla spuštěna lávka, hodnostáři popošli blíž a chystali se přijmout neohlášeného královského návštěvníka, protože na hlavním stěžni vlál plamen královského rodu Ostrovů, ohlašující světu, že na palubě se nalézá člen královské rodiny. Místo bohatě oděného šlechtice však na břeh vystoupil malý mužík v tmavém šatu a za ním šel muž, jehož mnoho z přítomných znalo až příliš dobře. Muž si nesl plátěnou tašku.
Promluvil kancléř královského domu. „Co má tohle znamenat?" Ukázal na Speara. „Zatkněte tohoto muže."
Pug zvedl ruku. „Ten muž je pod ochranou krále Ostrovů a je členem této delegace."
„A kdo jsi ty, pane?"
„Já jsem Pug, známý jako Pug Černý, a zastupuji krále Ryana."
„Ale na stěžni vlaje královská zástava!"
„Nerad musím přiznat, že jsem krále přesvědčil, aby to dovolil, neboť jsem adoptovaným členem královské rodiny, byť vzdáleným. Mé jméno je zaznamenáno v matrikách rodu conDoin. Adoptoval mě vévoda Borric, praděd krále Ryana."
Kancléře to očividně úplně zmátlo. „Tvé pověřovací listiny, pane?"
Pug mu podal svazek ozdobných papírů. Všechny narychlo, nicméně s velkým důrazem na podrobnosti, sepsali písaři ve službách krále Ryana. Na všech byly připevněny příslušné pečeti a jmenovaly vévodu Puga z Hvězdna a zemana Speara Sokola mimořádnými vyslanci u dvora krále Carola a u dvora císaře Velké Keshe a dávaly na srozuměnou, že oba vyslanci mají veliké pravomoci zavázat Ostrovy k téměř libovolnému množství smluv a dohod.
„Zdá se, že je to v pořádku... Milosti." Zamračeně loupl okem po Spearovi a dodal: „Prosím, pojďte za mnou, pánové."
Když se přiblížili ke kočáru, Spear hodil svůj vak kočímu a následoval Puga dovnitř. Kancléř nastoupil za nimi se slovy: „Vaše zavazadla dopraví do paláce."
„Já právě naše zavazadla předal kočímu, pane," odvětil Spear.
„Takže se tu nezdržíte dlouho, pane?"
Spear se zazubil. „Moc bych se divil, kdybychom tu zůstali déle než do pozítří."
Kancléř se podíval na Puga. „Odpusť mi mou otevřenost, Milosti," řekl a obrátil se na Speara, „ale já budu překvapen, jestli tady zeman opustí náš ostrov živý."
Spear pokrčil rameny. „Necháme to na králi."
Zbytek cesty do paláce jeli mlčky.

***

Vévoda Rodoski dokázal jen stěží ovládnout svůj hněv. Král vyslechl vše, co Pug říkal, a pak, stejně jako král Ryan, i on trval na tom, aby předložili důkazy jeho soukromé radě a vyslanci Velké Keshe. Když vévoda vstoupil do sálu a uviděl tam sedět Speara, málem tasil meč.
„Chovej se slušně, pane!" napomenul jej král Carol. „Tito muži jsou zde pod vlajkou Ostrovů a bude s nimi zacházeno s diplomatickou zdvořilostí."
„Všechno, co řeknou, jsou lži, bratranče!" odsekl vévoda.
„Sedni si, pane!" zařval král.
Vévoda Rodoski poslechl, ale svým podezřením se nijak netajil.
Kancléř oslovil krále a jeho radu. „Veličenstvo, pánové, tento... zvláštně oděný urozený pán je Pug, vévoda z Hvězdna a bratranec krále Ryana. Požádal jsem ho, aby ti zopakoval, co mi dnes řekl. Milosti?"
Pug vstal. „Za prvé bych rád řekl, že titul vévody je jen čestný, protože jsem spojenectví s Ostrovy zrušil, když byl Ryanův otec Patrick princem z Krondoru. Jsem bratranec krále, ale hodně vzdálený. Za druhé vás musím upozornit, že to, co vám tu povím, vám bude připadat neuvěřitelné. Uslyšíte věci, ze kterých si budete myslet, že jsem přišel o rozum, ale hned na začátku vás, pánové, upozorňuji, že jsem duševně naprosto v pořádku a to, co vám tu budu vykládat, nejsou žádné bláznivé výmysly.
Jsem si jistý, že ve zdejších archivech budou hlášení, která vaši agenti shromáždili během vlády Rodrika IV. z Ostrovů. Trhlinová válka a invaze Tsuranů na náš svět jsou historickým faktem, a však za tímto faktem je příběh mnohem fantastičtější než ten, který je znám. Válka byla důsledkem neuvěřitelně rozsáhlých manipulací, pro které proti sobě byly postaveny dva světy a které měly jediný cíl: aby mohl být použit starověký artefakt ukrytý pod Sethanonem, známý jako Kámen života." Podíval se na krále Carola. „Velmi by mě překvapilo, kdyby cokoliv z toho bylo zaznamenáno ve vašich archivech, Veličenstvo. Mezi ty, kdo přežili bitvu u Sethanonu, když vojska bratrstva temné stezky vytáhla k jihu pod praporcem falešného proroka Muramandama, a znali pravdu, jsme patřili pouze já, Tomas - rádce elfí královny Aglaranny - princ Arutha a pozdější král Lyam a dva tsuranští mágové, kteří jsou již dávno po smrti. Kámen života byl ohrožen ještě dvakrát, poprvé mu hrozilo nebezpečí od Delechana, náčelníka moredhel, a pak od vojsk Smaragdové císařovny."
„Co je to ten Kámen života?" chtěl vědět Rodoski. „Proč je tak důležitý, že se kvůli němu vedou války?"
„Je to prastará věc, kterou vytvořila rasa Valherů, jež na tomto světě žila před příchodem člověka, a měla to být zbraň proti bohům. Murmandamus, Delechan i Smaragdová císařovna ji chtěli použít k ovládnutí světa."
„Chceš nám tu tvrdit, že Kašpar z Olaska se chce toho Kamene života zmocnit?" zeptal se nedůvěřivě král Carol.
„Ne. Kámen byl před mnoha lety... zničen. Už neznamená hrozbu," vysvětloval Pug. Rozhodl se, že jim raději nebude vykládat, že kámen použil Tomášův syn Calis, aby osvobodil lapené životní esence, čímž částečně pomohl znovu nastolit rovnováhu mezi dobrem a zlem.
Promluvil keshanský vyslanec. „Myslím, že o tom existují jisté zmínky v našich archivech, Milosti."
Pug se usmál. „O tom v nejmenším nepochybuju. První bitvy u Sethanonu se zúčastnil i oddíl psích vojáků pod velením lorda Hazarachána. Neumím si představit, že by se v hlášení opomněl zmínit o všem, co viděl."
„Nějak nemohu uvěřit tomu, že jsi tam byl a znal ho," podotkl vyslanec. „Je to už víc než sto let."
„Stárnu pomalu," odtušil Pug suše. „Teď k naší věci. Kašpar z Olaska už vyvolává zmatek v oblasti déle než deset let. Zavraždil i kněžnu salmaterskou a aranorské kníže a hodlal povraždit všechny členy královského rodu v Roldemu."
Rodoski se neovládl a prudce ukázal na Speara. „A tento muž měl být jeho nástrojem. On zabil Světlanu ze Salmateru a měl být zapletený i do mé vraždy."
Pug pokrčil rameny. „Tomu pokusu ses snadno vyhnul, Milosti, což mě přivádí k tomuhle: Kašpar své ambice nijak neskrývá, není nijak rafinovaný. Zřejmě mu nezáleží na tom, kdo všechno zjistí, že chce usednout na roldemský trůn. A jednou možná i na trůn Ostrovů. Ale Kašpar není hlupák, takže se musíte sami sebe zeptat, k čemu takové do očí bijící činy slouží? Proč se vůbec nenamáhá skrývat své ambice a opovrhuje vaší reakcí na své skutky?"
Rodoski se posadil. Spear poznal, že i jeho ta otázka zaujala.
„Odpovědí je důvod, proč král Carol musí využít tuto vzájemnou smlouvu o obraně, kterou má s Velkou Keshí. Vyslanec musí přesvědčit císaře, aby vyslal na sever vojáky z posádek na východní přímořské hranici a aby to udělal rychle. Roldemské válečné námořnictvo musí odplout do keshanských posádkových přístavů, naložit vojáky a zakotvit před Opardumem. Král Ryan vyšle vojsko k Olaské Bráně a zeman Sokol povede oddíl přímo do samotné citadely. To vše musí být dokončeno před příchodem zimy, protože Kašpar si svůj skutečný útok připravuje na noc zimního slunovratu. V opardumské citadele v křídle, kam smí jen málokdo, sídlí muž známý jako Leso Varen. Je to nesmírně mocný černokněžník. Slouží silám zla a chaosu, které se snaží zničit všechny zákony a úmluvy, tradice a smlouvy, vše, co lidem zaručuje právo a pořádek. Nedokážu dost zdůraznit, že tyto síly zastiňují vaše obvyklé pojetí toho, co je dobro a co zlo. Pokud jste duševně zdraví, tak si podle mě ani nedokážete představit, jaké hrůzy očekávají tento svět, pokud Leso Varena někdo nezastaví."
„Takže vy potřebujete všechny naše posádky na východě Keshe a roldemské válečné námořnictvo, abyste zničili jediného muže?" ujišťoval se keshanský vyslanec.
„Zjednodušeně řečeno ano," odpověděl Pug.
„Zatímco jsme čekali, až se sejde tato rada," promluvil král, „prohlédli jsme kvůli tobě, vévodo Pugu, naše archivy. Pokud lze věřit tomu, co jsem četl, ty sám jsi nesmírně mocný mág. Už jen samotný tvůj věk mi dává důvod uvěřit, že ty zprávy jsou pravdivé. Proč jsi tedy toho Leso Varena nenašel a nezničil sám?"
Pug se usmál, ale nebyl to veselý úsměv. „Už jsem tomu muži čelil, Veličenstvo. Za svůj život používal několik různých jmen, ale poznám zápach jeho černé magie, jako i ty poznáš zápach skunka. Jeho není snadné zabít. Věř mi, když ti

řeknu, že jsem to zkoušel." Ztišil hlas a na okamžik se zamyslel. „Kdysi... jsem ho považoval za mrtvého, ale očividně jsem se mýlil."
„Dobrá," ujal se opět slova vévoda Rodoski. „Vylíčil jsi toho muže a jeho moc v temných barvách a vyprávěl jsi nám o něčem nebezpečném, co bylo zničeno už před mnoha lety. Nechtěl bys to tedy uzavřít tak, abychom to pochopili?"
„Podle mého mínění hodlá Leso Varen vytvořit další Kámen života. A to znamená, že musí využít nejtemnější noci v roce, tedy noci o zimním slunovratu."
„Další Kámen života?" zadumal se král. „A co přesně by to znamenalo?"
„Sire, je to něco, co se dá využít mnoha způsoby a ve správných rukou i k dobrému. Ale vsadím svůj život a životy všech, které jsem kdy miloval, že ve Varenových rukou bude využit ke zlu. Nový Kámen života mu umožní vést válku v takovém rozsahu, jaký tu nebyl od vpádu vojsk Smaragdové císařovny na Ostrovy." To bylo poněkud vyhýbavé, protože jenom hrstka lidí kdy znala pravdu: že Smaragdová císařovna byla zavražděna a nahradil ji démon v její podobě. Tato informace by členy královské rady jenom popletla.
Po chvíli Pug pokračoval: „Pokud někdo zemře v jeho blízkosti, Kámen života to posílí. Nezáleží na tom, kdo zemře, ani na čí straně. Pokud bude Varen stát v předních řadách Kašparova vojska, bude na konci bitvy mocnější než na jejím začátku. A s každou bitvou získá další sílu. Nakonec bude mít v rukou zbraň, která mu umožní ovládnout svět, a navíc bude dost mocný, aby se mohl postavit samotným bohům. Pak se válka rozzuří i na nebesích a země pod vašima nohama se změní v prach a popel."
„Tomu se mi nějak nechce věřit," podotkl král.
Pug mávl rukou a přistoupil Pasko s hromádkou dokumentů. „Tyhle pocházejí z rillanonského archivu. Král Ryan mi dovolil si je vzít. Dávám vám všechny oficiální dokumenty ohledně té věci, včetně jednoho, který napsal princ Arutha vlastní rukou, a několik dalších je ode mě. Dopodrobna popisují to, co jsem právě říkal, nebo aspoň to, co bylo známo v čase Trhlinové války. Taky tu jsou hlášení z Hadí války včetně hlášení Erika von Darkmoor.
Každý je pravý, což potvrzuje královský archivář. Pověděl jsem vám všechno, co víme."
„A kdo ponese náklady?" optal se keshanský vyslanec. „Nejde jen o zlato, ale i o utrpení a životy."
„Excelence, učiním vám tady stejnou nabídku, jakou jsem učinil králi Ryanovi. Na vaše náklady poskytnu záruky. Zlato sehnat můžu, ale opatřit odvážné muže ochotné vše riskovat, aby zachránili svět před nadcházejícími hrůzami, jaké si žádný člověk ani neumí představit, na to mé síly nestačí. Pánové, Veličenstvo, pokud něco neuděláme hned, v noci o zimním slunovratu začne tento svět sestupovat do neuvěřitelné temnoty. Musíte se rozhodnout, když už ne kvůli sobě, tak kvůli svým dětem a dětem, které se jednou narodí jim."
Pug se díval z jedné tváře na druhou a Spear pocítil svrbění pocházející od používání magie. Věděl, že to, co Pug dělá, je sotva znatelné, protože cokoliv příliš okatého by celou akci ohrozilo. Pug použil kouzlo, aby je uklidnil, aby se mohli v klidu rozhodnout, aby zapomněli na své podezření.
„Vy, pánové, se laskavě odeberte do komnat, které vám byly přiděleny," řekl král, „a my se o tom poradíme." Podíval se na hromádku listin, jež mu předal Pasko, a dodal: „Než všechno přečteme, může nám to chvíli trvat. Nechám vám do pokojů poslat večeři a v poradě budeme pokračovat ráno."
Pug, Spear a Pasko se uklonili a odešli. Páže je doprovodilo do skromných pokojů, a když osaměli, Spear se podíval na Paska. „Nejsou tak hezké jako ty, co jsem dostal, když jsem bojoval o titul u Dvora mistrů."
„Tenkrát tě měli radši," opáčil Pasko. „To ses nepokoušel zabít někoho z královské rodiny."
„Tady je to složitější než na Ostrovech," promluvil Pug. Ozvalo se zaklepání na dveře a Pug pokynul Paskovi, ať to vyřídí. Za dveřmi byli sluhové přinášející občerstvení a víno. Když odešli a dveře se za nimi opět zavřely, Pasko začal pro Puga a Speara připravovat jídlo.
„Myslím, že je nakonec přesvědčíme," usoudil Pug, „ale může to ještě hodně dlouho trvat."
Spear si povzdechl. Nemohl se dočkat, až se bude moci vrátit ke svým žoldnéřům. Johnu Creedovi důvěřoval a přes svou touhu pomstít svůj lid začal důvěřovat i Quintovi a ostatním. Stále to však bylo jen žoldnéřské vojsko a každou chvíli mohly vypuknout potíže. A Bardakův Svěrák na to nebyl zrovna vhodným místem.
„Co dál?" zeptal se Spear Puga.
„Počkáme," odpověděl mág. „Což je ze všeho nejtěžší."
Pasko kývl. „Než se najíte, zařídím pro vás koupel, pánové, a promluvím se služebnictvem, aby sem poslali večeři co nejdřív."
Pug vstal. „Pro mě ne. Já dnes povečeřím se svou ženou a vrátím se před svítáním." S mávnutím ruky zmizel.
Spear se podíval na Paska. „Je stejný jako Magnus. Nesnáším, když to dělají."
Pasko kývl.

19. Útok

Vítr řezal jako nůž.
Spear se choulil pod velkým pláštěm a pravou rukou mačkal míček. Dal mu ho Nakor. Míček byl z nějaké zvláštní černé hmoty, byl těžký a moc dobře neskákal, ale byl právě natolik pružný, aby s ním Spear mohl cvičit. Neustálá bolest již pomalu ustoupila, jen občas ho v ruce píchlo, ale pokud cvičil příliš usilovně, tupá, pulsující bolest se vrátila.
Ruku však měl plně vyléčenou a už celý měsíc cvičil i s mečem. Zprvu ho dokázal stěží udržet déle než pár minut a občas mu z bolesti vyhrkly slzy, nicméně vytrval. Teď si už pobolívání nevšímal, jen občas se nad tím zamyslel. V této chvíli se však plně soustředil na to, co se odehrávalo před ním, než aby myslel na svou ruku.
Nahoru na náhorní plošinu po úzké stezce jely v zástupu tři tisíce žoldnéřů. V sedlech byli už celé hodiny. Když se dostali na plošinu, utábořili se. Ohně nezapálili. K citadele to bylo ještě několik mil, přesto Spear nechtěl riskovat

stovky táborových ohňů. Kašpar se plně soustředil na flotilu před přístavem a vojsko blížící se od východu podél řeky, jenomže citadela odsud byla po větru a kouř z tolika ohňů se nesl na celé míle.
Vojsko Ostrovů už mělo být na místě. Spear krále Ryana přesvědčil, že může své vojáky přepravit na člunech po cestě, jíž zmapovali agenti Salmateru, které Spear chytil pro Kašpara, vylodit se na severním břehu řeky a dostat tak pět tisíc vojáků mezi Olaskou Bránu a Opardum.
Spear byl nesmírně netrpělivý, protože věděl, že už se blíží jeho konečné zúčtování s Kašparem. Na okamžik zatoužil po tom, aby konkláve mohlo použít svou magii a přenést jeho vojáky do jeskyní, místo aby čekal na ženisty, kteří měli zbudovat nový most přes rokli. Ale věděl, že to není možné. Pug Speara upozornil, že Leso Varen dokáže zachytit každé kouzlo použité na celé míle daleko od citadely. Až do poslední chvíle musí být přesvědčený, že se jedná o obyčejný útok, protože kdyby byl varován, tento pokus by neuspěl. I když chytí Kašpara, skutečným cílem byl Varen a ten nesměl uniknout. Třebaže Spear chtěl Kašpara zabít, věděl, že ze všeho nejdřív musí jít do komnat mága, protože tam najde ochranná kouzla, jež čarodějníka bránila před Pugem a ostatními, a tyto ochrany musí zničit dřív, než ho Varen zabije, jinak vše podnikali nadarmo. Kašpar by přežil, černou magii by Leso Varenovi nikdo nezarazil a celý Spearův život by byl zbytečný.
Spear se ženisty vyslal dva své nejlepší zvědy a dal jim jasné příkazy. Jakmile bude most stát, měli po něm přejít, vylézt nahoru do jeskyní a počkat v prvním dómu, kde to pak převezme Spear a provede vojáky bludištěm tunelů vedoucím do jedné jeskyně dost velké, aby se do ní vešly všechny jeho síly. Pak už to byl jen kousek do opuštěného sklepení pod citadelou, který se stane Kašparovou záhubou.
Spear si své vojáky prohlížel, jak táhli kolem něj na tábořiště, kde odsedlají koně a nechají je v péči štolbů. Byli tu veteráni, jež naverboval John Creed, rekruti ze statků a vesnic kolem Karesh'kaar, mladí muži a ženy, které v Bardaku nečekala žádná budoucnost. Spear všem, kdo za něj budou bojovat, slíbil, že se po válce budou moci usadit v Olasku... tedy pokud vyhrají, pochopitelně. Spear se díval, jak na vrchol svahu vyjíždějí poslední jezdci a jedou si hledat místo k odpočinku. Přijížděla také nákladní zvířata, a když se objevila i ona, Spear dojel do předního tábora.
Tam na něj čekali Quint Havrevulen, John Creed a baronové Visnija a Stolinko. Celý plán prošli nejméně stokrát, ale Spear řekl: „Ještě jednou. Hlášení."
„Každý ví, co má dělat, Speare," podotkl Creed.
„Mám holt v povaze si v tuhle chvíli dělat starosti," zabručel Spear.
„Až přistanou Keshané," ozval se Visnija, „zjistí, že klíčové body obrany zůstaly bez dozoru nebo že rozkazy jsou zmatené. Máme přátele, kteří zajistí, že bude dobyto alespoň vnější město."
„Nikdy nebylo moc důležité," přidal se Stolinko, „vzhledem k tomu, jak je město postavené. Ale zítra se západem slunce budou Kašparovy oddíly ve městě buď ustupovat, nebo už budou za hradbami citadely."
Spear kývl. Dostat se tunely, jež prozkoumal, pod citadelu jim potrvá celý den, „Takže pozítří za úsvitu dobudeme citadelu."
Něco mu ale dělalo starosti. Věděl, že by měl raději počkat, až budou všichni jeho muži na místě, než citadelu napadne zevnitř, jenomže v jeskyních ani ve sklepě prostě nebylo dost místa. Musel vyvést dvě stě mužů po schodech a doufat, že se dostanou až nahoru, než bude vyvolán poplach, a udrží klíčovou chodbu dostatečně dlouho, aby se hlavní jádro jeho vojska dostalo do citadely. Pokud by ho s jeho muži objevili už na tom schodišti, oddíl šesti mužů s meči a kušemi by je tam udržel i týden.
Spear předal koně štolbovi a dřepl si k místu, kde seděli ostatní. Stáhl si rukavici z pravé ruky a zaťal prsty. „Kdybych neviděl ten pahýl," podotkl Quint, „nevěřil bych, že ti usekli ruku."
Spear se zadíval na své prsty a utrousil: „Pomůže, když máš přátele, kteří znají pár »triků«."
„Doufám, že pro příští dva dny máš ještě nějaké dobré přátele," podotkl zakyslý Stolinko.
„Z toho, co nám Spear vykládal," ozval se Creed. Jsem došel k názoru, že žádný triky potřebovat nebudem. Tohle vypadá jako přímočarej boj. Vyhraje prostě ten, kdo bude odhodlanější."
Na to už nikdo nic dalšího neřekl.

***

Několik hodin se kradli temnotou. Každý desátý voják nesl pochodeň. To, že si Spear dokázal vybavit, kudy před více než čtyřmi lety, když tu byl naposledy, šel, jim ušetřilo čas a životy. Všude číhaly zrádné díry a slepé chodby. Jeho noční výpravy z prvních měsíců v Kašparových službách jim teď dobře posloužily.
Jeskyně byly v této roční době suché, většinou tu byla jen holá skála, i když občas se objevila i žíla tvrdě udusané hlíny. Jak stoupali k povrchu, lišejníky ze spodních jeskyní ustoupily suchým žulovým stěnám a prachu. Vzduch byl zatuchlý.
Spear se zastavil v poslední větší jeskyni těsně před tím, kde už začínala citadela. Přivolal si k sobě mladou ženu, jednu z osvobozených otrokyň z loňska, a nakázal jí: „Předej zprávu. Hodinu si odpočineme. Půjdu na výzvědy."
Žena se obrátila a jeho slova vyřídila. Spear si vzal pochodeň, zapálil ji od jedné již hořící a vyrazil. Zahnul za roh a zmizel v chodbě. Všechno bylo tak, jak si to pamatoval, a on rychle našel cestu do úzké chodbičky vedoucí k dávno opuštěným skladištím. Jediné otisky v prachu byly jeho vlastní, a ty po čtyřech letech byly již téměř neznatelné. Na konci byly dveře a Spear je pečlivě prohlédl, než se je pokusil otevřít. Panty byly zarezlé a dveře se pohybovaly pomalu, on však nespěchal a konečně mohl proklouznout na druhou stranu.
Ocitl se v místnosti. Byl v samotné citadele. Tři stěny byly vysekané ve skále, ale čtvrtá byla z maltou spojených kamenů a byly v ní další dveře. Otevřel je a nahlédl do opuštěné chodby. Rychle prozkoumal cestu a dorazil k posledním dveřím. Za nimi pak už přicházela ta část pevnosti, která se občas používala. Malá pomocná spíž vedoucí ke

schodišti, jež hodlal použít, aby se dostal do srdce citadely. Tato spižírna byla nejdál od kuchyní, a i když tu málokdy něco skladovali, občas sem někdo zavítal, aby doplnil zásoby soli ze sudů, které se uchovávaly tady. Spear vyndal kus červené látky a těžký připínáček a připíchl hadr na dveře.
Pak se vydal zpátky a připínal hadříky na každé dveře, jimiž budou muset jeho vojáci projít. Na jedné křižovatce připevnil dva klůcky, jeden červený a druhý modrý, a pak se vydal jinou cestou. O hodinu později byla druhá cesta označena modře.
Až se vrátí tam, kde na něj čekal přední voj jeho vojska, budou do citadely vyznačeny tři cesty. John Creed povede oddíl sledující žlutou stezku vedoucí na cvičiště přes postranní branku otevírající se do prostoru mezi vnějším opevněním a samotnou citadelou. On bude mít za úkol zaútočit na hradbu zevnitř a podpořit tak keshanské vojáky útočící z města.
Quint Havrevulen povede druhý oddíl po modré stezce přímo do zbrojnice a zaútočí na hlavní oddíly v citadele. On bude nejspíš první, kdo bude čelit hlavním silám Kašparova vojska.
Spearův úkol byl nejnebezpečnější, protože on povede útok po červené stezce do komnat Leso Varena. Věděl, že existuje vysoká pravděpodobnost, že skončí rychlou a ošklivou smrtí. V duchu se kvůli tomu sám se sebou přel, ale cítil, že na tento úkol nedokáže poslat nikoho jiného. Navíc si uvědomil, že když teď má vítězství na dosah, na ničem mu už nezáleží. Uvnitř byl jako led. Celá léta čekal na den, kdy Kašpara rozdrtí a oznámí mu, proč to dělá. Pomyšlení na pomstu mu již neposkytovalo útěchu. Vlastně právě naopak. Pomsta po smrti Krkavce pro něj jaksi ztrácela kouzlo.
Léta strávená očekáváním této chvíle mu náhle připadala promarněná. Chvíli předtím, než se vrhne do hry o všechno, si nejvíc ze všeho přál, aby mohl prostě odejít. Vzpomínal na vše, co ztratil, na vše, co si nechal bezmyšlenkovitě proklouznout mezi prsty, protože byl tolik odhodlaný potrestat Kašpara.
Teď si říkal, k čemu to asi bude dobré? Protože ani Kašparova smrt nepřivede zpátky jeho otce Losí volání za rozbřesku, ani jeho matku Šepot nočního větru. Jeho bratr Sluneční ruka i jeho sestřička Miliana zůstanou i nadále mrtví. Hlas svého dědečka Smích v očích uslyší pouze ve své mysli. To nic nezmění. Žádný sedlák v Krondoru náhle nepovstane v úžasu a neřekne: „Bezpráví bylo napraveno." Žádný švec v Roldemu nevzhlédne od verpánku se slovy: „Lid byl pomstěn."
Kdyby Kašpara dokázal vypudit z hlavy, byl by rád odešel od nadcházejícího vraždění. Stovky, možná tisíce lidí každou chvíli zemřou a ani jeden z nich nebude mít tušení, proč jeho život končí. Nikdo z nich nebude vědět, že umírají, protože jeden kluk přežil vyhlazení svého lidu a jeden ctižádostivý muž uzavřel pakt se zlým mágem.
Spear si povzdechl. Jakkoliv se snažil, nedokázal Kašpara ani Quinta nenávidět o nic víc, než by nenáviděl medvěda za to, že se chová jako medvěd. Chovali se prostě podle své nátury. U Kašpara to znamenalo, že byl nemocný ctižádostí a neměl žádné skrupule. U Quinta to znamenalo, že se slepě řídil rozkazy a dělal, co se mu řeklo, jakkoliv byly ty rozkazy odporné a nemorální. Ale teď Spear používal povahu jednoho z těch mužů k tomu, aby zničil druhého. Ironie celé té věci mu zdaleka nepřipadala zábavná.
Vrátil se k přednímu voji a vepředu našel všechny své důstojníky. „Všichni jsou na místě a připravení," ohlásil Quint.
Spear se posadil na kameny. „Teď budeme čekat."

***

Sklep byl prázdný a Spear svým mužům pokynul, aby za ním šli na druhou stranu. Otevřel dveře. V dálce byl slyšet slabý hluk. Nebyl příliš zřetelný, nicméně Spear věděl, že ho způsobují lidé spěchající na předem určená místa, neboť bitva začínala. Vojáci se postaví na svá stanoviště a sluhové budou připravovat vše, co je třeba během obléhání, jako jídlo, pokrývky, vodu, písek na hašení ohňů a obvazy a masti pro raněné.
Spear dal pokyn a první skupina vyrazila nahoru po úzkém schodišti. Sám vyhlédl ze dveří a viděl, že chodba je prázdná. Otevřel dveře a první dvacítka jeho bojovníků jimi proběhla. Deset mužů zahnulo doprava a deset doleva. Měli rozkaz doběhnout na konec chodby a držet pozice, dokud na místě nebude celý oddíl.
Když byla první dvacítka žoldnéřů na místě, začali přibíhat ostatní. Svá stanoviště zaujala první padesátka a Spear vydal další pokyn. Oba oddíly odběhly na určená místa. Každý měl jediný úkol: najít jedno konkrétní místo ve spodní části citadely a tam se udržet. Zabarikádují křižovatky chodeb - použijí k tomu stoly, křesla a cokoliv dalšího, co najdou - a pak je s pomocí luků a kuší ubrání, dokud Spear neprovede svůj záměr. Budou chránit boky těm, kdož zaútočí na mágovo doupě.
Spear těm za sebou ukázal, že mají jít co nejtišeji. Osobně vybral pětadvacet nejodolnějších mužů ve vojsku, v čele s obrovským vrahem Mastersonem, jenž stále nosil svou obrovskou sekeru, kterou sebral v Pevnosti zoufalství. Spear věděl, že v případě potřeby se dokáže ve chvilce prosekat i dubovými dveřmi.
Spear zabočil za roh, proběhl krátkou chodbou a pak nahoru po dalších schodech. Nahoře se ocitl před jedním schodištěm vedoucím dolů a dvěma mizejícími nahoře. Bojovníci následující jeho vybrané muže půjdou nahoru s rozkazem pobít veškeré Kašparovy vojáky, na něž narazí. Spear svých pětadvacet mužů vedl prostředním schodištěm dolů směrem k obydlí Leso Varena.
Rozběhl se chodbou vedoucí k čarodějovu prvnímu pokoji. Když se přiblížil ke dveřím, ucítil, jak se mu na krku a na pažích ježí chlupy. Zabrzdil a bez váhání zařval: „Zpátky!"
Ti za ním váhali jen okamžíček, pak začali ustupovat. V té chvíli se ozvalo nesnesitelně hlasité a pronikavé zavřeštění. Muži si zakrývali uši a ječeli bolestí. Spear, jenž byl nejblíž u dveří, utrpěl nejvíc. Jak couval, podlamovaly se mu nohy.
Když dorazil na konec chodby, zvuk utichl a Spear zatřepal hlavou, aby se mu projasnil zrak. Mlčky pokynul Mastersonovi, ať dveře vyrazí. Masterson kývl, obličej zrůzněný vzteky, a zaútočil na dveře.
Pokud Varen čekal, že Spear a ostatní utečou nebo zůstanou ležet omráčení na chodbě, šeredně se spletl. Masterson

udeřil do dveří vedle závory, až vylétly třísky. Sekl ještě třikrát a prkna se rozletěla. Jedním kopnutím vyrazil dřevo mezi závěsy a úchytem závory a dveře se otevřely. Masterson se vrhl dovnitř a Spear ho těsně následoval.
Pětadvacet mužů vrazilo do místnosti za Spearem. Na druhém konci stál Leso Varen. Štíhlý mág vypadal spíš rozhořčeně než ustrašeně a řekl jen: „Tohle je vážně příliš."
Mávl rukou a Speara náhle obalila bolest. Nedokázal stát a meč mu vypadl z prstů, které ho odmítly poslouchat. Ostatní muži se svíjeli na podlaze nebo padali na kolena a zvraceli.
Spear viděl, jak jeho muži všude kolem omdlévají. Jen Masterson se zřejmě dokázal udržet na nohou, a i on s každým krokem vrávoral. Vida, že obrovský válečník nějak odolává jeho kouzlu, si Varen povzdechl, jako by mu docházela trpělivost. Zvedl něco, co vypadalo jako hůlka z tmavého dřeva, ukázal jí na Mastersona a pronesl pár slov.
Mastersonovu hlavu a ramena obklopily plameny a on zařval bolestí. Sekera spadla na zem. Hromotluk klesl na kolena a marně se snažil uhasit plameny, které měly ošklivou zelenou barvu a plnily místnost mastným kouřem a zápachem hořícího masa.
Spear se pokoušel popojít, i když se mu všechny svaly v těle stahovaly křečí. Nedokázal přimět prsty, aby se chopily meče, i když měl jílec na dosah ruky. V zoufalém vzdoru vytáhl od pasu dýku, sebral zbývající síly a hodil ji po čarodějníkovi.
Mířil přesně, ale Varen tam jen stál a dýka se kousek před ním zastavila se zachřestěním jako by narazila na neviditelnou zeď, a dopadla na podlahu. Varen pak přistoupil ke Spearovi a zastavil se nad ním.
„Spear Sokol, že? Jen žasnu," prohodil tiše. Jeho hlas jen stěží pronikl sténáním a pláčem ostatních mužů v místnosti. Zadíval se na Spearovu pravou ruku. „Myslel jsem, že ti ji mají useknout," poznamenal. „To je ta potíž s Kašparovými lidmi. Nemůžeš se na ně spolehnout, že budou dbát na detaily. Nejdřív jsi měl zemřít v Saladoru a neměl jsi tolik slušnosti, abys to udělal, pak se tu nečekaně objevíš s vojskem... je to vskutku protivné, Speare!" Naklonil se blíž, takže měl tvář jen pár palců od Spearova obličeje.
Mladý muž se snažil zvednout do sedu, odmítal padnout na podlahu. „Jsi hodně umíněný kluk, viď?" zeptal se Varen, trochu do Speara strčil a ten poslušně spadl. „Asi to nebude všechno jen tvoje chyba, nakonec jsi nemohl jen tak hvízdnutím přivolat keshanské vojsko. Moc rád bych věděl, jak jsi dokázal, aby se Ryan a Carol na něčem shodli, ale nemám dost času a nemůžu si tu prostě jen tak povídat." Došel k oknu a vyhlédl ven. „To tedy nevypadá dobře. Keshané na hradbách a oddíly mužů, které nepoznávám, otevírají hradební bránu. To rozhodně nepůjde."
Otevřel okno a mávl hůlkou směrem ven. Spear cítil, jak sesílá kouzla na jeho lidi dole. Ale všiml si, že pokaždé, když to Varen udělá, bolest, jíž zakoušel, nepatrně zeslábne. Už ho nešálil zrak a mohl se trochu pohnout.
Po kratším útoku na bojovníky mezi hradbami se Varen opět obrátil ke Spearovi. „No, i když je tohle náramná legrace, je čas, abys zemřel," prohlásil, odložil hůlku a vytáhl od pasu dýku. Odhodlaně zamířil ke Spearovi.

***

Creedovi muži se dostali na hradby dřív, než si olaští obránci uvědomili, že mají nepřítele v zádech. Keshané se prohnali městem jako prérijní požár uprostřed léta, a olaští vojáci, kteří dostali rozkaz spořádaně ustoupit, se k bráně přihnali v naprostém zmatku.
Muži na hradbách, s očima upřenýma na keshanské psí vojáky se žebříky a obléhacími želvami, náhle zjistili, že nepřátelé jsou na hradbách vedle nich a další chvátají po kamenných schodech na hradební ochoz. Lučištníci, kteří měli zasypávat opeřenou smrtí Keshany dole, nyní zápolili v boji muže proti muži s ozbrojenými vetřelci.
Creed se rozhlédl kolem sebe a spokojeně kývl, neboť jeho přepadový oddíl již dorazil k bráně, kde přemohl její obránce a začal ji otevírat, aby Keshané mohli dovnitř. V té chvíli napravo od brány zahřměl výbuch, do vzduchu vyšlehly plameny a muži na všech stranách létali vzduchem. Druhý a třetí energetický výbuch způsobily, že se muži vrhali do úkrytů nebo se dali na útěk. Creed se otočil a uviděl muže v hábitu, jak chvíli shlíží dolů z okna, než se otočil.
Ať už si mág myslel cokoliv o tom, co dělá, způsobil jen větší zmatek, který pomohl vetřelcům. Creed na své muže zařval, ať otevřou bránu, a jakmile zahlédl, že se otevírá, věděl, že tato část boje skončí do půl hodinky. Když viděl, jak to vypadá na hradbách, začal své vojáky, stále ještě vybíhající z podzemních chodeb, posílat ke dveřím do citadely. Útok byl tak rychlý, že dveře ještě zůstaly otevřené. Creed mohl muže poslat dovnitř na pomoc Quintovu a Spearovu oddílu.
Podíval se nahoru a uvažoval, jak boj asi vypadá tam. Když byli Keshané za hradbami, bitva byla rozhodnutá. Kašparovo vojsko bude poraženo - Creed zasalutoval Spearově vynalézavosti a doufal, že mládenec bude žít dost dlouho, aby viděl, jak to skončí.
Keshanští vojáci se hnali bránou s dobývacími žebříky a Creed si k sobě přivolal kapitána velícího keshanským útočným silám. „Už jsme uvnitř!" křikl na něj a ukazoval na bránu. „Ty žebříky odložte tam a tam-" ukázal na dvě místa, „-a rozdrtíme jejich oddíly ze dvou stran."
Kapitán nápad přijal a poslal své muže na vyznačená místa. Creed se ještě rozhlédl, aby se ujistil, že všechno jde podle plánu, a s uspokojením viděl, že olaští vojáci odhazují zbraně a začínají se stavět k hradbě.
Creed si přivolal záložní oddíl a vyrazil do citadely. Doufal, že kapitán Quint to má stejně snadné jako on.

***

Kapitán Quint Havrevulen klečel za provizorní barikádou - převráceným stolem v jídelně pro vojáky. Se svými muži dorazil do zbrojnice a zjistil, že vévoda své záložní oddíly ubytoval v jídelně, aby se vojáci snadno dostali do kterékoliv části citadely.

Quint naneštěstí nemohl dostat dveřmi dost mužů na soustředěný útok. Už dvakrát vyvedl asi deset svým mužů z velké spíže, odkud se také vcházelo do jídelny, ale pokaždé byli zatlačeni zpět. Teď se na balkoně nad jídelnou postavili lučištníci a každý Quintův muž, který by se pohnul, by nejspíš skončil prošpikovaný šípy.
Jediné, co útočníky trochu chránilo, byla hromada stolů okolo, a každý olaský voják, jenž se přes ni pokoušel dostat, zemřel. Žoldnéř vedle Quinta sebou trhl pokaždé, když do dřeva nebo do zdi za nimi narazil šíp. „Dostanem se z toho, kapitáne?" zeptal se.
„Ať se propadnu, jestli to vím," přiznal Quint. „Ale to sezení tady mě začíná pořádně nudit." Rozhlédl se kolem sebe a kývl na dva muže. „Pomozte mi zatlačit ten stůl o kousek dál," nakázal jim. Posunuli stůl asi o čtyři stopy a Quint dal dalším mužům znamení, ať udělají totéž se stoly po stranách. Brzy měli dost místa, aby ze spíže mohlo vylézt dalších deset mužů a připravit se k útoku.
Právě když se Quint chystal dát pokyn k útoku, kdosi zavolal: „Už jste připravení se vzdát, psi?"
„Kdo umřel a jmenoval tě velitelem, Alexeji?"
Na chvíli se rozhostilo ticho, pak se tentýž hlas zeptal: „To jsi ty, Quinte?"
„Nikdo jiný!" křikl Quint.
„Mysleli jsme, že už budeš mrtvý."
„Nerad jsem vás zklamal, ale měl jsem jiné plány."
„Vévoda mě bohatě odmění, když mu přinesu tvoji hlavu, můj kapitáne."
„Stačí, aby sis sem pro ni přišel," odsekl bývalý zvláštní kapitán olaského vojska. Když nepřišla žádná odpověď, dodal: „Nebo by sis chtěl nejdřív promluvit?"
„O čem to mluvíš?"
„O vyjednávání."
Znovu nastalo ticho, pak důstojník jménem Alexej řekl: „Odsud slyším docela dobře. Tak povídej."
„Touhle dobou už by se mělo přes bránu dostat pár tisíc keshanských psích vojáků, Alexeji. V citadele už jsou dvě další kumpanie žoldnéřů a další přicházejí z jeskyní. Nás tady máš možná v hrsti, ale zaručuju ti, že jestli pošleš běžce, zjistíš, že ostatní jednotky jsou na všech stranách v pěkné kaši. Nemůžete vyhrát. Ale pokud zastavíš boj, ty a tví muži přežijete."
„A když zastavím boj a ty si jen vymýšlíš, vévoda mě nechá vykuchat."
„Tak pošli ty běžce. Zjisti si situaci. Já můžu počkat." Quint se zazubil na vojáky kolem sebe, „Já nikam nespěchám, dokud moje strana vyhrává."
Nastalo velmi dlouhé ticho, potom důstojník jménem Alexej zavolal: „Máš spoustu špatných vlastností, kapitáne Quinte, ale nikdy jsi nebyl lhář. Jaké podmínky nabízíš?"
„S muži, kteří se jenom řídí rozkazy, nemáme žádné spory. Odložte zbraně a dostanete milost. Nevím, kdo to tu povede, až celá věc skončí, ale ať to bude kdokoliv, bude potřebovat vojáky, aby v Olasku udržel pořádek. Taková je situace. Budeš čekat, a až ostatní kumpanie zaútočí skrz ty dveře za vámi, my vylezeme přes tyhle stoly. Jestli se vzdáte hned, všichni se dožijete zítřka. Můžeme si tu dokonce sednout a dát si spolu pivo, až se usadí prach. Tak co to bude?"
„Pošlu běžce, Quinte, a řeknu svým mužům, aby nestříleli, pokud vy zůstanete za těmi stoly. Platí?"
„Platí!" Quint odložil meč a pokynul svým mužům, že si můžou chvíli v klidu odpočinout. „Tohle by mohlo vyjít," šeptl. Vykoukl zpoza stolu a viděl, že lučištníci odložili luky a opírají se o ně a střelci sklonili kuše. Zase se posadil. „Doufám, že jinde to jde taky tak dobře," prohlásil.
20. Rozřešení

Spear se díval.
Leso Varen se k němu pomalu blížil a volně svíral dýku. Speara bolelo celé tělo, ale bolest nebyla nesnesitelná, rozhodně byla menší, než jakou zakusil, když ho tenkrát Pasko s Robertem zachránili, menší, než když na něj zaútočili tanečníci smrti, menší, než když mu usekli ruku. Soustředil se na to, že už zakusil vetší bolest a přežil to.
Sbíral vnitřní sílu a čekal, protože věděl, že k útoku na mága bude mít pouze jednu příležitost. Bezvládně svěsil hlavu, jako by už neměl sílu ji udržet vztyčenou.
Varen si nevšímal vojáků okolo. Když došel až ke Spearovi, řekl: „Jsem ohromen, Speare. Jsi mnohem odolnější, než bych si myslel. Víš, tu noc, když jsi skládal přísahu a já jsem tě prohlížel, říkal jsem Kašparovi, že je na tobě něco divného. Ne jako kdybys byl podvodník, ale spíš... naprosto bez pochybností. Tušil jsem, že máš nějaký výcvik, ale kdybys uměl používat magii, nepřežil bys v téhle místnosti ani minutu. Všude jsem rozmístil ochrany." Povzdechl si, jako by byl přepracovaný. „Víš, mám nepřátele." Mávl rukou a zeď se rozmazala a vytratila se. Byla to jen iluze a Spear nyní viděl, že místnost je o celých deset stop delší, než si myslel. Na protější zdi visela v řetězech nahá a zkrvavená žena. Spear ji okamžitě poznal. Byla to Alysandra. Nevěděl, je-li ještě naživu, a navíc se musel plně soustředit na poslední pokus se ubránit. Varen pokračoval. „Naše milovaná lady Rowena se mě pokoušela zabít." Hlas mu stoupal, až úplně vřeštěl. „Ona se mě pokoušela zabít!"
Obrátil se zády ke Spearovi a spěchal k bezvládné ženě. „Myslela si, že mě svede!" Zasmál se, obrátil se zpátky ke Spearovi a vychrlil ze sebe: „Podívej, já se pomuchluju stejně rád jako kdokoliv jiný, ale občas mě takové věci jenom rozptylují. Kromě toho je to vzhledem k tomu, oč se poslední dobou pokouším, špatný druh energie. Hrozně podporuje život a je silně reprodukční a tak, ale já se zrovna teď soustředím na zcela opačné pole, pokud chápeš, co tím myslím. Takže místo trochy legrace v posteli - a dýky v zádech - jsem si řekl, že by mohla přispět k mé práci vhodnějším způsobem - nebo z jejího hlediska méně vhodným." Zasmál se a Spear poznal, že podle všech měřítek je ten muž naprosto šílený.

Varen vzal Alysandru za bradu. „Ještě v tobě trocha života zbývá, viď, drahoušku?" Pozorně se na ni zadíval, „Pomalá smrt je ta nejlepší smrt... pro mne. Pro tebe to ale musí být náramně nepříjemné." Znovu se zasmál, pustil ji a zamířil zpátky ke Spearovi. „Nepřekvapilo by mě, kdybych zjistil, že vy oba pracujete pro jednoho mého starého nepřítele. Nerad to říkám, ale nemám čas tě přikovat ke zdi a zjistit si to. I kdybys pro něj však nepracoval, stejně jsi mi vážně znepříjemnil život, Speare. Přivést sem vojsko, vyplenit město a všechen ten hluk." Vykulil oči a nadšeně dodal: „Mám rád ječení a krev, víš. Je to hezké." Klekl si vedle Speara. „Moc rád jsem tě zase viděl, ale musím naše setkání ukončit. Obávám se, že Kašpar každou chvílí ztratí město, v kterémžto případě se musím přesunout do svého nového domova." Usmál se. „Loučím se." Jak Spear čekal, rozpřáhl se dýkou a mířil na Spearův obnažený krk. Spear sebral všechny síly a bodl dýkou, již si vytáhl z opasku. Varenův sek odrazil, neboť ač byl Varen mocný mág, v používání chladných zbraní byl ve srovnání se Spearem hotový žabař. Varenovi vyletěla čepel z ruky a zachřestila na podlaze.
Spear se ohnal znovu, avšak zjistil, že jeho čepel od Varenovy kůže odrazila nějaká záhadná zbroj. Náraz nicméně mága odhodil dozadu. Varen přistál tvrdě na zadku a bolest, která Speara trápila, náhle polevila.
Spear se zhluboka nadechl a vstal. „Takže ocel tě nezraní, co?"
„Obávám se, že ne," opáčil Varen a s přimhouřenýma očima se vyškrábal na nohy. „Víš, tohle už rozhodně není zábavné. Prosím, umři hned!"
Natáhl ruku a Spear cítil nárůst energie. Jen párkrát viděl, když Pug nebo Magnus sbírali sílu, a výsledek byl obvykle tuze působivý. Spear v nejmenším nepochyboval, že pokud nechá mága své kouzlo dokončit, výsledek se mu nebude vůbec líbit.
Ve chviličce, jež mu ještě zbývala, věděl, že meč by mu nebyl k ničemu stejně jako prve dýka. Ucítil cosi pod halenou a popadl tvrdý míček, který mu dal Nakor na cvičení. V zoufalé snaze narušit mágovi soustředění se rozpřáhl a vší silou míček hodil. Kulička prošla Varenovou energetickou zbrojí a zasáhla mága tvrdě do hrdla. Zaklínání bylo přerušeno a energie se z místnosti vytratila. Varen vytřeštil oči a popadl se za krk. Snažil se nadechnout, ale bylo vidět, že nemůže dýchat. Spear k němu popošel a Varen padl na kolena. Ve tváři už byl celý rudý a na hlavě mu začínaly nabíhat žíly. Kdosi řekl: „Myslím, žes mu rozdrtil průdušnici."
Spear se ohlédl a viděl, že jeden z vojáků vstává. Spear ukázal na velký hliněný předmět u dveří, šestiboký a pokrytý tajuplnými nápisy. „Vidíš to?" zeptal se. „Rozbij to. Porozhlídni se tu, určitě jich najdeš víc. Rozbij je všechny."
Spear došel ke svíjejícímu se mágovi a zadíval se na něj. „To je ale pitomý způsob, jak zemřít, co?" prohodil. Poklekl, Varena trochu narovnal, přesunul se za něj, oběma rukama ho uchopil za hlavu a prudkým trhnutím černokněžníkovi zlomil vaz. Tělo Leso Varena se zhroutilo na podlahu.
Spear vstal a došel k bezvládné ženě u zdi. Sundal jí řetězy, jemně ji položil na zem a zadíval se do tváře, kterou kdysi tolik miloval. Její krása byla ošklivě poničená, protože Varen s dýkou nezacházel zrovna jemně. Spear si sundal plášť a Alysandru do něj zavinul. Přivolal si jednoho z vojáků a nakázal mu: „Vezmi ji ven a najdi ranhojiče, ať se jí pokusí zachránit." Voják ji vzal do náručí a odnesl ji z místnosti.
Když byla rozbita i poslední ochrana, ve vzduchu zapraskala energie a v místnosti se zhmotnili tři muži. Na mrtvého mága se zadívali Pug, Magnus a Nakor. „Vedl sis líp, než jsem si myslel," utrousil Nakor.
„Odveď všechny ven, Speare," přikázal mladíkovi Pug. „Jsou tu věci, kterým se můžeme postavit pouze my." Zadíval se dolů. „To, že je tělo mrtvé, ještě neznamená, že magie zmizela. Stále tu mohou být nějaké pasti."
Spear vojákům rozkázal odejít.
Magnus kývl. „Nakor má pravdu. Zvládl jsi to dobře."
„Jak probíhají boje?" chtěl vědět Pug.
Spear pokrčil rameny. „Netuším. Od Creeda ani od Quinta jsem nedostal žádné zprávy, ale když je teď tenhle... člověk mrtvý, půjdu zařídit, aby to celé skončilo."
Jak se obracel k odchodu, Pug ho chytil za ruku a podíval se mu do očí. „Než najdeš Kašpara, zapamatuj si tohle: celý život tě ošklivě zneužívali, konkláve i Kašpar. Byl bych tě obětoval, pokud bych tak mohl zabít tohoto svého nepřítele?" Ukázal na Varenovu mrtvolu. „Stokrát, příteli." V očích se mu mihla bolest. „Nebyl bys prvním z těch, na nichž mi záleželo, kdo by zemřel." Sevřel Spearovi ruku pevněji, „Konkláve od tebe nebude už nic dalšího žádat. Odteď patří tvůj život jenom tobě, můžeš s ním nakládat, jak se ti zlíbí. Pomůžeme ti, jak to jen půjde, můžeme ti dát zlato, zemi, zařídit pro tebe milost jak na Ostrovech, tak v Roldemu. Požádej, oč budeš chtít, a pokud to budeme moct zařídit, uděláme to. Jednu věc ale musíš pochopit. Stojíš na rozcestí a od této chvíle to, čím budeš, záleží jen a jen na tobě. Rozhodni se, jakým člověkem chceš být... a pak jednej."
Spear kývl. „Zrovna teď mám jenom jeden cíl, Pugu. Najdu Kašpara, a teprve až mu vezmu život, budu si dělat starosti se zbytkem toho svého."
Bez dalšího slova popadl meč a odešel za žoldnéři z mágova doupěte.

***

Spear vykřikl rozkaz a máchl mečem. Jeho kumpanie narazila na místnost plnou olaských vojáků, kteří zřejmě byli odhodláni bránit tuto část citadely i za cenu vlastního života. Boj místnost po místnosti byl krvavý a zarytý. Spear cestou minul pár raněných a hodně mrtvých na obou stranách.
Bojoval už dvě hodiny a na bolest, kterou mu mág způsobil, dávno zapomněl. Co vyšel z mágova křídla, vyčistil už půl tuctu pokojů. Běžci mu přinášeli zprávy, že prostor kolem šancí a nižší podlaží citadely jsou zabezpečeny a že byli vyčleněni muži na doprovod olaských zajatců. Ale čím blíž se dostával ke Kašparovu trůnnímu sálu, tím zuřivější byla obrana.
Boje probíhaly po celý zbytek dne. Spear se musel dvakrát vzdálit, aby se mohl najíst a napít. Ruce měl jako z olova, ale

stále se vracel ke svým mužům. Po hodinách boje si uvědomil, že trůnní sál obklíčili, a tak rychle vyslal běžce, aby zajistil, že budou hlídány všechny východy. Přivolal si k sobě asi deset mužů, protože věděl, že ze sálu existují i další, méně nápadné cesty. Našel vchod do služebnických chodeb, a když otevřel dveře, málem to zaplatil životem. Zachránily ho jen jeho výjimečně dobré reflexy, takže výpad mečem, jenž ho při zvednutí petlice přivítal, dokázal odrazit.
„Píky!" zařval a přiběhli jeho muži s dřevcovými zbraněmi, které sklopili a zatlačili obránce zpátky do úzkého průchodu. Spear a další muži je následovali. V chodbě bylo jen půl tuctu mužů, a když dva z nich zabily píky, ostatní se obrátili a utekli. Spear spěchal za nimi a zastavil se až přede dveřmi do trůnního sálu. Do dveří byla vyvrtaná díra zakrytá kouskem kovu na hřebíku, aby sluhové mohli nahlédnout dovnitř a ujistit se, že vévodu nebudou vyrušovat při zasedání.
Spear se podíval do sálu a viděl, že Kašpar stojí uprostřed místnosti a řídí obranu. Měl na sobě černou zbroj, hulákal rozkazy a vypadal docela jako onen medvěd zahnaný do úzkých, jehož Spear před mnoha lety zabil, aby ho ochránil. Spear usoudil, že by se k němu dokázal dostat dřív, než si Kašpar uvědomí, že je v místnosti, ale nebyl si jistý. Lepší chvíli počkat a přesvědčit se, jak bude probíhal útok na tři hlavní vchody. Spear věděl, že si může dovolit obětovat víc vojáků než Kašpar, protože ten měl u sebe jen necelou rotu.
Zvenčí se ozval hlas, hovořil roldemsky se silným přízvukem - keshanský velitel. „Přijmeš milost?"
Kašpar se zasmál. „Nikdy!"
Spear ovšem jen nerad viděl, když muži umírali zbytečně. O výsledku už stejně nebylo pochyb. Kašpar byl poražen a netrvalo to ani den. Nebylo třeba, aby zemřeli další vojáci. Spear rozkázal: „Pošlete zprávu, že tu chci mít co nejvíc mužů. Až otevřu ty dveře, půjdu rovnou dovnitř." Muži za sebou řekl: „Ty půjdeš napravo." Muži za ním zase: „A ty nalevo. Vždycky jeden muž doprava, druhý doleva. Vrazíte tam a odlákáte obránce ode dveří. Skoncujme s tím!"
Počkal, než muži pošlou jeho rozkazy dozadu, pak zvedl petlici a zaútočil. Zprvu ho nikdo nezpozoroval, pak ho Kašpar musel zachytit koutkem oka, protože se obrátil právě včas, zvedl meč a odrazil Spearův výpad.
Ti poblíž vévody se obrátili a začali ho bránit, ale rychle se do nich pustili ostatní žoldnéři, kteří přiběhli ze služebnického průchodu. Spear se rozmáchl a ťal shora, ale na poslední chvíli změnil směr seku a téměř Kašparovi uťal ruku v rameni. Vévoda však včas uhnul a vykulil oči, protože poznal protivníka. „Speare!" Vyrazil do protiútoku a přinutil Speara couvnout. „A s oběma rukama. To musí být vskutku náramný příběh." Provedl zuřivou kombinaci seků, jimž naprosto scházela elegance, zato byly velice účinné.
Spear se neodvažoval od Kašpara ani na okamžik odtrhnout zrak, tak byl vévoda odhodlán jej porazit, ale vycítil, že se rytmus boje mění. Když s vlastními muži zaútočil zezadu, obránci u dveří byli vbrzku přemoženi. Kašpar sekal a odrážel soupeřovy výpady. Tvář měl staženou v masku soustředění a svého okolí si vůbec nevšímal, jak se snažil Speara zabít.
Spear věděl, že je mnohem lepší šermíř, jenomže byl unavený, stále měl bolesti a pravou ruku ještě neměl úplně v pořádku. Jediná chybička z jeho strany bylo vše, co Kašpar potřeboval.
Kolem obou zápasníků utichal hluk, jak meče padaly na podlahu a muži přestávali bojovat. Po několika minutách se v místnosti ozývalo jen sténání raněných a řinčení Spearova a Kašparova meče.
Kašpar byl celý rudý a supěl. Spear cítil, že nutně potřebuje celou věc ukončit, jenomže Kašpar mu neposkytl sebemenší možnost. Pak Kašpar ustoupil na špatnou stranu a narazil nohou na mrtvolu na podlaze. Nepatrně zavrávoral a vtom po něm Spear skočil jako kočka po myši. Dostal se přes Kašparovu obranu, jeho čepel zachytil svou zbraní a zkroutil ruku, čímž Kašparovi vyrazil meč. Vzápětí Kašpar znehybněl, jak mu Spear opřel hrot meče o hrdlo.
Připravoval se na poslední ránu, avšak Spear mu jen dál tiskl meč na zranitelnou kůži a řekl: „Svažte ho!"
V tomto okamžiku do místnosti vrazil John Creed. „Dokázal jsi to!" vyhrkl.
„My to dokázali," opáčil Spear a rozhlédl se kolem sebe. „A spousta mužů to vítězství zaplatila životem."
„Tak proč jsi ho nevyřídil?" chtěl vědět Creed.
Když Kašparovi poutali vojáci ruce za zády, Spear se mu podíval do očí. „To by bylo příliš rychlé," odpověděl. „Chci, aby plně pochopil, co všechno ztratil, co všechno jsme mu sebrali." Odložil meč. „Kromě toho ho můžu zítra pověsit stejně snadno, jako mu dneska podříznout krk."
Podíval se po ostatních a nakázal: „Ať každý ví, že citadela je naše. Potom ať ustanou boje."
Přistoupil k němu velitel keshanských bojovníků, kteří zaútočili na sál. „Kapitáne, stáhneme se podle dohody. Citadela je tvoje."
„Děkuju a díky patří i vašemu císaři," pravil Spear. „Asi není moc velká naděje, že by se cestou zpátky k přístavu dalo zabránit drancování, že?"
Kapitán pokrčil rameny. „Kořist patří k válce, ne?" Sklonil hlavu a pak zařval rozkaz a keshanští psí vojáci začali odcházet.
Když byli pryč, promluvil Creed. „Jestli ve městě zůstane něco cennýho i potý, co odejdou, naši mládenci budou žasnout."
Spear se usmál. „V citadele je toho dost, aby se každý voják cítil jako boháč. K tomu se dostaneme zítra. Ať se postarají o raněné a kuchaři ať se pustí do vaření. Jestli mají ostatní hlad jako já, tak za den vyjíme veškeré zásoby."
Creed kývl a šel zařídit Spearovy rozkazy. Spear se obrátil na dva strážné hlídající Kašpara. „Jeho prozatím držte tady, ale všechny ostatní ať odvedou na cvičák a hlídají je tam."
Spear vrátil meč do pochvy, vyšel z Kašparova trůnního sálu a spěchal do jeho komnat. Toho, jak se na něj dívají poplašení sluhové, si nevšímal. Když se dostal k Nataliiným dveřím, našel tam na stráži celý oddíl. Podíval se na ně a sdělil jim: „Je po všem. Kašpara jsme zajali. Odhoďte zbraně, nebo se vrátím s padesáti chlapy. Vaší paní nikdo neublíží."
Muži se po sobě podívali a pak pomalu odložili meče. „Jděte dolů na cvičiště a počkejte tam. Ráno dostanete milost."

Strážní pomalu odcházeli, a když byli pryč, Spear otevřel dveře do Nataliiných komnat. Zahlédl jakýsi pohyb a honem se sehnul. Dýka se neškodně odrazila ode zdi. Spear zvolal: „Prosím, už ničím neházej, Natalie!"
Zadíval se do rohu, kde Kašparova sestra čekala s další dýkou v ruce. „Speare!" vykřikla a z hlasu jí čišela směsice úlevy, štěstí a nejistoty. „Kašpar říkal, že jsi ve vězení." Pak si všimla jeho pravé ruky a dodala: „A zmrzačený."
Spear k ní pomalu zamířil. „Podařilo se mi to všechno přežít."
„A co teď?" zeptala se. „Je Kašpar mrtvý?"
„Ne, je mým zajatcem," oznámil ji Spear.
„Tvým zajatcem? Já myslela, že na nás zaútočili Keshané a Roldemští."
„To ano, ale oni podporovali můj útok na citadelu." Posadil se na postel a kývl na Natalii, ať si k němu přisedne. Ona se pomalu přiblížila a Spear ji vzal za ruku. „Je to dlouhý příběh a jednou ti ho povím, ale teď musím zařídit spoustu věcí, než se budu moct bavit o detailech. Chci tě jenom ujistit, že jsi v bezpečí. Nikdo ti neublíží a já zařídím, aby všichni respektovali tvé postavení."
„Jako co?" optala se Natalia. „Jsem tvoje trofej, Speare?"
Usmál se na ni. „Připouštím, že bys byla skutečně výjimečná trofej." Vstal, vzal její ruku do své a pravil: „Lhal bych, kdybych řekl, že k tobě nechovám žádné city, Natalie, ale taky bych lhal, kdybych ti tvrdil, že tě miluju z celého srdce. Navíc je tvoje budoucnost teď ještě méně ve tvých rukou než před Kašparovým zajetím. Tehdy jsi byla jen nástrojem jeho diplomacie, kdežto teď jsi mnohem víc."
„Jak to myslíš?"
„Jsi dědičkou Olaska. Odstranění tvého bratra zanechává v oblasti nebezpečné politické vakuum. Kesh zajistí, že se tohoto území nepokusí zmocnit Ostrovy, a Ostrovy zase udrží na uzdě Kesh a Roldem, ale někdo ze sousedů by v tom mohl vidět příležitost, jak na Kašparův trůn dosadit vlastního dědice. A to nesmíme dovolit."
Natalia kývla. „Rozumím. A co můj bratr? Zemře?"
„Tohle o mně ví jenom hrstka lidí. Narodil jsem se v Orosinských horách. Na Kašparův rozkaz byl můj lid zničen. Jsem možná jediný živý muž ze svého lidu, a v den, kdy jsem zjistil, že zůstanu naživu, jsem přísahal, že svůj lid pomstím."
Natalia neříkala nic, ale zbledla. „Ráda bych teď byla sama, jestli ti to nevadí, Speare."
Spear se uklonil a odešel. Venku si všiml, že olaskou gardu nahradili dva jeho vojáci. „Hlídejte tyto dveře a chraňte dámu uvnitř. Za chvíli pošlu někoho, aby vás vystřídal."
Oba muži kývli a zaujali místa po stranách dveří.
Spear se rychle vrátil do trůnního sálu. Ještě bylo třeba hodně vykonat, ale právě nyní ze všeho nejvíc potřeboval něco k jídlu. A pak nejspíš horkou lázeň. Ať už bylo třeba učinit jakékoliv rozhodnutí, počká to do zítřka.

***

Než si to Spear stačil uvědomit, byl večer. Celé odpoledne věnovali odzbrojování opardumské posádky, dávali vojákům milost a posílali je na byt mimo citadelu. Natalia je bude brzy potřebovat, ale ne všem mužům, kteří sloužili jejímu bratrovi, bude dovoleno znovu vstoupit do služby.
Vláda byla předána baronům Visnijovi a Stolinkovi. Ti se postarají o krátkodobé potřeby města a okolního kraje. Už bylo vidět, co všechno bude potřeba zařídit, protože i když byla invaze krátká, byla drsná. Jak Spear tušil, ustupující Keshané sebrali ve městě všechno, co mělo nějakou cenu, a tam, kde nic nenašli, zapálili aspoň domy. Přesto Spear baronům rozkázal zařídit zákaz vycházení a přijmout nějaké muže do purkrabské gardy, aby chránili občany před dalším rabováním a násilím.
Jeden ranhojič mu sdělil, že Alysandra přežije, ale bylo to těsné. Spear s tou zprávou poslal běžce za Pugem do mágových pokojů. S postupem času byl Spear stále neklidnější. Vyhrál, a pokud by bral v úvahu jen vojenské záležitosti, vítězství vyšlo lacino. Spear však věděl, jakou cenu za ta léta zaplatil, aby tohoto vítězství dosáhl. A jeho práce ještě neskončila. Naživu byli ještě dva muži - přičemž jeden z nich byl nyní jeho spojenec - kteří byli zodpovědní za vyhubení jeho lidu.
Jedna věc ho ale skutečně rozčilovala: Amafi. Zrádnému sluhovi se během bitvy podařilo nějak uniknout. Dal jeho slušný popis svým důstojníkům, ale Amafi nebyl mezi mrtvými ani zajatými. Zajatci, kteří ho znali, tvrdili, že se od Kašparova boku ztratil jen chvíli před konečným útokem na trůnní sál.
Spear si nadával do hlupáků, protože Amafi musel uniknout stejnými cestami, kudy se Spear do citadely dostal. Věděl, že bude-li mít příležitost, jednou si Amafiho najde a donutí ho zaplatit za svou zradu.
Naobědval se stranou od ostatních, protože si potřeboval sám v klidu promyslet, co má dělat, než to začne probírat s někým jiným. Věděl, že Creed splní jeho rozkazy, a kdyby nařídil zatknout Quinta, bývalý kapitán by byl ve chvilce v řetězech.
Puga viděl jen jednou a Nakora dvakrát. Oba muže zřejmě nesmírně rozrušilo to, co našli ve Varenových komnatách. Nemluvili o tom, ale z jejich chování bylo zřejmé, že některé důležité záhady stále ještě nerozřešili. Spear o tom příliš nepřemýšlel, věděl, že až přijde čas, všechno podstatné mu řeknou. Momentálně měl dost vlastních problémů, které musel vyřešit.
Když začalo odpolední zasedání, přišel za ním Visnija. „Dostal jsem zprávu od zástupce Roldemu, Speare. Mají několik požadavků a návrhů, přičemž některé z nich jsou jen zdvořile vyjádřené požadavky."
„O co jde?"
„Chtějí odškodněni za to, že jejich flotilu použili Keshané, což znamená, že jim vadí, že Keshané mohli vydrancovat město a oni ne. V Kašparově pokladnici máme plno zlata. Bitva skončila tak rychle, že dokonce ani muže, kteří ji hlídali, nenapadlo sebrat zlato a utéct. Ale taky potřebujeme zlato na obnovu."

„Budu se řídit vaším rozhodnutím, protože je to vaše město, ne moje. Já bych ale nejdřív znovu budoval a dluhy platil až potom."
Visnija kývl. „Souhlasím. Když zaplatíme Roldemským jejich krvavé peníze, budeme muset na lidi uvalit daň v době, kdy si to můžou nejméně dovolit."
„Co je nového od Ostrovů?"
„Zatím nic, ale každou chvíli čekám seznam jejich požadavků," odpověděl Visnija suše.
Spear došel ke stolu, kde čekal zbytek jeho narychlo svolané rady. „Co dál?" zeptal se.
„Někteří muži se ptají, Speare," promluvil Stolinko, "jestli hodláš být novým vévodou."
Spear se zasmál. „To by krále Roldemu pořádně namíchlo, co? Rovnou by tu svoji flotilu obrátil a vysadil tu Keshany, jen aby mě odsud vypudil." Zavrtěl hlavou. „Ne, mám jiné plány."
„Tak kdo bude vládnout?"
„Logickou volbou je Natalia," prohlásil Spear.
„Dokáže ale udržet Olasko?" zeptal se Visnija. „Je tu plno šlechticů, tady i mezi sousedy, kteří vyrazí na pochod, jakmile naši žoldnéři odejdou, pokud bude ona na trůně sedět sama."
„Nemůžu ji dost dobře nutit, aby se za někoho vdala, jen abych zajistil stabilitu v této oblasti," namítl Spear.
„Proč ne?" opáčil Stolinko. „Nebylo by to poprvé."
Spear se nad tím zamyslel. „Pošli pro kapitána Quinta a lady Natalii."
Mlčky čekal, sumíroval si v hlavě, co řekne, a když oba přišli, začal: „Mám pár problémů, které je třeba vyřešit."
Quint se podíval na lady Natalii a lehce se uklonil. Ta si ho nevšímala.
„Quinte," pokračoval Spear, „mám jeden problém. Za prvé se ti musím přiznat k tomu, že jsem ti lhal."
Quint pokrčil rameny a řekl: „Na tomhle dvoře by bylo mnohem pozoruhodnější, kdybys to neudělal."
„Vzpomínáš, jak jsi mi vyprávěl o tom chlapci, kterého zabil Krkavec?"
Quint kývl.
„Tak ten chlapec nezemřel, Quinte. Jsem to já."
Quint zvedl obočí, jako by nemohl uvěřit vlastním uším, „Ty?"
„Pokud vím, jsem jediný žijící orosinský muž."
Quintovi zřejmě nebylo dobře po těle. „Takže tys celou dobu plánoval, že Kašpara svrhneš?"
Spear kývl a viděl, jak se Natalii blýsklo v očích, třebaže pusu neotevřela. Přesto měl celkem jasnou představu o tom, nač myslí, protože když ještě byli milenci, musela si taky říkat, kolik z toho, co jí povídá, jsou lži.
Quint si Speara dlouho prohlížel, pak si odepjal opasek s mečem a nechal ho spadnout. „Speare, když jsi mě dostal z té skály, zachránil jsi mi život, a udržel jsi nás naživu celou dobu, co jsme šli z Pevnosti zoufalství do Bardakova Svěráku. Pokud je moje smrt cenou za svobodu, které jsem si poslední rok užíval, budiž. Nebudu s tebou bojovat." Pak se uchechtl. „Ostatně ne že bych tě s mečem dokázal porazit."
„Hodně jsem přemýšlel o něčem, co jsem včera večer slyšel. Stojím na rozcestí a musím se rozhodnout, jak bude vypadat zbytek mého života. Ušetřím tě, Quinte." Zadíval se na Natalii. „A ty sis svého bratra vybrat nemohla. Znám tě dost dobře, abych věděl, že ty ses na jeho vraždění nepodílela."
Natalia mlčela.
„Tohle je třeba udělat," pokračoval Spear. „Natalie, ty musíš vládnout v Opardumu jako vévodkyně z Olaska. Jenomže oblast je třeba stabilizovat. Musíš přísahat věrnost Aranoru. Aranor a Olasko budou provinciemi Roldemu a už nikdy nikdo z nich nebude uplatňovat nároky na roldemský trůn."
Visnija se k němu naklonil a tiše řekl: „Po takovém gestu už nebudeš moct ignorovat roldemské požadavky."
„Na obranu této říše ale budeš potřebovat silnou ruku," chopil se opět slova Spear, „takže doporučuju, abys velení vojska vrátila kapitánu Quintovi a jmenovala ho spolu s lordy Visnijou a Stolinkem do rady tří, aby ti pomáhali, dokud se nerozhodneš, za koho se vdáš. Nepozvedneš-li vedle sebe na trůn nějakého hlupáka nebo ctižádostivého muže, má paní, vzejde z toho jenom dobré."
Natalia se uklonila. Očividně se jí poněkud ulevilo. Obrátila se na Quinta. „Kapitáne, byla bych ráda, kdyby ses vrátil do služeb svého státu. Budu tě potřebovat mnohem víc, než tě kdy potřeboval můj bratr."
Quint se jí poklonil.
Do místnosti vstoupili Pug, Magnus a Nakor a zaujali místa za Spearem a jeho kapitány. Spear se na ně podíval a kývl.
Pug se naklonil blíž a pošeptal mu: „Alysandra bude žít. Vzali jsme ji zpátky na Čarodějův ostrov. Vyléčíme tam její tělo, ale co s tím ostatním, co na ní Varen napáchal?" Pokrčil rameny a hlasitěji dodal: „Dokonči to. Pak si promluvíme."
„Přiveďte zajatce," rozkázal Spear.
Za chvíli do místnosti přivedli Kašpara. Sundali mu zbroj, měl na sobě jen černou halenu a kamaše. Byl bos. Spear usoudil, že některý voják zjistil, že má stejně velké nohy jako on.
Kašpar měl okovy na zápěstí a nohy v železech, ale stále se tvářil vzdorovitě. Zastavil se před Spearem a ten řekl: „Co nám chceš říct, Kašpare?"
Kašpar se zasmál. „Ty jsi vyhrál a já prohrál. Co jiného chceš slyšet?"
„Rozkázal jsi zabít nevinné a vraždil jsi z čiré ctižádosti. Způsobil jsi utrpení, jaké si ani neumíš představit. Kdybych dokázal přijít na způsob, jak tě donutit prožít zbytek života s tím, že tu bolest budeš zakoušet každý den, udělal bych to. Jenže naživu jsi nebezpečný, takže musím dát rozkaz, aby tě pověsili."
„Z pomsty?" ohrnul nos Kašpar. „I když to zamaskuješ jako spravedlnost, pořád to bude pomsta, Speare."
„Ze zabíjení je mi už zle, Kašpare," řekl Spear. „Ale jiné cesty není."
Za ním promluvil Pug. „Možná je."
Spear se ohlédl přes rameno a mág přistoupil blíž. „Pokud jsi myslel vážně to, co jsi říkal, pokud opravdu chceš, aby se

Kašpar ocitl na místě, kde by mohl rozjímat nad svými zločiny a přitom nikoho neohrožovat, ušetříš jeho život?"
„Jak bych mohl?" opáčil Spear. „Příliš mnoho lidí kvůli němu trpělo. Proč bych ho měl nechávat naživu?"
„Protože tak nezachráníš život jemu, Speare," zašeptal Pug. „Zachráníš ho tak sobě. Ještě jsi nezačal řešit věci, které musíš udělat, a až tě uprostřed noci začnou trápit duchové, tenhle jediný skutek odpuštění by mohl znamenat rozdíl mezi přežitím a zkázou."
Spearovi jako by spadl ze srdce kámen a z očí mu vyhrkly slzy. Únava a léta utrpení ho málem přemohly. Vzpomínal na svou rodinu, smějící se a živou, a věděl, že bude žít v jeho srdci, pokud jim udělá místo tím, že odhodí nenávist a hněv. Myslel na věci, které udělal, na lidi, kteří trpěli a zemřeli jeho rukou, jen aby dosáhl této chvíle. Jak se vlastně lišil od Kašpara? Na to neměl odpověď. Konečně promluvil. „Kašpare, odpouštím ti zločiny spáchané na mně a na mém lidu. Mysli na to všude tam, kam se vydáš. Dělej si s ním, co chceš, Pugu."
Pug došel k Magnusovi a něco mu šeptal do ucha. Dlouho se radili. Nakonec Magnus kývl, obešel stůl a položil ruce Kašparovi na ramena. Oba zmizeli a slabý závan vzduchu byl jediným důkazem jejich odchodu.
Spear vstal. „Pro dnešek jsme skončili."
Lidé ode dvora odcházeli a Spear se obrátil na Quinta, Visniju a Stolinka. „Pánové, osud tohoto státu je nyní ve vašich rukou," sdělil jim vážně. „Buďte na ní hodní."
Došel k čekající Natalii. „Doufám, že v budoucnosti nalezneš štěstí, má paní."
Ona se na něj smutně usmála. „A já doufám, že ty jednou nalezneš klid, Speare."
Spear ji zlehka políbil na líčko a odebral se za Nakorem a Pugem. „Co uděláte s Kašparem?" zeptal se jich.
„Později ti to vysvětlím," přislíbil mu Pug.
„Od vojáků jsem slyšel, jak jsi zabil Varena," poznamenal Nakor. „Velmi chytré, hodit po něm míček." Zakřenil se. „Škoda, že mě to nenapadlo."
„No, to ho vlastně rozptýlilo a připravilo o dech. Potom jsem mu zlomil vaz." Podíval se na Puga. „Stálo to za to? Objevili jste to, čeho jste se báli, že Varen provádí?"
Pug se zatvářil sklíčeně. „Není to to, co jsme navykládali dvěma králům, ale je to něco stejně špatného." Ztišil hlas a dodal: „Varen se pokoušel otevřít trhlinu."
„Trhlinu?"
„Bránu mezi dvěma odlišnými místy," ujal se slova Nakor. „Vysvětlím ti to později, když už to musíš vědět. Ale v podstatě jde o podobnou magickou bránu, jakou použili Tsurané, aby se dostali -"
„Nakore já vím, co je trhlina," zabručel Spear. „Četl jsem knihy, víš? Jenom mě překvapilo, že chtěl udělat právě to."
„Nás taky," ujistil jej Pug. „Vím o trhlinách víc než kdokoliv jiný, tedy aspoň jsem si to myslel. To, co Varen vytvořil, se nepodobá žádné trhlině, jakou jsem kdy viděl. K sestrojení svého zařízení použil černou magii a životy nevinných a zdá se, že ho nedávno použil."
„Chceš říct, že tady v citadele je trhlina?"
„Ne, Speare," promluvil Nakor. „Ale bojíme se, že se někde nějaká tvoří."
„Ale kde?" zeptal se Spear.
„To věděl jenom Varen," odpověděl Pug.
Spear si povzdechl. „Jsem jenom rád, že nejsem mág. Ve srovnáni s těmi vašimi jsou moje problémy úplně prosté."
„Máme potřebné zdroje," prohlásil Pug. „Pošleme lidi, aby Varenovu práci prostudovali. Zjistíme, o co se pokoušel." Usmál se. „Vypadáš úplně vyřízený. Běž si něco sníst a vyspi se."
„Ne," řekl mu Spear. „Musím vykonat ještě jednu věc a ta už nesnese dalšího odkladu." Bez vysvětlování se otočil a vyšel z trůnního sálu.
„Mohl z něj být vévoda," podotkl Nakor. „Natalia by si ho byla vzala."
Pug zavrtěl hlavou. „Ne, on hledá klid, ne moc."
„Myslíš, že ho najde?"
Pug příteli položil ruku na rameno. „Když se rozhodl nechat Quinta a Kašpara naživu, tak podle mého vykročil na správou cestu, aby ho našel. Pojď. Spear možná není hladový, ale já ano."
Odešli ze sálu.

***

Bušení na dveře neutichalo a muž, jemuž dům patřil, ustrašeně vstal. Město bylo do rána plné řádících keshanských vojáků, po nichž následovali civilní drancíři. On však stál na stráži s velkým sekáčkem na maso, a drancíři ho nechali na pokoji také proto, že v jeho podniku stejně nebylo co ukrást.
Avšak hlas přicházející zvenčí zněl velmi odhodlaně. „Otevři dveře, nebo ti je vykopnu!"
Muž zaječel: „Mám zbraň!"
„Tak ty dveře otevři, protože jestli je budu muset vykopnout, donutím tě tu zbraň sníst."
Bylo jasné, že vetřelec neodejde. Nakonec pohodný Bowart dveře otevřel. Vstoupil nějaký voják s mečem u boku. Podíval se na zavalitého muže, stojícího tu s velkým sekáčkem, a řekl: „Neubliž si s tím. Hledám jedno děvče."
„My tu žádný holky nemáme," namítl domácí pán. „My jsme rasové. Tohle nejni žádnej nevěstinec."
Spear se kolem něj protáhl. „Kde máš své otroky?"
Bowart ukázal na zadní dveře a Spear je otevřel. Přešel přes velký dvůr páchnoucí mrtvými zvířaty a starou krví. Vzadu byla kůlna. Spear otevřel vrata a vstoupil dovnitř. U stěn bylo několik kavalců a uprostřed stůl.
Na Speara se upřely oči plné bázně z lupičů. Na stole hořela jediná svíčka. Spear ji zvedl a šel od kavalce ke kavalci, pátraje ve tvářích. Konečně našel ženu, již hledal.

Jazykem svého lidu pronesl: „Oko modrokřídlé čírky, jmenuji se Spár stříbrného sokola. Znala jsi mě jako Kielianapunu."
Dívka zamrkala, jako by před sebou uviděla zjevení, a tiše špitla: „Kieli?"
On kývl a natáhl ruku. „Přišel jsem pro tebe, odvedu tě odsud, pokud se mnou chceš jít."
Pomalu vstala a vzala ho za ruku. „Kamkoliv, jen když se odsud dostanu pryč." Zadívala se mu do obličeje a v očích jí zazářilo poznání. „Ty jsi Kieli," řekla tiše a on za bolestí v jejích očích zahlédl i novou naději. Pevně mu stiskla ruku a dodala: „Mám syna." Ukázala hlavou na vedlejší pryčnu, kde spal chlapec asi pětiletý. „Jeho otec je voják, ale nevím který, protože poté, co mě chytili, přišlo mnoho mužů."
Spear ji popadl za ruce a zadíval se na chlapce. Měl světlé vlasy po matce a ve spánku byl moc hezký. S hlasem prodchnutým citem vyhrkl: „Já mu budu otcem."
Pevně mu stiskla ruku a on tiše dodal: „Už nikdy nebudeme tím, čím jsme byli, Oko. Náš svět nám sebrali, ale můžeme být spolu a naučit našeho syna všemu, co známe z našich starých způsobů. Náš lid nebude zapomenut."
Kývla a oči se jí zaleskly jak ji po lících začaly stékat slzy.
„Je tu kromě tebe z naší vesnice ještě někdo?" zeptal se.
„Nevím," odpověděla. „Několik našich chytili se mnou, ale všechny nás prodali."
„Tak tu chvíli setrváme," navrhl, „a budeme je hledat. A když někoho najdeme, dáme mu domov."
Pustil ji a opatrně zvedl spícího chlapce. „Nevím, co z nás bude, Oko - Orosiniové nebo někdo jiný - ale společně to zjistíme," slíbil ji. S chlapcem na pravé ruce zamířil ven. Ona ho vzala za ruku a on ji vyvedl do noci vstříc neznámé budoucnosti.
Doslov
Odplata

Objevili se dva muži.
Slunce vyšlo teprve před chvílí a před tou chvílí byla ještě noc. Kašpar byl zprvu zmatený, ale Magnus ho odstrčil. Kašpar zakopl a upadl, ale rychle se zase zvedl. „Kde to jsme?"
„Jsi na druhém konci světa, Kašpare," oznámil mu Magnus. „Tato země se jmenuje Novindus. Tady živá duše neslyšela o Olasku, natož o jeho vévodovi. Nikdo tady ani nemluví tvým jazykem. Tady nemáš žádné sluhy, žádné vojsko, žádné poddané, žádné spojence. Nemáš tu moc ani bohatství. Jsi vydán na milost a nemilost ostatních, stejně jako byli jiní vydáni většinu života na milost a nemilost tobě. Spear Sokol si přál, abys mohl přemýšlet o svých chybách, abys rozjímal nad svými hříchy a nad tím, co jsi ztratil. Tady to můžeš dělat každý den po zbytek života."
Kašpar zaťal zuby. „Tohle není konec, mágu. Najdu si cestu zpátky a získám zpět to, co jste mi sebrali."
„Přeji ti hodně štěstí, Kašpare z Olaska," řekl Magnus, mávl rukou a okovy odpadly. „Zanechám tě tu s tvým důvtipem, silou a nadáním, protože pokud se naučíš pokoře, nic víc nebudeš potřebovat." Ukázal na východ, kde nad obzorem viděl slabý oblak prachu. „Žijí tu nomádi. Kašpare. Ti tě buď zabijí, nebo zotročí, čistě podle nálady. Radím ti, aby sis našel nějakou skrýš a tohle bral jako první příležitost se něčemu přiučit."
Pak Magnus zmizel a nechal bývalého vévodu z Olaska samotného na prašné cestě na druhém konci světa. A nepřátelé se blížili. Kašpar se rozhlédl a v dálce na kopci uviděl několik stromů. Kdyby se hned rozběhl, mohl by se tam schovat dřív, než ho kočovníci zahlédnou. Zadíval se na vycházející slunce a ucítil čerstvý vánek. Nebyla v něm ani stopa po soli, což bral v Opardumu za dané, a vzduch byl suchý.
Kůže ho zasvrběla očekáváním, protože od zavrženíhodné porážky přeskočil k novému začátku. Hlava se mu zatočila, před očima se mu zamíhaly obrazy a on poznal, že ho nějak využívají síly, jimž nerozumí. Když zemřel Leso Varen, jako by ustala hlodavá bolest v lebce. Nevěděl, co to znamená, ale věděl, že se kupodivu cítí dobře. Přesto, že byl uvržen do vlastního vězení, spal dobře, a když ho odtamtud vyváděli, očekával smrt.
Teď byl tady, ať to bylo kdekoliv, a volný, mohl se svobodně rozhodnout. Rozhlédl se kolem sebe. Podle toho, co viděl, nebyl okolní kraj nic moc, ale usoudil, že někde v okolí budou určitě lepší místa k dobývání. Na každý pád sebou musel hodit. Zvedl řetězy, potěžkal je a rozmáchl se jimi jako zbraní. Jezdci už byli na dohled.
Kašpar se zazubil.